

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 13.7.2016
COM(2016) 467 final

2016/0224 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

**om en fælles procedure for international beskyttelse i EU og om ophævelse af direktiv
2013/32/EU**

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets kontekst og begrundelse

Den Europæiske Union arbejder hen imod en integreret, bæredygtig og holistisk EU-migrationspolitik baseret på solidaritet og retfærdig ansvarsfordeling, som kan fungere effektivt i både rolige tider og krisetider. Siden vedtagelsen af den europæiske dagsorden for migration¹ har Europa-Kommissionen arbejdet på at gennemføre foranstaltninger til at imødegå både de øjeblikkelige og de langsigtede udfordringer med at sikre en effektiv og omfattende migrationsstyring.

Det fælles europæiske asylsystem bygger på regler, som fastsætter hvilken medlemsstat, der har ansvar for ansøgere om international beskyttelse (herunder en fingeraftryksdatabase for asylansøgere), fælles standarder for asylprocedurer, modtagelsesforhold og anerkendelse samt beskyttelse af personer, der er indrømmet international beskyttelse. Derudover støtter Det Europæiske Asylstøttekontor medlemsstaterne i gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem.

Selv om der er blevet gjort betydelige fremskridt i udviklingen af det fælles europæiske asylsystem, er der stadig væsentlige forskelle mellem medlemsstaterne imellem på deres procedurer, ansøgernes modtagelsesforhold, anerkendelsesprocenterne og den type af beskyttelse, der ydes til personer, der er indrømmet international beskyttelse. Disse uoverensstemmelser bidrager til sekundære bevægelser og asylshopping, skaber "pullfaktorer" og fører i sidste ende til en ulige fordeling blandt medlemsstaterne af ansvaret for at tilbyde beskyttelse til dem, der er i nød.

Det store antal ankomster i den seneste tid viser, at Europa har behov for et effektivt asylsystem, der er i stand til at sikre retfærdig og bæredygtig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, at skabe tilstrækkelige og anstændige modtagelsesforhold i hele EU, at bearbejde de asylansøgninger, der indgives i EU, hurtigt og effektivt og at sikre kvaliteten af de afgørelser, der træffes, således at de, der har behov for international beskyttelse, reelt opnår den. Samtidig er EU nødt til at håndtere irregulære og farlige bevægelser og sætte en stopper for smuglernes forretningsmodel. Derfor skal asylansøgninger fra dem, der ikke har ret til international beskyttelse, på den ene side behandles hurtigt, og disse migranter skal derefter hurtigt sendes tilbage. På den anden side skal der åbnes sikre og lovlige veje ind i EU til personer fra tredjelande, som har behov for beskyttelse. Dette er også en del af det større partnerskab med prioriterede oprindelses- og transitlande.

Den 6. april 2016 fremlagde Kommissionen sine prioriteter for en strukturel reform af de europæiske rammer for asyl og migration i sin meddelelse "om en reform af det fælles europæiske asylsystem og om fremme af lovlige migrationsveje til Europa"², hvori den redegør for de skridt, der skal tages for at opnå en mere human, retfærdig og effektiv europæisk asylpolitik samt en bedre forvaltet immigrationspolitik.

Den 4. maj 2016 fremsatte Kommissionen sit første sæt forslag om reform af det fælles europæiske asylsystem med henblik på at opfylde tre af de prioriteter, som den opstillede i sin meddelelse: at oprette et bæredygtigt og retfærdigt Dublinsystem til at afgøre, hvilken

¹ COM(2015) 240 final.

² COM(2016) 197 final.

stat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgninger³, at styrke Eurodacsystemet for bedre at kunne overvåge sekundære bevægelser og lette bekæmpelsen af irregulær migration⁴ samt at oprette et reelt europæisk asylagentur, der skal sikre et velfungerende europæisk asylsystem⁵. Disse forslag udgør grundlaget for den strukturelle reform af det fælles europæiske asylsystem.

Med den anden pakke færdiggør Kommissionen reformen af det fælles europæiske asylsystem ved at vedtage yderligere fire forslag: et forslag om at erstatte direktivet om asylprocedurer med en forordning⁶, der harmoniserer de nuværende forskellige proceduremæssige ordninger i alle medlemsstater og indfører en reelt fælles procedure, et forslag om at erstatte kvalifikationsdirektivet⁷ med en forordning⁸, hvori der fastsættes ensartede standarder for anerkendelse af personer med behov for beskyttelse og for de rettigheder, som personer, der er indrømmet international beskyttelse, har, såvel som et forslag om revision af direktivet om modtagelsesforhold⁹ for yderligere at harmonisere modtagelsesbetingelserne i EU, øge ansøgernes muligheder for integration og nedbringe sekundære bevægelser. Til sidst, som opfølgning på tilsagnet om at fremme lovlige migrationsveje til EU som meddelt den 6. april 2016, foreslår Kommissionen også en struktureret EU-genbosætningsramme og bevæger sig dermed hen imod en mere kontrolleret tilgang til international beskyttelse inden for EU; dette skal sikre velordnede og sikre veje til EU for personer, der har behov for international beskyttelse, og har som målsætning at gradvist nedbringe incitamenterne til irregulære indrejser¹⁰.

Disse forslag er en uundværlig del af den omfattende reform af det fælles europæiske asylsystem og er indbyrdes tæt forbundne. Med reformen af asylreglerne gennem denne anden pakke af lovgivningsmæssige forslag foreligger alle de elementer, der skal til for at indføre et robust, sammenhængende og integreret fælles europæisk asylsystem baseret på fælles, harmoniserede regler, som er effektive, beskyttende og i fuld overensstemmelse med Genèvekonventionen.

Det fælles europæiske asylsystem, som vi udvikler yderligere, er både effektivt og beskyttende, og det har til formål at sikre fuld konvergens mellem de nationale asylsystemer, nedbringe incitamenterne til sekundære bevægelser, styrke den gensidige tillid mellem medlemsstaterne og overordnet føre til et velfungerende Dublinsystem.

Systemet sikrer, at hvor end asylansøgerne befinder sig i EU, behandles de ens og ordentligt. Det indeholder de værktøjer, der skal til for at sikre, at personer med reelt behov for international beskyttelse hurtigt kan udpeges, og at personer uden behov for beskyttelse hurtigt kan sendes tilbage. Det er favorabelt for de mest udsatte grupper og samtidig restriktivt over for eventuelt misbrug, samtidig med at de grundlæggende rettigheder altid overholdes. Til sidst er det fælles system omkostningseffektivt og fleksibelt nok til at tilpasse sig til de komplekse udfordringer, som medlemsstaterne står over for på dette område.

- **Forslagets formål**

Formålet med dette forslag er at fastsætte en reelt fælles procedure for international beskyttelse, som er effektiv, retfærdig og afbalanceret. Da forslaget er til en forordning, som

³ COM(2016) 270 final.

⁴ COM(2016) 272 final.

⁵ COM(2016) 271 final.

⁶ EUT L 180 af 29.6.2013, s. 60.

⁷ EUT L 337 af 20.12.2011, s. 9.

⁸ EUT L [...] af [...], s. [...].

⁹ EUT L [...] af [...], s. [...].

¹⁰ EUT L [...] af [...], s. [...].

gælder umiddelbart i hver medlemsstat, har det til formål at opnå en højere grad af harmonisering og større ensartethed i asylprocedurenes udfald på tværs af medlemsstaterne ved at fjerne skønsmæssige elementer og ved at forenkle, strømline og konsolidere procedureordningerne; dermed fjernes incitamenterne til asylshopping og sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne.

Forslaget fremmer målsætningen om at sikre hurtig beslutningstagning med et højt kvalitetsniveau under hele proceduren. Det forpligter medlemsstaterne til at investere i deres asylsystemer helt fra procedures administrative stadier og dermed give de kompetente myndigheder de fornødne midler til at træffe hurtige men velfunderede afgørelser, således at personer med behov for beskyttelse hurtigt får deres status anerkendt, mens personer uden behov for beskyttelse hurtigt sendes tilbage. En hurtig og effektiv afgørelsesproces er i både ansøgernes og medlemsstaternes interesse, da ansøgerne kan få afklaret deres retsstilling, og medlemsstaterne opnår besparelser i modtagelses- og administrationsomkostninger.

En retfærdig og effektiv fælles procedure i hele Unionen indebærer:

- **Enklere, klarere og kortere procedurer**, som erstatter medlemsstaternes nuværende forskelligartede procedureordninger. Dette forslag indeholder korte men rimelige frister, for at ansøgerne kan indgive deres ansøgning til proceduren og for at afslutte behandlingen af ansøgningerne både på administrationsstadiet og ved efterprøvelse. Tidsrammen for den første afgørelse på seks måneder bibeholdes, men der er væsentligt kortere frister for behandling af åbenbart grundløse ansøgninger eller ansøgninger, der kan afvises. Medlemsstaterne har også mulighed for at prioritere og hurtigt behandle enhver ansøgning. Fristerne for registrering, indgivelse og behandling af ansøgninger er fastlagt, men de kan undtagelsesvis forlænges, hvis medlemsstaterne modtager et uforholdsmæssigt antal ansøgninger på samme tid. Medlemsstaterne bør iberegne sådanne eventuelle tilfælde i deres planlægning og bør regelmæssigt gennemgå og foregribe deres behov for at sikre, at de råder over tilstrækkelige ressourcer til at forvalte deres asylsystemer effektivt. Om nødvendigt kan medlemsstaterne også regne med bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur. Derudover bliver anvendelsen af proceduren for antagelse til behandling og den fremskyndede behandlingsprocedure obligatorisk, og bestemmelserne om fornyede ansøgninger præciseres, hvilket giver mulighed for undtagelser fra retten til at forblive på området i løbet af eller ved udgangen af den administrative procedure.
- **Proceduremæssige garantier til beskyttelse af ansøgernes rettigheder**, som sikrer, at asylansøgninger vurderes tilstrækkeligt inden for rammerne af en strømlinet og kortere procedure. Dette sikres ved at underrette alle ansøgerne ved procedures begyndelse om deres rettigheder, deres forpligtelser og konsekvenserne af ikke at opfylde deres forpligtelser. Ansøgerne skal have en praktisk mulighed for at samarbejde og kommunikere ordentligt med de ansvarlige myndigheder, således at de kan fremlægge alle de fakta, som de har til rådighed, for at underbygge deres ansøgninger. Dette forslag giver ansøgerne tilstrækkelige proceduremæssige garantier til, at de kan gå videre med sagen ved samtlige af procedures stadier; her nævnes især retten til at blive hørt i en personlig samtale, tolkning samt gratis juridisk bistand og repræsentation. Ydermere har ansøgerne som hovedregel ret til at forblive på området, indtil der træffes afgørelse i proceduren. Ansøgerne har ret til passende underretning om en afgørelse og om begrundelsen for denne afgørelse, både hvad angår de faktiske og de retlige spørgsmål, og i tilfælde af en negativ afgørelse har de ret til adgang til effektive retsmidler ved en domstol eller et andet judicielt organ. I dette forslag indgår der øgede beskyttelsesforanstaltninger for

asylansøgere med særlige proceduremæssige behov og uledsagede mindreårige, såsom mere detaljerede regler for vurdering, dokumentering og håndtering af ansøgernes særlige proceduremæssige behov.

- **Strengere regler, der skal forebygge misbrug af systemet, sanktionere ansøgninger med karakter af åbenbart misbrug og fjerne incitamenterne til sekundære bevægelser** ved at fastsætte klare forpligtelser for ansøgerne til at samarbejde med myndighederne under hele proceduren og ved at knytte alvorlige konsekvenser til manglende opfyldelse af forpligtelserne. I denne forbindelse vil behandlingen af ansøgninger blive gjort betinget af indgivelse af en ansøgning, optagelse af fingeraftryk, indgivelse af de oplysninger, der er nødvendige for behandlingen af ansøgningen, og tilstedeværelse og ophold i den ansvarlige medlemsstat. Hvis en eller flere af disse forpligtelser ikke opfyldes, kan det føre til, at ansøgningen afslås og betragtes som frafaldet i henhold til proceduren for stiltiende tilbagetrukne ansøgninger.

De nuværende valgfrie proceduremæssige instrumenter til sanktionering af misbrug fra ansøgernes side, sekundære bevægelser og åbenbart grundløse ansøgninger gøres obligatoriske og styrkes yderligere. Navnlig indeholder forslaget klare, udtømmende og obligatoriske lister over tilfælde, hvor der er grund til fremskyndet behandling, eller hvor ansøgninger skal betragtes som åbenbart grundløse eller frafaldne og derfor afslås. Ydermere er evnen til at reagere på fornyede ansøgninger, der misbruger asylproceduren, blevet styrket, navnlig ved at gøre det muligt at udsende disse ansøgere fra medlemsstaternes områder, før eller efter der træffes en administrativ afgørelse om deres ansøgninger. Samtidig bibeholdes alle garantierne, herunder retten til adgang til effektive retsmidler, således at ansøgernes rettigheder altid tilsikres.

- **Harmoniserede regler om sikre lande** er en yderst vigtigt del af en effektiv fælles procedure, og gennem dette forslag harmoniseres de proceduremæssige konsekvenser af anvendelsen af begreberne om sikre lande. Når ansøgere åbenbart ikke har behov for international beskyttelse, fordi de kommer fra et sikkert oprindelsesland, skal deres ansøgning hurtigt afslås, og der skal arrangeres en hurtig tilbagesendelse. I tilfælde, hvor ansøgere allerede har fundet et første asylland, hvor de er beskyttet, eller hvor deres ansøgninger kan behandles af et sikkert tredjeland, skal ansøgningerne afvises. Kommissionen foreslår en gradvis fremgang mod fuld harmonisering på dette område, og at de nationale lister over sikre lande erstattes med europæiske lister eller udpegelser på EU-plan senest fem år efter ikrafttrædelsen af denne forordning.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Dette forslag er fuldt ud i overensstemmelse med de første forslag om en reform af det fælles europæiske asylsystem, som blev forelagt den 4. maj 2016, vedrørende Dublinforordningen, Eurodacsystemet og Den Europæiske Unions Asylagentur samt med forslaget til kvalifikationsforordningen, forslaget til omarbejdning af direktivet om modtagelsesforhold og forslaget til et struktureret EU-genbosætningssystem.

Hvad angår forslaget til omarbejdning af Dublinforordningen gælder dette forslag for ansøgere, som er i gang med en Dublinprocedure. Navnlig stemmer dette forslag overens med reglerne i forslaget til omarbejdning af Dublinforordningen, samtidig med at disse regler præciseres, f.eks. i forbindelse med hvorvidt ansøgninger opfylder betingelserne for at blive behandlet, den fremskyndede behandlingsprocedure, fornyede ansøgninger, garantier for

mindreårige og særlige garantier for uledsagede mindreårige. Dette forslag stemmer også overens med omarbejdningen af Eurodacforordningen hvad angår optagelse af ansøgernes fingeraftryk og ansigtsbilleder og deres relevans for ansøgninger om international beskyttelse.

Hvad angår forslaget om Den Europæiske Unions Asylagentur gøres der i dette forslag opmærksom på vigtigheden af den operationelle og tekniske bistand, som agenturet kan tilbyde medlemsstaterne med henblik på at sikre effektiv forvaltning af ansøgninger om international beskyttelse samt ydelse af kapacitetsopbygning i overensstemmelse med agenturets foreslåede nye mandat.

Hvad angår forslaget til kvalifikationsforordningen er de to forslag komplementære med hinanden, da forslaget til kvalifikationsforordningen fastsætter standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer, der er indrømmet international beskyttelse, og dette forslag fastsætter fælles proceduremæssige regler for tildeling og fratagelse af international beskyttelse.

Dette forslag er også tæt knyttet til forslaget til omarbejdning af direktivet om modtagelsesforhold. For at sikre en rettidig og effektiv vurdering af ansøgninger om international beskyttelse er det nødvendigt, at ansøgerne overholder deres meldepligt som fastsat i forslaget til omarbejdning af direktivet om modtagelsesforhold; i dette forslag fastsættes de proceduremæssige konsekvenser for de ansøgere, som ikke overholder denne meldepligt.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Dette forslag er i overensstemmelse med den helhedsorienterede langsigtede politik for bedre migrationsstyring, som Kommissionen har fastlagt i den europæiske dagsorden for migration¹¹, og hvori formand Junckers politiske retningslinjer omsættes til en række sammenhængende og gensidigt styrkende initiativer baseret på fire søjler. Disse søjler består i at mindske incitamentet til irregulær migration, sikre de ydre grænser og redde liv, føre en stærk asylpolitik og fastlægge en ny politik for lovlig migration. Dette forslag er med til at gennemføre målsætningen i den europæiske dagsorden for migration om at styrke EU's asylpolitik og bør betragtes som en del af den overordnede politik på EU-plan, der har til formål at opbygge et solidt og effektivt system til bæredygtig migrationsstyring fremover, som er retfærdigt for værtssamfundene, EU-borgerne og de pågældende tredjelandstatsborgere samt for oprindelses- og transitlandene.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Retsgrundlaget for dette forslag er artikel 78, stk. 2, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvori det stilles i udsigt, at der skal vedtages fælles procedurer for tildeling og fratagelse af ensartet status for asyl eller subsidiaær beskyttelse.

- **Nærhedsprincippet**

Formålet med dette forslag er at fastsætte en fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, som skal erstatte medlemsstaternes forskellige asylprocedurer og dermed sikre procedures rettidighed og effektivitet. For at sikre lige behandling af ansøgninger om international beskyttelse, klarhed og retssikkerhed for den enkelte ansøger

¹¹ COM(2015) 240.

bør ansøgninger fra tredjelandsstatsborgere og statsløse om international beskyttelse behandles efter en procedure, som er omfattet af de samme regler uanset i hvilken medlemsstat ansøgningen indgives. Ydermere kan medlemsstaterne ikke på egen hånd indføre fælles regler, der vil nedbringe incitamenterne til asylshopping og sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne. Derfor kræves der handling fra Unionens side.

Dette mål kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne alene, og kan derfor på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre opfyldes på EU-plan. Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

- **Proportionalitetsprincippet**

I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet som fastsat i artikel 5 i traktaten om den Europæiske Union går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå sine mål.

Hvad angår fastsættelsen af en fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse er alle forslagets elementer begrænset til, hvad der er nødvendigt for at indføre og aktivere en sådan procedure, for at strømline og forenkle den, for at sikre lige behandling med hensyn til ansøgernes rettigheder og garantier og for at undgå uoverensstemmelser i de nationale procedurer, som har den utilsigtede konsekvens, at de opfordrer til sekundære bevægelser.

Indførelsen af frister ved samtlige af procedurens stadier, herunder ved efterprøvelser, og stramningen af fristen for procedurens administrative stadie er nødvendige for at strømline proceduren og styrke dens effektivitet. De foreslåede frister for efterprøvelsesstadiet gør det muligt at overholde alle de relevante proceduremæssige garantier, herunder retten til en mundtlig høring og overholdelse af princippet om ligestilling af parterne. Ved at foreslå disse frister søger Kommissionen at afbalancere ansøgernes ret til at få deres sag afgjort inden for et rimeligt tidsrum og deres ret til adgang til effektive retsmidler og et effektivt forsvar, blandet andet gennem gratis juridisk bistand og repræsentation.

- **Valg af retsakt**

Dette forslag til forordning har til formål at ophæve og erstatte et direktiv. Den grad af harmonisering af de nationale procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, som blev opnået gennem direktiv 2013/32/EU har endnu ikke vist sig at være tilstrækkelig til at afhjælpe forskellene på de anvendte proceduretyper, procedurernes frister, ansøgernes rettigheder og proceduremæssige garantier, anerkendelsesprocenterne og beskyttelsestyperne. Kun ved en forordning om en fælles EU-asylprocedure, hvis bestemmelser gælder umiddelbart, kan yde den ensartethed og effektivitet, der er nødvendig for gennemføre de proceduremæssige regler i EU-retten om asyl.

3. HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER

- **Høringer af interesserede parter**

Under udarbejdelsen af denne anden forslagspakke har Kommissionen afholdt målrettede høringer af medlemsstaterne, FN's Højkommissariat for Flygtninge og civilsamfundet; disse høringer blev styret efter målene for reformen af det fælles europæiske asylsystem som fastsat

i Kommissionens meddelelse af 6. april 2016. Kommissionen har nøje vurderet de fremlagte argumenter og har i dette forslag søgt at afspejle dem, som i større grad deles af alle de berørte parter. I juni 2016 blev der afholdt en uformel udveksling af synspunkter med Europa-Parlamentet om den anden forslagspakke.

- Kommissionens valg om at erstatte det nuværende direktiv med en forordning blev positivt modtaget af de fleste medlemsstater bortset fra enkelte, som gav udtryk for deres bekymring med hensyn til foreneligheden med deres nationale administrative retssystem. Siden drøftelsen af forslaget om at erstatte direktivet om asylprocedurer med forordning har nogle medlemsstater konsekvent fastholdt, at en forordning, hvis bestemmelser gælder umiddelbart, er det mest effektive retlige instrument til sikring af ansøgernes rettigheder og lige behandling i alle medlemsstaterne. Nogle interessenter har dog advaret imod risikoen for sænkning af beskyttelsesstandarderne til den laveste fællesnævner, især da Unionen er en model, der ses op til på dette område inden for international flygtningeret.
- De fleste medlemsstater har anerkendt behovet for forenkling og præcisering af de nuværende proceduremæssige regler og har udtrykt deres støtte til yderligere harmonisering af asylprocedurerne på tværs af Unionen. Medlemsstaterne har også anerkendt behovet for præcisering og forenkling af grundene til antagelse af ansøgninger, anvendelsen af grænseproceduren eller den fremskyndede procedure og behandling af fornyede ansøgninger.

Der var generel opbakning blandt medlemsstaterne om at indføre maksimale frister på procedurens forskellige stadier, herunder på efterprøvelsesstadiet. De fleste medlemsstater var tilfredse med den nuværende tidsramme for den normale administrative procedure, men anerkendte behovet for at indføre strammere frister og strømline procedurerne. En række medlemsstater påpegede dog behovet for en vis grad af fleksibilitet for at kunne håndtere situationer med stor tilstrømning af migranter og et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger på samme tid. Der var generel opbakning blandt medlemsstaterne om at indføre obligatoriske frister på efterprøvelsesstadiet, men de opfordrede til forskellige frister, alt efter om der blev indgivet anmodning om efterprøvelse af afgørelser truffet i de normale procedurer eller i hasteprocedurerne.

De fleste af civilsamfundets interessenter opfordrede til forenkling af de nuværende proceduremæssige regler. De var dog mere skeptiske over for effektiviteten af de obligatoriske frister i procedurens forskellige stadier. Der blev udtrykt yderligere bekymring, om hvordan det skal sikres, at de foreslåede frister er forenelige med effektiv overholdelse af de proceduremæssige garantier.

- Den fremskyndede behandlingsprocedure, grænseproceduren og proceduren for antagelse til behandling opfattes af de fleste medlemsstater som nødvendige redskaber til mere effektiv behandling af ansøgninger, der er åbenlyst svigagtige, åbenbart grundløse eller kan afvises. Der blev udtrykt forskellige holdninger om at gøre anvendelsen af begreberne om første asylland og sikkert tredjeland obligatorisk med hensyn til at afvise ansøgninger og om at gøre anvendelsen af den fremskyndede behandlingsprocedure og grænseproceduren obligatorisk. De fleste medlemsstater anerkender behovet for foranstaltninger, der skal gøre systemet mere effektivt, og støtter oprettelsen af fælles EU-lister over sikre oprindelseslande og sikre tredjelande, men giver samtidig udtryk for, at de foretrækker at bibeholde muligheden for at føre nationale lister.

En række interessenter bemærkede, at så længe begreberne om første asylland og sikre tredjelande kan anvendes skønsmæssigt i individuelle sager med henblik på at afgøre, om ansøgninger kan antages, er indførelsen af den obligatoriske anvendelse af begreberne og af de fælles EU-liste over sikre tredjelande muligvis utilstrækkelig til at opnå den tilsigtede grad af harmonisering. Nogle interessenter udtrykte bekymring over en eventuel situation, hvor både EU-liste og nationale liste over sikre oprindelseslande eksisterer på samme tid, og påpegede, at et lands opførelse på eller fjernelse fra den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande kun kan revideres af EU-Domstolen.

De fleste af civilsamfundets repræsentanter advarede imod den obligatoriske anvendelse af begreberne om første asylland og sikkert tredjeland og imod særlige procedurer i almindelighed. Nogle har den holdning, at kun de ansøgninger, som ved første øjekast er åbenbart grundløse eller har karakter af åbenbart misbrug, bør underkastes fremskyndede procedurer.

I denne forbindelse argumenterede flere interessenter for, at sårbare ansøgere, og især uledsagede mindreårige, burde blive fritaget fra anvendelsen af særlige procedurer. Nogle af de hørte parter talte for stærkere garantier til uledsagede mindreårige, især hvad angår hurtig udpegelse af kvalificerede værger.

- Medlemsstaterne finder det nødvendigt, at proceduren omfatter foranstaltninger, der skal modvirke uberettigede og sekundære bevægelser. De fleste medlemsstater mener, at forslaget også bør fastsætte klare forpligtelser for ansøgerne om international beskyttelse, især forpligtelsen til at samarbejde med myndighederne under hele proceduren og til at indgive de oplysninger, der er nødvendige for at behandle ansøgningerne. Ansøgerne skal også overholde forpligtelsen til ikke at forlade medlemsstatens område, hvor ansøgningen behandles, i overensstemmelse med bestemmelserne i den foreslåede reform af Dublinforordningen. De fleste medlemsstater støttede forslaget om at behandle ansøgninger fra personer, som uberettiget forsvinder, efter den fremskyndede procedure og under fuld overholdelse af de relevante proceduremæssige garantier.

Samtidig understregede nogle af civilsamfundets vigtigste interessenter, at procedurerne ikke skal anvendes som sanktioner, og de anser det ikke for berettiget at tilknytte anvendelsen af den fremskyndede procedure med ansøgers forsvinden.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Oplysningerne om gennemførelsen af direktivet om asylprocedurer er delvist blevet indsamlet af Det Europæiske Asylstøttekontor som en del af en proces, hvis formål er at kortlægge medlemsstaternes lovgivning og praksis i forbindelse med gennemførelsen af instrumenterne i det fælles europæiske asylsystem.

Siden vedtagelsen i 2013 af direktivet om asylprocedurer har Kommissionen desuden afholdt en række kontaktudvalgsmøder om dette direktiv, hvor Kommissionen og medlemsstaterne har drøftet de udfordringer, som medlemsstaterne står over for i forbindelse med direktivets gennemførelse. Resultaterne af begge disse processer er indgået i dette forslag.

- **Grundlæggende rettigheder**

I dette forslag overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som navnlig anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, samt de forpligtelser, der følger af folkeretten, navnlig af Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling, konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende

frihedsrettigheder, den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's konvention mod tortur og FN's konvention om barnets rettigheder.

Den fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal udføres i fuld overensstemmelse med de grundlæggende rettigheder, som er nedfældet i chartret, herunder retten til menneskelig værdighed (artikel 1), forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (artikel 4), retten til beskyttelse af personoplysninger (artikel 8), asylretten (artikel 18), retten til beskyttelse mod refoulement (artikel 19), retten til ikke-forskelsbehandling (artikel 21), ligestilling mellem kvinder og mænd (artikel 23), børns rettigheder (artikel 24) og retten til adgang til effektive retsmidler (artikel 47). Dette forslag tager i fuld udstrækning hensyn til børns rettigheder og sårbare personers særlige behov.

Forslaget garanterer, at mindreåriges særlige behov, især uledsagede mindreåriges, opfyldes korrekt ved at sikre, at de vejledes og støttes under hele proceduren. I forslaget tages der også hensyn til medlemsstaternes forpligtelser i medfør af Europarådets konvention til forebyggelse og bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (Istanbulkonventionen). I lyset af Kommissionens forslag til Rådets afgørelser om undertegnelse og indgåelse af Istanbulkonventionen og med henblik på at garantere tilstrækkelig beskyttelse til kvinder, som er blevet udsat for kønsbetinget vold og har behov for international beskyttelse, bør der vedtages en kønssensitiv tilgang ved fortolkningen og anvendelsen af denne forordning.

Forslaget gør det muligt at lagre de oplysninger, der indsamles ved registrering og indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse, herunder personoplysninger og elementer, som er relevante for ansøgningen, og gør det også muligt at lagre de oplysninger, der indsamles ved den personlige samtale, herunder optagelser og afskrifter af samtalen. For at sikre, at ansøgernes personoplysninger kun lagres så længe, det er nødvendigt, sikres retten til beskyttelse af personoplysninger ved at fastsætte en maksimal lagringsperiode for disse oplysninger i forslaget. Da disse oplysninger udgør en central del af ansøgerens sagsakter, betragtes det som nødvendigt med en maksimal lagringsperiode på ti år fra den endelige afgørelse. Lagringsperioden betragtes som nødvendig i tilfælde, hvor der ikke tildeles international beskyttelse, da tredjelandstatsborgere eller statsløse kan forsøge at anmode om international beskyttelse i en anden medlemsstat eller indgive yderligere fornyede ansøgninger i den samme eller en anden medlemsstat i adskillige år. Samme lagringsperiode betragtes som nødvendig med hensyn til personer, som tildeles international beskyttelse, for at der kan foretages vurderinger af deres status, især inden for rammerne af den regelmæssige revurdering af status som fastsat i forslaget til kvalifikationsforordningen; den betragtes også som nødvendig i forbindelse med tilbagetagningsforpligtelserne i forslaget til omarbejdning af Dublinforordningen med hensyn til personer, der er indrømmet international beskyttelse. Efter periodens udløb vil tredjelandstatsborgere eller statsløse, som er forblevet i Unionen gennem flere år, have opnået fast status eller endog statsborgerskab i en medlemsstat. Oplysninger om personer, som har opnået statsborgerskab i enhver medlemsstat før den tiårige periodes udløb, bør straks slettes. I Eurodac skal disse oplysninger slettes fra det centrale system, så snart oprindelsesmedlemsstaten får kendskab til, at den pågældende person har opnået et sådant statsborgerskab, da personen ikke længere falder inden for Eurodacs anvendelsesområde.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Dette forslag medfører ingen finansiel eller administrativ byrde for EU. Det har derfor ingen indvirkning på EU-budgettet.

5. ANDRE FORHOLD

• Foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering

Kommissionen rapporterer om anvendelsen af denne forordning til Europa-Parlamentet og Rådet inden to år efter dens ikrafttræden og derefter hvert femte år. Medlemsstaterne forpligtes til at fremsende de oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport, til Kommissionen og til Den Europæiske Unions Asylagentur. Ydermere skal agenturet overvåge medlemsstaternes overholdelse af denne forordning gennem den vurderingsmekanisme, som Kommissionen i sin gennemgang af agenturets mandat¹² foreslog at oprette.

• Nærmere redegørelse for forslagets særlige bestemmelser

Målet med dette forslag er at sikre hurtig og effektiv behandling af ansøgninger om international beskyttelse ved at fastsætte en fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, som skal erstatte medlemsstaternes forskellige procedurer og anvendes på alle ansøgninger om international beskyttelse, der indgives i medlemsstaterne.

Med dette forslag præciseres og strømlines procedurereglerne, og de nationale myndigheder får de fornødne redskaber til at behandle og træffe afgørelser om ansøgninger på en effektiv måde samt til at bekæmpe misbrug og sekundære bevægelser inden for EU's grænser; samtidig styrkes de proceduremæssige garantier, der er nødvendige for den enkelte ansøger, og dermed gøres proceduren hurtigere og mere effektiv.

• Strømlining og forenkling af proceduren for international beskyttelse

Med dette forslag strømlines og forenkles proceduren ved at præcisere de forskellige stadier med hensyn til adgang til proceduren. En ansøgning betragtes som fremsat, så snart en tredjelandstatsborger eller statsløs udtrykker et ønske om at modtage international beskyttelse fra en medlemsstat (artikel 25, stk. 1). Ansøgningen skal registreres omgående eller senest tre arbejdsdage fra det tidspunkt, hvor de nationale myndigheder modtager den (artikel 27, stk. 1). Fristen er uændret i forhold til direktivet om asylprocedurer. Den enkelte ansøger skal derefter gives en reel mulighed for at indgive sin ansøgning inden for ti arbejdsdage fra det tidspunkt, hvor ansøgningen blev registreret (artikel 28, stk. 1). For uledsagede mindreårige begynder denne frist først, når en værge bliver udpeget og møder barnet (artikel 32, stk.2). Fristen for indgivelse af en ansøgning er ny i forhold til direktivet om asylprocedurer.

Medlemsstaterne bør regelmæssigt gennemgå og foregribe deres behov med henblik på at sikre, at de råder over tilstrækkelige ressourcer til at forvalte deres asylsystemer effektivt, blandet andet ved at udarbejde beredskabsplaner, hvor det er nødvendigt. Den Europæiske Unions Asylagentur kan give medlemsstaterne den operationelle og tekniske bistand, der skal til, for at de kan overholde de fastsatte frister. I tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke regner med at kunne overholde fristerne, bør de anmode om bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur på baggrund af dets foreslåede nye mandat. I tilfælde, hvor der ikke indgives en sådan anmodning, og hvor en medlemsstats asylsystem på grund af uforholdsmæssigt stort pres bliver ineffektivt til en sådan grad, at det er til fare for opretholdelsen af et velfungerende fælles europæisk asylsystem, kan agenturet på baggrund af en gennemførelsesafgørelse fra Kommissionen træffe foranstaltninger til støtte af den medlemsstat.

¹² ¹²COM(2016) 271 final.

Gennem dette forslag strømlines fristerne for den administrative procedure. Selv om fristerne er fastsat i direktivet om asylprocedurer, har de hidtil varieret betydeligt blandt medlemsstaterne, og 50 % af sagerne i gennemsnit mellem april 2015 og april 2016 har været under behandling i over seks måneder. Fristen for behandlingen af ansøgninger ifølge den almindelige procedure som fastsat i forslaget er på seks måneder, men den kan forlænges én gang med yderligere tre måneder i tilfælde af et uforholdsmæssigt stort pres eller på grund af en sags kompleksitet (artikel 34, stk. 2 og 3). Ligesom i direktivet om asylprocedurer er der stadig mulighed for at suspendere behandlingen af en ansøgning, hvis der sker ændringer i omstændighederne i oprindelseslandet. Dog bør fristen for behandling af en ansøgning i dette tilfælde heller ikke overskride 15 måneder (artikel 34, stk. 5).

Der er fastsat nye frister for den fremskyndede behandlingsprocedure (artikel 40, stk. 2) og for behandling af ansøgninger, der kan afvises (artikel 34, stk. 1). På nuværende tidspunkt er der ingen frister for disse procedurer i direktivet om asylprocedurer, hvilket medfører, at fristerne blandt medlemsstaterne varierer betydeligt og kan være på alt fra et par dage til et par måneder. Disse procedurer bør være hurtige, og derfor er den foreslåede frist for den fremskyndede behandlingsprocedure på to måneder, hvorimod fristen for sager, der kan afvises, er på en måned. I de sager, hvor grunden til afvisning er, at ansøgeren kommer fra et første asylland eller sikkert tredjeland, er fristen for kontrol af, om ansøgningen opfylder betingelserne for at blive behandlet, fastsat til ti arbejdsdage for at sikre effektiv anvendelse af de regler i den foreslåede reform af Dublinforordningen, som pålægger den medlemsstat, hvor en ansøgning først indgives, at undersøge, om ansøgningen opfylder betingelserne for at blive behandlet, før kriterierne til udpegelse af den ansvarlige medlemsstat anvendes (artikel 34, stk. 1, andet afsnit). Fristen for grænseproceduren forbliver fastsat til fire uger ligesom i direktivet om asylprocedurer (artikel 41, stk. 2).

Dette forslag omhandler den overordnede procedure for international beskyttelse, og derfor fastsættes der også frister for indgivelse af ansøgninger og for anmodninger om efterprøvelse i første instans. Dette er nødvendigt for at sikre lighed og effektivitet i proceduren og for at nå det overordnede mål om større harmonisering af proceduren (artikel 55).

Kommissionen anerkender, at det somme tider kan være vanskeligt for medlemsstaterne at overholde fristerne i dette forslag. Den enkelte ansøgers behov for retssikkerhed om sin situation er dog yderst vigtig. I dette forslag tager Kommissionen også hensyn til sit forslag om i betydelig grad at styrke Det Europæiske Asylagenturs mandat og til medlemsstaternes mulighed for at modtage operationel og teknisk bistand fra agenturet, andre medlemsstater eller internationale organisationer.

- **Ansøgernes rettigheder og forpligtelser**

Dette forslag indeholder klare bestemmelser om ansøgernes rettigheder og forpligtelser hvad angår proceduren for international beskyttelse. Det fastsætter de garantier, der er nødvendige, for at den enkelte ansøger effektivt kan udøve sine rettigheder, og fastsætter samtidig en række forpligtelser for ansøgeren, der skal stille ansøgeren til ansvar under hele proceduren (artikel 7).

I overensstemmelse med Kommissionens forslag til reform af Dublinforordningen skal ansøgerne fremsætte deres ansøgning i den medlemsstat, hvori vedkommende først indrejste, eller hvor han eller hun lovligt opholder sig i en medlemsstat (artikel 7, stk. 1). Ansøgerne pålægges at samarbejde med de ansvarlige myndigheder, så de kan fastslå vedkommendes identitet, blandet andet ved at afgive sine fingeraftryk og sit ansigtsbillede. Ansøgerne skal også tilvejebringe alle de til rådighed stående elementer, som er nødvendige for behandlingen

af ansøgningen (artikel 7, stk. 2). Ansøgeren skal underrette de ansvarlige myndigheder om sin bopæl og telefonnummer, så han eller hun kan kontaktes med hensyn til proceduren (artikel 7, stk. 4).

Ansøgerne skal underrettes om den procedure, der skal følges, deres rettigheder og forpligtelser under proceduren, konsekvenserne af ikke at opfylde deres forpligtelser, resultatet af behandlingen og muligheden for at anfægte en negativ afgørelse (artikel 8, stk. 2). Medlemsstaternes forpligtelse til at give ansøgeren alle de nødvendige oplysninger bliver så meget desto vigtigere på grund af konsekvenserne for ansøgeren, i tilfælde af at han eller hun ikke opfylder sine forpligtelser. Hvis f.eks. ansøgeren afviser at samarbejde ved ikke at indgive de oplysninger, der er nødvendige for behandlingen af ansøgningen, og ved ikke at afgive sine fingeraftryk og sit ansigtsbillede, kan det føre til, at ansøgningen afvises som frafaldet efter proceduren for stiltiende tilbagetrukne ansøgninger (artikel 7, stk. 3, og artikel 39, stk. 1, litra c)). Hvis ansøgeren på nuværende tidspunkt afviser at opfylde forpligtelsen til at afgive fingertryk, er det en grund til fremskyndet behandling af proceduren. I betragtning af, at dette er et vigtigt element i at fuldende ansøgningen, er der blevet knyttet alvorligere konsekvenser til manglende overholdelse på ansøgerens side.

Ansøgerne skal forblive i de medlemsstater, som de forpligtes til at opholde sig i, jf. Dublinforordningen (artikel 7, stk. 5), og de skal overholde enhver meldepligt, som de pålægges i medfør af direktivet om modtagelsesforhold (artikel 7, stk. 6). Overholdes meldepligten ikke, kan det også føre til, at en ansøgning afvises som frafaldet (artikel 39, stk. 1, litra f)), og hvis en ansøger ikke forbliver i den medlemsstat, som han eller hun er forpligtet til at opholde sig i, behandles ansøgningen efter den fremskyndede behandlingsprocedure (artikel 40, stk. 1, litra g)).

Ansøgeren skal inden for tre arbejdsdage fra indgivelsen af sin ansøgning modtage et dokument, som bekræfter, at personen er en ansøger, og hvoraf det fremgår, at han eller hun har ret til at forblive på medlemsstatens område, og at dokumentet ikke er et gyldigt rejsedokument (artikel 29). De centrale bestemmelser om dokumenter er taget fra direktivet om modtagelsesforhold og er blevet indarbejdet i dette forslag for at strømline proceduren for international beskyttelse. Forslaget fastsætter den type af oplysninger, der bør optræde i det pågældende dokument, og giver mulighed for via en gennemførelsesretsakt at indføre et fælles format for disse dokumenter, således at alle ansøgere modtager det samme dokument i alle medlemsstaterne (artikel 29, stk. 5).

Ansøgeren har ret til at forblive på en medlemsstats område i løbet af den administrative procedure, såfremt formålet med opholdet er gennemførelsen af denne procedure. Denne ret udgør ikke en opholdstilladelse, og den giver ikke ansøgeren ret til at rejse til en anden medlemsstat uden tilladelse. Ligesom i direktivet om asylprocedurer er undtagelserne fra retten til at forblive på området i løbet af den administrative procedure begrænsede og klart definerede i forslaget; disse undtagelser vedrører fornyede ansøgninger og tilfælde af overgivelse eller udlevering til en anden medlemsstat som følge af en europæisk arrestordre til et tredjeland eller til en international straffedomstol eller et andet strafferetligt judicielt organ (artikel 9).

- **Proceduremæssige garantier**

Det er nødvendigt at strømline proceduren for at sikre dens effektivitet i alle medlemsstaterne, samtidig med at det sikres, at den enkelte ansøger modtager en afgørelse så hurtigt som muligt, hvad enten den er positiv eller negativ. Dette bør dog ikke få den utilsigtede konsekvens, at det indvirker negativt på den enkelte ansøgers ret til at få sin ansøgning

behandlet på hensigtsmæssig og fyldestgørende vis eller på ansøgerens mulighed for at forelægge alle de relevante elementer, der er nødvendige for at underbygge vedkommendes ansøgning i løbet af behandlingen. Derfor omfattes ansøgeren af vigtige garantier i forslaget, der med begrænsede undtagelser og på alle procedures stadier skal sikre ansøgerens ret til at blive hørt i en personlig samtale, til den tolkning, der er nødvendig, og til gratis juridisk bistand og repræsentation.

Forslaget sikrer ansøgernes ret til at blive hørt i en personlig samtale om, hvorvidt deres ansøgning opfylder betingelserne til at blive behandlet, og om ansøgningens realitet, uanset hvilken type administrativ procedure anvendes i deres sag (artikel 12, stk. 1). For at retten til en personlig samtale skal kunne udøves effektivt, skal ansøgeren bistås af en tolk (artikel 12, stk. 8) og gives mulighed for at forklare grunden til sin ansøgning på fyldestgørende vis. Det er vigtigt, at ansøgeren gives tilstrækkelig tid til at forberede sig og rådføre sig med sin juridiske rådgiver eller anden rådgiver; den juridiske rådgiver eller en anden rådgiver kan også bistå ansøgeren under samtalen. Under den individuelle samtale i forbindelse med behandlingen af ansøgningen og dennes realitet gives ansøgeren mulighed for at forelægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge vedkommendes ansøgning, og forklare eventuelle manglende elementer eller uoverensstemmelser (artikel 11, stk. 2). I forbindelse med proceduren for antagelse til behandling har ansøgeren ret til en samtale om ansøgningens antagelse til behandling, hvor ansøgeren får mulighed for at give en fyldestgørende begrundelse for, hvorfor vedkommendes ansøgning ikke kan afvises (artikel 10, stk. 2).

Den personlige samtale bør finde sted under forhold, der sikrer passende fortrolighed (artikel 12, stk. 2), og bør foretages af kompetent personale med passende uddannelse, herunder, hvor det er nødvendigt, personale fra andre medlemsstater eller sagkyndige, der er udpeget af Den Europæiske Unions Asylagentur (artikel 12, stk. 3 og 7). En personlig samtale kan kun undlades, hvis den kompetente myndighed træffer en positiv afgørelse om ansøgningen eller mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som den pågældende ikke selv er herre over (artikel 12, stk. 5). Da den personlige samtale er en central del af behandlingen af ansøgningen, bør samtalen optages, og ansøgerne og deres juridiske rådgivere bør have adgang til optagelsen samt til rapporten eller afskriften af samtalen, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse; hvis ansøgningen behandles efter den fremskyndede behandlingsprocedure, bør der gives adgang samtidig med, at afgørelsen træffes (artikel 13).

I henhold til direktivet om asylprocedurer har ansøgerne ret til at modtage gratis juridiske og proceduremæssige oplysninger i løbet af den administrative procedure, og de bør også modtage gratis juridisk bistand ved efterprøvelser i første instans, hvis de ikke har midler til selv at betale for juridisk bistand. I dette forslag anses adgangen til juridisk bistand og repræsentation under hele proceduren for at være nødvendig for, at ansøgerne i betragtning af procedures strammere frister skal kunne udøve deres rettigheder fuldt ud. Derfor fastsættes der i forslaget retten til at anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation i alle faser af proceduren (artikel 15, stk. 1) med de begrænsede undtagelser, som også defineres i forslaget. Følgelig kan medlemsstaterne beslutte ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation i tilfælde, hvor ansøgeren har tilstrækkelige midler, og i tilfælde, hvor en ansøgning eller anmodning om efterprøvelse anses for at være udsigtsløs (artikel 15, stk. 3, litra a) og b), og artikel 15, stk. 5, litra a) og b)). I forbindelse med den administrative procedure kan medlemsstaterne også beslutte at udelukke gratis juridisk bistand og repræsentation ved fornyede ansøgninger (artikel 15, stk. 3, litra c)); de kan også gøre dette ved efterprøvelser i anden instans eller derover (artikel 15, stk. 5, litra c)).

Kommissionen anser det for nødvendigt og hensigtsmæssigt at udvide denne ret til at omfatte den administrative procedure på baggrund af en praksis, som allerede er indført i 22 af

medlemsstaterne. Dette kræver, at der tildeles tilstrækkelige ressourcer til at sikre kvaliteten af beslutningstagningen under den administrative procedure. Ikke desto mindre viser praksissen i de medlemsstater, der allerede har indført denne mulighed, at ydelsen af gratis juridisk bistand og repræsentation er med til at sikre bistand af høj kvalitet, hvilket fører til administrative afgørelser af bedre kvalitet og muligvis færre efterprøvelser.

- **Uledsagede mindreårige og ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier**

Forslaget opretholder et højt niveau af særlige proceduremæssige garantier for sårbare ansøgere (artikel 19) og især for uledsagede mindreårige (artikel 21 og 22). For at sikre en retfærdig procedure for disse ansøgere er det nødvendigt at afklare deres behov så tidligt som muligt i proceduren og at yde dem tilstrækkelig støtte og vejledning under hele proceduren (artikel 20, stk. 1). Hvis det ikke er muligt at yde tilstrækkelig støtte inden for rammerne af en fremskyndet procedure eller grænseprocedure, bør disse procedurer ikke anvendes (artikel 19, stk. 3).

Hvad angår børn generelt er det primære hensyn om barnets tarv det fremherskende princip i anvendelsen af den fælles procedure. Alle børn, uanset deres alder og om de ledsaget, skal også have ret til en personlig samtale, medmindre det åbenlyst ikke tjener barnets tarv (artikel 21, stk. 1 og 2).

Hvad angår uledsagede mindreårige bør de tildeles en værge hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage fra det øjeblik, hvor den uledsagede mindreårige fremsætter en ansøgning (artikel 22, stk. 1). Uoverensstemmelser mellem de forskellige værgemålssystemer for uledsagede mindreårige i medlemsstaterne kan føre til, at de proceduremæssige garantier ikke overholdes, at mindreårige ikke modtager tilstrækkelig omsorg, eller at de udsættes for risici eller vanskelige situationer, der kan få dem til at stikke af. Dette forslag tager hensyn til en undersøgelse af værgemål for børn udført af Agenturet for Grundlæggende Rettigheder¹³, har til formål at standardisere værgemålspraksis og dermed sikre effektive og hurtigt udpegede værgemål i hele Unionen.

Værgens rolle er at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig med henblik på at varetage barnets tarv og generelle forsorg i proceduren for international beskyttelse. Hvor det er nødvendigt og kan lade sig gøre ifølge den nationale lovgivning, kan værgen udøve retlig handleevne for den mindreårige (artikel 4, stk. 2, litra f)). For at sikre, at uledsagede mindreårige modtager tilstrækkelig støtte, er det fastsat i forslaget, at en værge ikke bør gøres ansvarlig for et uforholdsmæssigt stort antal mindreårige (artikel 22, stk. 5, første afsnit). I betragtning af værgens opgaver og ansvar, herunder fristerne for de forskellige proceduremæssige trin i denne forordning, er det nødvendigt at begrænse mængden af sager, der tildeles hver enkelt værge, til et rimeligt antal og at forslaget indeholder bestemmelser til indførelse af et hensigtsmæssigt system til kontrol af hver enkelt værges præstation (artikel 22, stk. 4).

- **Anvendelse af den fremskyndede behandlingsprocedure og grænseproceduren**

I dette forslag bliver den fremskyndede behandlingsprocedure obligatorisk på baggrund af en begrænset række grunde vedrørende ansøgninger, der er åbenbart grundløse ved første øjekast, såsom hvis ansøgeren fremlægger klart inkonsekvente eller usande forklaringer eller vildleder myndighederne med falske oplysninger, eller hvis ansøgeren kommer fra et sikkert

¹³ "Report of the Fundamental Rights Agency on Guardianship systems for children deprived of parental care in the European Union: with a particular focus on their role in responding to child trafficking" (oktober 2015),
[http://ec.europa.eu/anti-trafficking/EU+Policy/Guardianship_for_children_deprived_of_parental_care].

oprindelsesland. Ligeledes bør en ansøgning behandles efter den fremskyndede behandlingsprocedure, hvis den har karakter af åbenlyst misbrug, såsom hvis ansøgeren forsøger at forsinke eller hindre håndhævelsen af en afgørelse om tilbagesendelse, hvis ansøgeren ikke har ansøgt om international beskyttelse i den medlemsstat, som vedkommende først indrejste i på irregulær vis, eller i den medlemsstat, hvor vedkommende lovligt opholder sig, eller hvis en ansøger, som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, og denne er under behandling, eller opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse, tilbagetages i overensstemmelse med de nye regler, som Kommissionen har foreslået i Dublinforordningen, uden at kunne påvise, at udeblivelsen skyldes omstændigheder, som vedkommende ikke selv var herre over (artikel 40, stk. 1).

Anvendelsen af grænseprocedurer, som normalt medfører frihedsberøvelse under hele proceduren, er fortsat valgfri og kan anvendes til at undersøge, om ansøgningerne opfylder betingelserne for at blive behandlet, eller behandle ansøgningernes realitet på samme grundlag som ved den fremskyndede behandlingsprocedure. Hvis der efter fire uger ikke er truffet afgørelse, får ansøgeren ret til at rejse ind og forblive på området (artikel 41).

Da den fremskyndede behandlingsprocedure nu bliver obligatorisk, da anvendelsen af grænseproceduren i de fleste tilfælde medfører frihedsberøvelse, da varigheden af begge disse procedurer er kort, og da afgørelser i disse procedurer ikke automatisk får opsættende virkning, er det nødvendigt, at alle de proceduremæssige garantier gælder for den enkelte ansøger, især retten til at blive hørt i en personlig samtale, tolkning samt gratis juridisk bistand og repræsentation (artikel 40, stk. 1, og artikel 41, stk. 1). Anvendelsen af disse procedurer er begrænset med hensyn til uledsagede mindreårige (artikel 40, stk. 5, og artikel 41, stk. 5) og kan ikke anvendes på ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier, medmindre disse ansøgere kan gives tilstrækkelig støtte inden for rammerne af de nævnte procedurer (artikel 19, stk. 3).

- **Ansøgningers antagelighed**

Som hovedregel bør en ansøgning om international beskyttelse realitetsbehandles for at afgøre, om ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen)¹⁴. Der er ikke behov for realitetsbehandling, når en ansøgning bør afvises i henhold til dette forslag.

Ifølge dette forslag skal behandlingen ikke vare længere end en måned (artikel 34, stk. 1), og hvis nogen af antagelsesgrundene i forslaget kan finde anvendelse, skal ansøgningen afvises (artikel 36, stk. 1). Før den afgør, hvilken medlemsstat er ansvarlig i henhold til de nye regler, som Kommissionen har foreslået i Dublinforordningen, bør den medlemsstat, hvor en ansøgning først indgives, undersøge, om ansøgningen opfylder betingelserne for at blive behandlet, hvis ansøgerens første asylland eller sikre tredjeland ikke er en medlemsstat. For at sikre, at Dublinforordningen fungerer effektivt, fastsættes det i forslaget, at varigheden af undersøgelsen af grundene vedrørende første asylland eller sikkert tredjeland ikke bør overstige ti arbejdsdage (artikel 34, stk. 1, andet afsnit).

En ansøgning bør afvises, hvis der er tale om en fornyet ansøgning uden nye relevante elementer eller oplysninger, eller hvis der er tale om en særskilt ansøgning fra en ægtefælle, partner eller ledsaget mindreårig, som ikke er berettiget (artikel 36, stk. 1, litra c) og d)).

Grundene vedrørende første asylland og sikkert tredjeland bør ikke anvendes på personer under subsidær beskyttelse, som er genbosat i henhold til forordning (EU) XXX/XXX

¹⁴ EUT L [...] af [...], s. [...].

(genbosætningsforordningen)¹⁵, i tilfælde af at de beslutter sig for at søge om flygtningestatus, når de først befinder sig på medlemsstaternes område.

Sager, som henhører under Dublinforordningen, herunder hvis en anden medlemsstat har tildelt international beskyttelse i henhold til den foreslåede Dublinreform, bør behandles efter Dublinsystemet (artikel 36, stk. 2).

Hvor det på baggrund af en vurdering ved første øjekast står klart, at en ansøgning kan anses som åbenbart grundløs, kan ansøgningen afvises af denne grund uden at undersøge, om den opfylder betingelserne for at blive behandlet.

Da proceduren for antagelse til behandling er meget kort, og da en afgørelse i visse tilfælde ikke har opsættende virkning, f.eks. ved afgørelser om grunde vedrørende første asylland, er det nødvendigt at sikre, at den enkelte ansøger er omfattet af samtlige proceduremæssige garantier, især retten til at blive hørt i en personlig samtale, tolkning og gratis juridisk bistand (artikel 36, stk. 1). Der gøres dog undtagelser fra disse proceduremæssige garantier i forbindelse med fornyede ansøgninger.

- **Behandling af fornyede ansøgninger**

Med dette forslag præciseres og strømlines proceduren angående behandling af fornyede ansøgninger, og samtidig stilles der redskaber til rådighed, der kan forebygge misbrug af muligheden for fornyede ansøgninger. En fornyet ansøgning er en ansøgning, som indgives af den samme ansøger i enhver medlemsstat, efter en tidligere ansøgning er blevet afvist på baggrund af en endelig afgørelse (artikel 42, stk. 1). Fornyede ansøgninger underkastes en indledende behandling, som skal afgøre, hvor vidt ansøgeren fremsætter relevante nye elementer eller oplysninger, der i betydelig grad kan øge sandsynligheden for, at vedkommende kan anerkendes som en person, der er indrømmet international beskyttelse (artikel 42, stk. 2). Hvis dette ikke er tilfældet, skal den fornyede ansøgning afvises eller erklæres åbenbart grundløs i tilfælde, hvor ansøgningen er så åbenbart ubegrundet eller har så åbenlyst karakter af misbrug, at den anses for at være udsigtsløs (artikel 42, stk. 5).

Ifølge dette forslag bør den indledende behandling udføres på grundlag af skriftlige indlæg og en personlig samtale. Den personlige samtale kan dog undlades i tilfælde, hvor de skriftlige indlæg gør det klart, at ansøgningen ikke bibringer relevante nye elementer eller oplysninger, eller at den er åbenbart ubegrundet og udsigtsløs (artikel 42, stk. 3). Ydermere modtager ansøgeren ikke gratis juridisk bistand under den indledende behandling (artikel 15, stk. 3, litra c)).

Fornyede ansøgninger har ikke opsættende virkning, og der kan gøres undtagelser fra en persons ret til at forblive på en medlemsstats område, hvis en fornyet ansøgning afvises eller erklæres åbenbart grundløs; i tilfælde af yderligere fornyede ansøgninger kan der ligeledes gøres undtagelser, så snart ansøgningen indgives i en medlemsstat, såfremt den foregående ansøgning er blevet afvist eller erklæret grundløs eller åbenbart grundløs ved endelig afgørelse (artikel 43). Kommissionen anser denne tilgang som værende berettiget, da den enkelte ansøgers ansøgning allerede vil være blevet behandlet efter den administrative procedure og af en domstol eller et andet judicielt organ, hvor ansøgeren vil have været omfattet af de proceduremæssige garantier, herunder retten til en personlig samtale, tolkning og gratis juridisk bistand og repræsentation.

- **Begreberne om sikre lande**

I sin meddelelse af 6. april 2016 fandt Kommissionen, at et kritisk aspekt ved en fælles tilgang vedrører anvendelsen af mekanismen med "sikre lande". Navnlig meddelte

¹⁵ EUT L [...] af [...], s. [...].

Kommissionen, at den ville harmonisere begrebets proceduremæssige konsekvenser og fjerne de nuværende skønsmålinger for så vidt angår anvendelsen af denne mekanisme.

Anvendelsen af begreberne om første asylansøger og sikkert tredjeland giver mulighed for at erklære visse ansøgninger for uantagelige i tilfælde, hvor beskyttelsen kan opnås i et tredjeland (artikel 36, stk. 1, litra a) og b)). De to begreber kan anvendes i forbindelse med en ansøger efter individuel behandling af ansøgningen, hvilket omfatter en samtale om ansøgningens antagelse til behandling.

Forslaget præciserer de to begreber. De er begge baseret på, at der ydes tilstrækkelig beskyttelse efter forslaget definition (artikel 44 og 45). Den væsentligste forskel mellem de to begreber vedrører den enkelte ansøger. Hvor ansøgeren ifølge begrebet "første asylansøger" har været beskyttet i henhold til Genèvekonventionen eller haft tilstrækkelig beskyttelse i det pågældende tredjeland og kan stadig kan påberåbe sig denne beskyttelse, er det ifølge begrebet "sikkert tredjeland" derimod muligt for ansøgeren at modtage beskyttelse i overensstemmelse med de væsentlige standarder i Genèvekonventionen eller tilstrækkelig beskyttelse i overensstemmelse med dette forslag. Denne forskel er årsagen til, at forslaget inden for de nuværende retlige rammer automatisk medfører opsættende virkning for efterprøvelser af afgørelser truffet på grundlag af begrebet "sikkert tredjeland", men ikke på grundlag af begrebet "første asylansøger" (artikel 53, stk. 2, litra b)). Der anses at være højere risiko for overtrædelse af den europæiske menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 3 ved anvendelse af begrebet "sikkert tredjeland", og derfor er den opsættende virkning for efterprøvelser nødvendig for at sikre et effektivt retsmiddel i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 13.

Hvad angår begrebet "sikkert tredjeland" opfordrede Kommissionen i sin meddelelse af 10. februar 2016¹⁶ alle medlemsstaterne til at indføre begrebet og gøre dets anvendelse obligatorisk i deres nationale lovgivning. I dette forslag foreslår Kommissionen en harmoniseret EU-tilgang til begrebets anvendelse under fuld overholdelse af de internationale forpligtelser i EU's charter om grundlæggende rettigheder, den europæiske menneskerettighedskonvention og Genèvekonventionen for at sikre, at begrebet anvendes ens i alle medlemsstaterne; Kommissionen foreslår også, at sikre tredjelands bør udpeges på EU-plan via en fremtidig ændring af denne forordning på grundlag af de betingelser, der er fastsat i forordningen, efter der foretages en detaljeret, evidensbaseret vurdering på baggrund af væsentlig forskning og omfattende høring af medlemsstaterne og de relevante interessenter (artikel 46). Begrebet "sikkert tredjeland" kan dog også anvendes direkte i individuelle sager på grundlag af betingelserne i forordningen.

Anvendelsen af begrebet "sikkert tredjeland" giver medlemsstaterne mulighed for at behandle en ansøgning på grundlag af en afbeviselig formodning om, at vedkommendes oprindelsesland er sikkert. Anvendelsen af dette begreb gør det muligt at behandle ansøgninger efter den fremskyndede procedure (artikel 40, stk. 1, litra e)), og i tilfælde, hvor en ansøgning af denne grund afvises som åbenbart grundløs, har efterprøvelsen af afgørelsen ikke nogen opsættende virkning (artikel 53, stk. 2, litra a)).

I september 2015 fremsatte Kommissionen forslag om vedtagelse af en forordning om etablering af en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande¹⁷ for at fremme en hurtig

¹⁶ COM(2016) 85 final.

¹⁷ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om etablering af en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande med henblik på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse og om ændring af direktiv 2013/32/EU (COM(2015) 452 final).

behandling af ansøgninger fra personer fra disse lande¹⁸. Det er Kommissionens holdning, at den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande bør være en integreret del i dette forslag til forordning. Kommissionens forslag til en forordning om etablering af en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande og den tilhørende landeliste indarbejdes derfor i dette forslag med samme begrundelse, som optræder i det forslag, med mindre ændringer i teksten for at tage hensyn til igangværende drøftelser mellem Europa-Parlamentet og Rådet (artikel 48). Når først Europa-Parlamentet og Rådet er nået til enighed om Kommissionens forslag om etablering af en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, bør det forslag vedtages. Den forordnings endelige ordlyd bør dernæst indarbejdes i forordningen om asylprocedurer, før sidstnævnte vedtages, og forordningen om etablering af en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande bør ophæves.

Formålet er at få opstillet fuldt ud harmoniserede lister over sikre oprindelseslande og sikre tredjelande på EU-plan på grundlag af Kommissionens forslag og med bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur. Derfor indeholder dette forslag en udløbsklausul, hvorved medlemsstaterne kun bør opretholde deres nationale lister over sikre oprindelseslande eller sikre tredjelande i højst fem år efter ikrafttrædelsen af dette forslag til forordning (artikel 50, stk. 1).

- **Ret til adgang til effektive retsmidler**

Med henblik på at udøve deres ret til adgang til effektive retsmidler har ansøgere som hovedregel ret til at forblive på området frem til udløbet af fristen for indgivelse af anmodning om efterprøvelse i første instans, og hvis en ansøger udøver denne ret, har vedkommende ret til at forblive, indtil behandlingen af sagen er afsluttet (artikel 54, stk. 1). Det er kun i begrænsede tilfælde, at den opsættende virkning af efterprøvelsen af en afgørelse måske ikke er automatisk, og at den enkelte ansøger vil skulle anmode domstolen eller det andet judicielle organ om udsættelse af gennemførelsen af en afgørelse om tilbagesendelse, eller at domstolen på egen hånd vil udsætte gennemførelsen af afgørelsen. I sager med negative afgørelser, hvor ansøgningen afvises som åbenbart grundløs eller grundløs i forbindelse med den fremskyndede procedure eller grænseproceduren, hvor ansøgningen afvises, fordi ansøgeren kommer fra et første asylland, eller fordi der er tale om en fornyet ansøgning, eller hvor ansøgningen afvises som udtrykkeligt trukket tilbage eller frafaldet, kan en domstol eller et andet judicielt organ tillade, at ansøgeren forbliver på området, og udsætte gennemførelsen af en afgørelse om tilbagesendelse, enten på eget initiativ eller efter anmodning fra ansøgeren (artikel 54, stk. 2). Hvis en ansøger anmoder om, at afgørelsen af en efterprøvelse i første eller efterfølgende instans efterprøves yderligere, har vedkommende i princippet ikke ret til at forblive på medlemsstaternes område (artikel 54, stk. 5).

I tilfælde, hvor der gøres undtagelse fra retten til adgang til effektive retsmidler med automatisk opsættende virkning, bør ansøgerens rettigheder sikres tilstrækkeligt ved at yde vedkommende den tolkning og juridiske bistand, der er nødvendig, og ved at give ansøgeren tilstrækkelig tid til at forberede og indgive sin anmodning til domstolen eller det andet judicielle organ. Ydermere bør domstolen eller det andet judicielle organ inden for disse rammer være i stand til at undersøge den besluttende myndigheds negative afgørelse ud fra de retlige og faktiske omstændigheder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i sagen *M.S.S. mod Belgien og Grækenland*¹⁹. Med hensyntagen til EMD's dom i sagen

¹⁸ Den foreslåede fælles EU-liste over sikre oprindelseslande omfatter Albanien, Bosnien-Hercegovina, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Kosovo, Montenegro, Serbien og Tyrkiet.

¹⁹ EMD's (Store Afdeling) dom af 21. januar 2011, *M.S.S. mod Belgien og Grækenland* (begæring nr. 30696/09).

*I.M. mod Frankrig*²⁰, Den Europæiske Unions Domstols dom i sagen *Dörr*²¹ og de strenge frister for indgivelse af ansøgninger foreslår Kommissionen i disse tilfælde at udvide de garantier, som i direktivet om asylprocedurer kun fandt anvendelse på grænseproceduren, til alle tilfælde, hvor ansøgeren er nødsaget til særskilt at ansøge om midlertidig beskyttelse (artikel 54, stk. 3). Ansøgeren bør have mulighed for at forblive på området, indtil der træffes afgørelse i proceduren med henblik på at afgøre, hvorvidt ansøgeren kan forblive på området. Denne afgørelse bør dog træffes senest en måned efter indgivelsen af anmodningen om efterprøvelse (artikel 54, stk. 4).

- **Fratagelse af international beskyttelse**

I sit forslag til kvalifikationsforordningen foreslår Kommissionen at styrke reglerne om revurdering af status med henblik på at kontrollere, om kriterierne for at komme i betragtning stadig opfyldes, ved at indføre konsekvente og regelmæssige vurderinger. Disse revurderinger skal udføres, når der sker en betydelig, relevant forandring i oprindelseslandet, som afspejles i oplysningerne om oprindelsesland på EU-plan og den fælles vurdering, som Den Europæiske Unions Asylagentur udarbejder, når opholdstilladelser fornyes for første gang for flygtninge og for første og anden gang for personer under subsidær beskyttelse. De besluttende myndigheder tilbagekalder, afslutter eller afslår at forlænge den pågældende status, når der ikke længere er behov for beskyttelse, eller når der opstår udelukkelsesgrunde, efter beskyttelsen er blevet tildelt. Proceduren for fretagelse af international beskyttelse er i dette forslag stort set uændret i forhold til de nuværende retlige rammer. I lyset af den foreslåede regelmæssige revurdering af status anses det dog for nødvendigt at styrke den enkelte persons proceduremæssige garantier ved at give vedkommende mulighed for at fremlægge sin sag under en personlig samtale og ikke blot skriftligt, som det nu er tilfældet, og ved at yde den fornødne tolkning (artikel 52, stk. 1, litra b), og artikel 52, stk. 4). Den enkelte person har fortsat ret til gratis juridisk bistand og repræsentation (artikel 52, stk. 4).

²⁰ EMD's (Femte Afdeling) dom af 2. februar 2012, *I.M. mod Frankrig* (begæring nr. 9152/09).

²¹ Den Europæiske Unions Domstols dom, *Dörr*, C-136/03.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING**om en fælles procedure for international beskyttelse i EU og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 78, stk. 2, litra d),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Formålet med denne forordning er at strømline, forenkle og harmonisere medlemsstaternes proceduremæssige ordninger ved at indføre en fælles procedure for international beskyttelse i EU. Med henblik herpå foretages der en række indholdsmæssige ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU²², og dette direktiv bør ophæves og erstattes af en forordning. Henvisninger til det ophævede direktiv bør gælde som henvisninger til denne forordning.
- (2) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 (Genèvekonventionen), indgår som et grundlæggende element i Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for personer, som, tvunget af omstændighederne, legitimt søger beskyttelse i Unionen. En sådan politik bør bygge på princippet om solidaritet og en retfærdig ansvarsfordeling, herunder af de finansielle følger, mellem medlemsstaterne.
- (3) Det fælles europæiske asylsystem er baseret på fælles standarder for asylprocedurer, anerkendelse af retten til asyl og beskyttelse på EU-plan, modtagelsesforhold og et system til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for asylansøgere. Trods de hidtidige fremskridt i den gradvise udvikling af det fælles europæiske asylsystem er der fortsat betydelige forskelle mellem medlemsstaterne med hensyn til, hvilke typer procedurer der anvendes, anerkendelsesprocenter, arten af beskyttelse, de materielle modtagelsesforhold og de ydelser, der gives til personer, som ansøger om eller er tildelt international beskyttelse. Disse forskelle giver i høj grad anledning til sekundære bevægelser og undergraver målet om at sikre, at alle ansøgere behandles ens i et fælles europæisk asylsystem, uanset hvor i Unionen de ansøger.

²²

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (omarbejdning) (EUT L 180 af 29.6.2013, s. 60).

- (4) I sin meddelelse af 6. april 2016²³ fastlagde Kommissionen sine muligheder for at forbedre det fælles europæiske asylsystem, nemlig ved at etablere en bæredygtig og retfærdig ordning for at afgøre, hvilken medlemsstat der har ansvaret for bestemte asylansøgere, styrke Eurodacsystemet, opnå øget konvergens i EU's asylsystem og forhindre sekundære bevægelser inden for EU samt give Den Europæiske Unions Asylagentur et nyt mandat. Nævnte meddelelse er i overensstemmelse med opfordringerne fra Det Europæiske Råd den 18.-19. februar 2016²⁴ med henblik på at gøre fremskridt hen imod en reform af EU's nuværende rammer, således at der sikres en human og effektiv asylpolitik. I meddelelsen foreslås desuden en vej videre frem i tråd med den helhedsorienterede tilgang til migration, som Europa-Parlamentet har fastlagt i sin initiativbetænkning af 12. april 2016.
- (5) For at opnå et velfungerende fælles europæisk asylsystem bør der gøres væsentlige fremskridt med hensyn til konvergens mellem de nationale asylsystemer. De nuværende forskellige asylprocedurer i alle medlemsstaterne bør erstattes med en fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, som skal anvendes i alle medlemsstaterne i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen)²⁵ og dermed sikre procedurens rettidighed og effektivitet. For at sikre lige behandling af ansøgninger om international beskyttelse, klarhed og retssikkerhed for den enkelte ansøger bør ansøgninger fra tredjelandsstatsborgere og statsløse om international beskyttelse behandles efter en procedure, som er omfattet af de samme regler, uanset i hvilken medlemsstat ansøgningen indgives.
- (6) En fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse bør begrænse sekundære bevægelser blandt ansøgere om international beskyttelse på tværs af medlemsstaterne, i tilfælde hvor disse bevægelser skyldes forskelle mellem de retlige rammer, ved at erstatte de nuværende skønsbaserede bestemmelser med harmoniserede regler og ved at præcisere ansøgernes rettigheder og forpligtelser samt følgerne af manglende overholdelse af disse forpligtelser; den bør også skabe lige vilkår for anvendelsen af forordning (EU) XXX/XXX i medlemsstaterne.
- (7) Denne forordning bør finde anvendelse på alle ansøgninger om international beskyttelse, der fremsættes på medlemsstaternes område, herunder ved den ydre grænse eller i medlemsstaternes territorialfarvande eller transitområder, samt på fratagelse af international beskyttelse. Hvis personer, der søger international beskyttelse, befinder sig i en medlemsstats territorialfarvande, bør de sættes i land og få deres ansøgninger behandlet i overensstemmelse med denne forordning.
- (8) Denne forordning bør finde anvendelse på ansøgninger om international beskyttelse i forbindelse med en procedure, hvor det undersøges, om ansøgerne kan anerkendes som personer, der kan få international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen). Ud over international beskyttelse kan medlemsstaterne også i henhold til deres nationale lovgivning tildele en anden national humanitær status til de personer, som ikke kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus. For at strømline procedurerne i medlemsstaterne bør medlemsstaterne også have mulighed for at anvende denne forordning på ansøgninger om enhver anden form for lignende beskyttelse.

²³ COM(2016) 197 final.

²⁴ EUCO 19.02.2016, SN 1/16.

²⁵ EUT L [...] af [...], s. [...].

- (9) Med hensyn til behandlingen af de personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelserne i henhold til de folkeretlige instrumenter, som de er part i.
- (10) Ressourcerne fra Asyl-, Migrations- og Integrationsfonden bør mobiliseres for at yde passende støtte til medlemsstaternes indsats for at anvende denne forordning, navnlig til de medlemsstater, der er udsat for et særligt og uforholdsmæssigt stort pres på deres asyl- og modtagelsessystemer.
- (11) Den Europæiske Unions Asylagentur bør yde medlemsstaterne den fornødne operationelle og tekniske bistand i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, navnlig ved at stille sagkyndige til rådighed til at bistå de nationale myndigheder med at modtage, registrere og behandle ansøgninger om international beskyttelse og til at give opdaterede oplysninger om tredjelande, herunder oplysninger om oprindelseslande og vejledning om situationen i specifikke oprindelseslande. Ved anvendelsen af denne forordning bør medlemsstaterne tage hensyn til de operationelle standarder, indikatorer, retningslinjer og bedste praksis, som Den Europæiske Unions Asylagentur har udviklet.
- (12) For at sikre en korrekt anerkendelse af dem, der har behov for beskyttelse som flygtninge efter Genèvekonventionens artikel 1, eller personer, der kan indrømmes subsidiær beskyttelse, bør alle ansøgere have reel adgang til proceduren, mulighed for at samarbejde og kommunikere på en passende måde med de ansvarlige myndigheder, så de kan fremlægge de relevante oplysninger i sagen, og tilstrækkelige proceduremæssige garantier til, at de kan gå videre med sagen i alle faser af proceduren.
- (13) Ansøgere bør gives en reel mulighed for at fremlægge alle relevante elementer, som de pågældende har til rådighed, for den besluttende myndighed. Derfor bør ansøgere med begrænsede undtagelser, når det er relevant, have ret til at blive hørt i en personlig samtale om, hvorvidt deres ansøgning opfylder betingelserne for at blive behandlet, og om deres ansøgningen skal realitetsbehandles. For at retten til en personlig samtale skal kunne udøves effektivt, bør ansøgere bistås af en tolk og gives mulighed for at forklare begrundelsen for ansøgningen på fyldestgørende vis. Ansøgere bør gives tilstrækkelig tid til at forberede sig og rådføre sig med deres juridiske rådgiver eller anden rådgiver; den juridiske rådgiver eller anden rådgiver kan også bistå ansøgerne under samtalen. Den personlige samtale bør finde sted under forhold, der sikrer passende fortrolighed, og bør foretages af kompetent personale med passende uddannelse, herunder, hvis det er nødvendigt, personale fra andre medlemsstater eller sagkyndige, der er udpeget af Den Europæiske Unions Asylagentur. Den personlige samtale kan kun undlades, hvis den kompetente myndighed træffer en positiv afgørelse om ansøgningen eller mener, at en ansøger er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af vedvarende omstændigheder, som den pågældende ikke selv er herre over. Da den personlige samtale er en central del af behandlingen af ansøgningen, bør samtalen optages, og ansøgerne og deres juridiske rådgivere bør have adgang til optagelsen samt til rapporten eller afskriften af samtalen, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse; hvis ansøgningen behandles efter den fremskyndede behandlingsprocedure, bør der gives adgang, samtidig med at afgørelsen træffes.
- (14) Det er i både medlemsstaternes og ansøgernes interesse at sikre en korrekt anerkendelse af behovet for international beskyttelse allerede ved den administrative procedure ved at sikre oplysninger af høj kvalitet og juridisk bistand, hvilket fører til

mere effektiv og bedre beslutningstagning. Med henblik herpå bør adgang til juridisk bistand og repræsentation være en integreret del af den fælles procedure for international beskyttelse. For at sikre effektiv beskyttelse af ansøgernes rettigheder, især retten til forsvar og rimelighedsprincippet, og for at sikre procedures effektivitet bør ansøgerne efter anmodning og i henhold til betingelserne i denne forordning ydes gratis juridisk bistand og repræsentation under den administrative procedure og under efterprøvelsen af afgørelsen. Den gratis juridiske bistand og repræsentation bør ydes af personer, der ifølge national lovgivning har kompetence hertil.

- (15) Visse ansøgere kan have behov for særlige proceduremæssige garantier, blandet andet på grund af alder, køn, seksuel orientering, kønsidentitet, handicap, alvorlig sygdom, mentale forstyrrelser eller som følge af tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for psykologisk, fysisk, seksuel eller kønsrelateret vold. Det er nødvendigt konsekvent at vurdere, om den enkelte ansøger har behov for særlige proceduremæssige garantier, og finde frem til disse ansøgere så hurtigt som muligt fra det øjeblik, der fremsættes en ansøgning, og før der træffes en afgørelse.
- (16) For at sikre, at ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier udpeges så hurtigt som muligt, bør personalet hos de myndigheder, der er ansvarlige for modtagelse og registrering af ansøgninger, være tilstrækkeligt uddannet til at opdage tegn på sårbarhed og modtage passende instrukser med henblik herpå. Yderligere foranstaltninger for at finde og dokumentere symptomer og tegn på tortur eller anden alvorlig fysisk eller psykisk vold, herunder seksuelle overgreb, i procedurer omfattet af denne forordning, bør blandt andet være baseret på manualen om effektiv efterforskning og dokumentation af tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (Istanbulprotokollen).
- (17) Ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier bør gives tilstrækkelig støtte, herunder tilstrækkelig tid, således at der skabes de nødvendige betingelser for, at de har reel adgang til procedurerne og til at fremlægge de elementer, der skal til for at underbygge deres ansøgning om international beskyttelse. Hvis det ikke er muligt at yde tilstrækkelig støtte inden for rammerne af en fremskyndet procedure eller grænseprocedure, bør ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier undtages fra disse procedurer. Behovet for særlige proceduremæssige garantier af en karakter, der kunne forhindre anvendelsen af den fremskyndede procedure eller grænseproceduren, bør også indebære, at ansøgeren gives supplerende garantier, i tilfælde hvor efterprøvelsen af den pågældende afgørelse ikke har automatisk opsættende virkning, med henblik på at gøre retsmidlet effektivt i ansøgerens særlige situation.
- (18) For at sikre reel lighed mellem kvindelige og mandlige ansøgere bør behandlingsprocedurerne være kønssensitive. Navnlig bør de personlige samtaler være tilrettelagt på en sådan måde, at både kvindelige og mandlige ansøgere har mulighed for at tale om deres tidligere erfaringer, i tilfælde hvor der er tale om kønsbaseret forfølgelse. Med henblik herpå bør kvinder gives en reel mulighed for at blive hørt i en samtale adskilt fra deres ægtefælle, partner eller andre familiemedlemmer. Når det er muligt, bør kvinder og piger have adgang til kvindelige tolke og interviewere. Kvinders og pigers lægeundersøgelser bør udføres af kvindelige læger under særlig hensyntagen til, at ansøgeren kan have været udsat for kønsrelateret vold. Der bør tages passende hensyn til de meget komplicerede aspekter af kønsrelaterede ansøgninger i de procedurer, der er baseret på begrebet "første asylland", "sikkert tredjeland", "sikkert oprindelsesland" og "fornyede ansøgninger".

- (19) Når medlemsstaterne som led i behandlingen af ansøgningen foretager en undersøgelse af ansøgeren, bør denne undersøgelse foretages af en person af samme køn. Dette berører ikke undersøgelser, der foretages af sikkerhedsgrunde på grundlag af national ret.
- (20) Medlemsstaterne bør først og fremmest tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af denne forordning, jf. artikel 24 i EU's charter om grundlæggende rettigheder og De Forenede Nationers konvention af 1989 om barnets rettigheder. Ved vurderingen af barnets tarv bør medlemsstaterne navnlig tage behørigt hensyn til den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, herunder vedkommendes baggrund. I henhold til artikel 12 i De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder vedrørende barnets ret til at blive hørt skal den besluttende myndighed give mindreårige mulighed for en personlig samtale, medmindre dette åbenlyst ikke er i overensstemmelse med barnets tarv.
- (21) Den fælles procedure strømliner fristerne for, hvornår en person kan få adgang til proceduren, den besluttende myndigheds behandling af ansøgningen og de retlige myndigheders efterprøvelse i første instans. Da et uforholdsmæssigt stort antal samtidige ansøgninger kan skabe forsinkelser i adgangen til proceduren og behandlingen af ansøgninger, kan der dog være behov for en vis grad af fleksibilitet, der gør det muligt undtagelsesvis at forlænge disse frister. For at sikre en effektiv proces bør disse frister kun forlænges som en sidste udvej, da medlemsstaterne regelmæssigt bør gennemgå deres behov for at opretholde et effektivt asylsystem og i denne forbindelse udarbejde beredskabsplaner, når det er nødvendigt, og da Den Europæiske Unions Asylagentur bør yde medlemsstaterne den fornødne operationelle og tekniske bistand. I tilfælde hvor medlemsstaterne ikke regner med at kunne overholde fristerne, bør de anmode om bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur. I tilfælde hvor der ikke indgives en sådan anmodning, og hvor en medlemsstats asylsystem på grund af et uforholdsmæssigt stort pres bliver ineffektivt i en sådan grad, at det er til fare for opretholdelsen af et velfungerende fælles europæisk asylsystem, kan agenturet på grundlag af en gennemførelsesafgørelse fra Kommissionen træffe foranstaltninger til støtte for den pågældende medlemsstat.
- (22) Adgangen til den fælles procedure bør være baseret på en tretrinstilgang, som består af fremsættelse, registrering og indgivelse af en ansøgning. Fremsættelsen af en ansøgning er det første trin og udløser anvendelsen af denne forordning. Hvis en tredjelandstatsborger eller statsløs udtrykker ønske om at modtage international beskyttelse fra en medlemsstat, betragtes det som om, at vedkommende fremsætter en ansøgning. Et sådant ønske kan udtrykkes på enhver måde, og den enkelte ansøger skal ikke nødvendigvis bruge specifikke ord såsom international beskyttelse, asyl eller subsidiær beskyttelse. Det afgørende element bør være, at en tredjelandstatsborger eller statsløs udtrykker frygt for at blive forfulgt eller lide alvorlig overlast, hvis vedkommende rejser tilbage til sit oprindelsesland, eller at en statsløs udtrykker frygt for de samme konsekvenser, hvis vedkommende rejser tilbage til det land, hvor vedkommende tidligere havde sædvanligt opholdssted. I tilfælde hvor der hersker tvivl om, hvorvidt en erklæring skal forstås som en ansøgning om international beskyttelse, bør tredjelandstatsborgeren eller den statsløse udtrykkeligt adspørges, om vedkommende ønsker at modtage international beskyttelse. Ansøgeren bør tildeles rettighederne i denne forordning og i direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om modtagelsesforhold)²⁶, så snart vedkommende fremsætter en ansøgning.

²⁶ EUT L [...] af [...], s. [...].

- (23) Ansøgninger bør registreres, så snart de fremsættes. På dette stadie bør de myndigheder, der er ansvarlige for modtagelse og registrering af ansøgninger, herunder grænsevagter, politi, immigrationsmyndigheder og myndigheder med ansvar for detentionsfaciliteter, registrere ansøgningen sammen med den enkelte ansøgers personoplysninger. Disse myndigheder bør oplyse ansøgeren om vedkommendes rettigheder og forpligtelser samt om konsekvenserne for ansøgeren, hvis vedkommende ikke opfylder disse forpligtelser. Ansøgeren bør modtage et dokument, der bekræfter, at der er fremsat en ansøgning. Fristen for indgivelse af en ansøgning begynder at løbe fra det øjeblik, hvor ansøgningen registreres.
- (24) Ved ansøgningens indgivelse formaliseres ansøgningen om international beskyttelse. Ansøgeren bør modtage de nødvendige oplysninger om, hvordan og hvor vedkommendes ansøgning skal indgives, og ansøgeren bør gives en reel mulighed for at gøre dette. På dette stadie er ansøgeren forpligtet til at fremlægge alle de til rådighed stående elementer, der er nødvendige for at kunne underbygge og færdiggøre ansøgningen. Fristen for den administrative procedure begynder at løbe fra det øjeblik, hvor ansøgningen indgives. På det tidspunkt bør ansøgeren modtage et dokument, som bekræfter vedkommendes status som ansøger, og som bør være gyldigt, så længe ansøgeren har ret til at forblive på den medlemsstats område, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.
- (25) Ansøgeren bør oplyses behørigt og rettidigt om sine rettigheder og forpligtelser på et sprog, som vedkommende forstår eller med rimelighed kan forventes at forstå. Med hensyn til tilfælde, hvor f.eks. ansøgeren afviser at samarbejde ved at undlade at afgive de oplysninger, der er nødvendige for behandlingen af ansøgningen, og ved at undlade at afgive sine fingeraftryk og sit ansigtsbillede, eller ansøgeren ikke indgiver sin ansøgning før fristens udløb, kan ansøgningen afvises som frafaldet; det er derfor nødvendigt, at ansøgeren oplyses om konsekvenserne af ikke at opfylde disse forpligtelser.
- (26) For at personalet hos de myndigheder, der er ansvarlige for modtagelse og registrering af ansøgninger, kan opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning, bør de have det relevante kendskab til og modtage den nødvendige oplæring inden for international beskyttelse, blandt andet med støtte fra Den Europæiske Unions Asylagentur. Personalet bør også modtage de midler og instrukser, der kræves for, at de effektivt kan udføre deres opgaver.
- (27) Med henblik på at lette adgangen til proceduren ved grænseovergangssteder og i detentionsfaciliteter bør oplysninger om muligheden for at ansøge om international beskyttelse gøres tilgængelige. Det bør gennem tolkebistand sikres, at der kan kommunikeres tilstrækkeligt til, at de kompetente myndigheder forstår, hvorvidt en person udtrykker ønske om at modtage international beskyttelse.
- (28) Der bør i denne forordning gives mulighed for, at ansøgere kan indgive en ansøgning på vegne af deres ægtefælle, partner i et fast og varigt forhold, voksne personer, for hvem der består forsørgerpligt, eller mindreårige. Denne tilgang giver mulighed for fælles behandling af disse ansøgninger. Hvis ansøgeren ikke søger om international beskyttelse på vegne af sin ægtefælle, partner eller den voksne eller mindreårige, for hvem der består forsørgerpligt, inden for fristen for indgivelse af en ansøgning, sikres den enkeltes ret til at søge om international beskyttelse ved, at ægtefællen eller partneren stadig kan indgive en ansøgning i sit eget navn, og den voksne eller mindreårige, for hvem der består forsørgerpligt, bør modtage bistand fra den

besluttende myndighed. Hvis en særskilt ansøgning ikke er berettiget, bør den dog afvises.

- (29) For at sikre, at uledsagede mindreårige har effektiv adgang til proceduren, bør de altid tildeles en værge. Værgen bør være en person eller en repræsentant for en organisation, der er udpeget til at bistå og vejlede den mindreårige under proceduren med henblik på at varetage barnets tarv og sikre den generelle forsorg for barnet. Hvis det er nødvendigt, bør værgen udøve retlig handleevne for den mindreårige. Med henblik på at yde effektiv støtte til de uledsagede mindreårige bør værger ikke gøres ansvarlige for et uforholdsmæssigt stort antal uledsagede mindreårige på samme tid. Medlemsstaterne bør udpege enheder eller personer, der er ansvarlige for at støtte, kontrollere og føre tilsyn med værgernes udførelse af deres opgaver. En uledsaget mindreårig bør indgive sin ansøgning i sit eget navn eller via sin værge. For at beskytte uledsagede mindreåriges rettigheder og proceduremæssige garantier bør fristen for indgivelse af deres ansøgninger begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor den uledsagede mindreåriges værge er udpeget og har mødtes med den mindreårige. Hvis værgen ikke indgiver ansøgningen før fristens udløb, bør den uledsagede mindreårige med bistand fra den besluttende myndighed gives mulighed for at indgive en ansøgning i eget navn. Hvis en uledsaget mindreårig vælger at indgive en ansøgning i sit eget navn, bør det ikke forhindre vedkommende i at blive tildelt en værge.
- (30) For at sikre ansøgeres rettigheder bør der i alle ansøgninger om international beskyttelse på grundlag af de faktiske omstændigheder objektivt, upartisk og på individuelt grundlag træffes afgørelse, efter at der er foretaget en grundig undersøgelse, der tager hensyn til alle de elementer, som ansøgeren fremlægger, og til den enkelte ansøgers omstændigheder. For at sikre en stringent behandling af ansøgningerne bør den besluttende myndighed tage hensyn til relevante, retvisende og ajourførte oplysninger om situationen i ansøgerens oprindelsesland fra Den Europæiske Unions Asylagentur og andre kilder såsom FN's Højkommissariat for Flygtninge. Den besluttende myndighed bør også tage hensyn til alle relevante fælles analyser af oplysninger om oprindelseslande, som Den Europæiske Unions Asylagentur har foretaget. Enhver udsættelse af procedurens afslutning bør være i fuld overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen) og med retten til god forvaltning, uden at dette berører effektiviteten og rimeligheden af proceduren i nærværende forordning.
- (31) For at sikre ansøgerens rettigheder bør vedkommende modtage afgørelsen om sin ansøgning skriftligt. Hvis afgørelsen ikke tildeler ansøgeren international beskyttelse, bør den ledsages af begrundelsen for afgørelsen, oplysninger om afgørelsens konsekvenser og måden, hvorpå afgørelsen kan anfægtes. Med forbehold af ansøgerens ret til at forblive på området og princippet om non-refoulement kan en sådan afgørelse omfatte eller træffes samtidig med en afgørelse om tilbagesendelse i henhold til i artikel 6 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/115/EF.²⁷
- (32) Det er nødvendigt, at afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse træffes af myndigheder, hvis personale har relevant kendskab til og har modtaget den nødvendige oplæring inden for international beskyttelse, og at deres aktiviteter udøves under behørig hensyntagen til de gældende etiske principper. Dette bør også gælde for personale fra myndigheder i andre medlemsstater og for sagkyndige, der er udpeget af

²⁷

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

Den Europæiske Unions Asylagentur til at bistå en medlemsstats besluttende myndighed i behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse.

- (33) Med forbehold af at der udføres en korrekt og komplet behandling af ansøgningen om international beskyttelse, er det i både medlemsstaternes og ansøgernes interesse, at der træffes en afgørelse hurtigst muligt. De maksimale frister for varigheden af den administrative procedure og for efterprøvelse i første instans bør fastsættes, således at proceduren for international beskyttelse strømlines. På den måde bør ansøgere kunne få en afgørelse om deres ansøgning på kortest mulig tid i alle medlemsstaterne og er dermed sikret en hurtig og effektiv procedure.
- (34) Med henblik på at afkorte procedurens samlede varighed bør medlemsstaterne i bestemte tilfælde og i overensstemmelse med deres nationale behov have fleksibilitet til at prioritere behandlingen af en hvilken som helst ansøgning og behandle den før andre tidligere indgivne ansøgninger uden dog dermed at fravige de normalt gældende tidsfrister, principper og garantier for procedurerne.
- (35) Før den afgør, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen)²⁸, bør den medlemsstat, hvor en ansøgning først indgives, undersøge, om ansøgningen opfylder betingelserne for at blive behandlet, hvis ansøgerens første asylland eller sikre tredjeland ikke er en medlemsstat. Derudover bør en ansøgning afvises, hvis der er tale om en fornyet ansøgning uden nye relevante elementer eller oplysninger, eller hvis der er tale om en særskilt ansøgning fra en ægtefælle, partner, en voksen eller mindreårig, for hvem der består forsørgerpligt, som ikke anses for at være berettiget.
- (36) Begrebet "første asylland" bør anvendes som grund til afvisning, hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land ville tildele ansøgeren beskyttelse i overensstemmelse med de materielle standarder i Genèvekonventionen, eller at ansøgeren ville modtage tilstrækkelig beskyttelse i det pågældende land. Især bør medlemsstaterne ikke realitetsbehandle en ansøgning, hvis et første asylland har givet ansøgeren flygtningestatus eller på anden vis ydet tilstrækkelig beskyttelse. Medlemsstaterne bør kun følge dette princip, hvis de blandt andet på grundlag af en garanti fra det pågældende tredjeland, når en sådan garanti er nødvendig eller hensigtsmæssig, er sikre på, at ansøgeren har nydt og fortsat vil nyde beskyttelse i dette land i overensstemmelse med Genèvekonventionen eller på anden vis har nydt og fortsat vil nyde tilstrækkelig beskyttelse, især med hensyn til retten til lovligt ophold, tilstrækkelig adgang til arbejdsmarkedet, modtagelsesfaciliteter, sundhedspleje og uddannelse samt retten til familiesammenføring i overensstemmelse med internationale menneskerettighedsstandarder.
- (37) Begrebet "sikkert tredjeland" bør anvendes som grund til afvisning, hvis ansøgeren på grundlag af sin tilknytning til et tredjeland, herunder et land, som vedkommende er rejst igennem, med rimelighed kan forventes at søge beskyttelse i det pågældende land, og der er grund til at formode, at ansøgeren vil få tilladelse til at indrejse eller genindrejse i det pågældende land. Medlemsstaterne bør kun følge dette princip, hvis de blandt andet på grundlag af en garanti fra det pågældende tredjeland, når en sådan garanti er nødvendig eller hensigtsmæssig, er sikre på, at ansøgeren vil få mulighed for at modtage beskyttelse i overensstemmelse med de materielle standarder i Genèvekonventionen eller vil nyde tilstrækkelig beskyttelse, især med hensyn til retten til lovligt ophold, tilstrækkelig adgang til arbejdsmarkedet, modtagelsesfaciliteter,

²⁸

EUT L [...] af [...], s. [...].

sundhedspleje og uddannelse samt retten til familiesammenføring i overensstemmelse med internationale menneskerettighedsstandarder.

- (38) Ansøgninger om international beskyttelse bør realitetsbehandles for at afgøre, om ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen). Der er ikke behov for realitetsbehandling, når en ansøgning bør afvises i henhold til denne forordning. Når det på baggrund af en vurdering ved første øjekast imidlertid står klart, at en ansøgning kan afvises som åbenbart grundløs, kan ansøgningen afvises af denne grund, uden at det undersøges, om den opfylder betingelserne for at blive behandlet.
- (39) Behandlingen af en ansøgning bør fremskyndes og afsluttes inden højst to måneder i de tilfælde, hvor ansøgningen er åbenbart grundløs, fordi den har karakter af misbrug, blandt andet hvis ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland, eller hvis ansøgeren udelukkende fremsætter sin ansøgning for at forsinke eller hindre fuldbyrdelsen af en afgørelse om udsendelse, hvis der er alvorlige betænkeligheder, hvad angår den nationale sikkerhed eller offentlige orden, hvis ansøgeren ikke ansøger om international beskyttelse i den medlemsstat, hvori vedkommende først indrejste, eller i den medlemsstat, hvori vedkommende lovligt opholder sig, eller hvis en ansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som befinder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse, tilbagetages i henhold til Dublinforordningen. I sidstnævnte tilfælde bør behandlingen af ansøgningen ikke fremskyndes, hvis ansøgeren kan fremlægge velunderbyggede begrundelser for at være rejst til en anden medlemsstat uden tilladelse, for at have fremsat en ansøgning i en anden medlemsstat eller for på anden vis ikke at have stået til rådighed for de kompetente myndigheder, f.eks. hvis vedkommende ikke var blevet oplyst tilstrækkeligt og rettidigt om sine forpligtelser. Ydermere kan en fremskyndet procedure kun anvendes på uledsagede mindreårige under de begrænsede omstændigheder, som er fastsat i denne forordning.
- (40) Mange ansøgninger om international beskyttelse fremsættes ved grænsen eller i en medlemsstats transitområde, inden det besluttet, om ansøgeren kan rejse ind i landet. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte bestemmelser om undersøgelse af, om en ansøgning opfylder betingelserne for at blive behandlet, eller behandling af ansøgningens realitet, hvilket ville gøre det muligt at træffe afgørelse om sådanne ansøgninger på disse lokaliteter under nærmere fastsatte omstændigheder. Grænseproceduren bør ikke vare længere end fire uger, og efter denne periode bør ansøgerne gives tilladelse til indrejse på medlemsstatens område. Det er kun, når et uforholdsmæssigt stort antal ansøgere indgiver deres ansøgninger ved grænserne eller i et transitområde, at grænseproceduren kan anvendes på steder i nærheden af grænsen eller transitområdet. Grænseproceduren kan kun anvendes på uledsagede mindreårige under de begrænsede omstændigheder, som er fastsat i denne forordning.
- (41) Begrebet "offentlig orden" kan blandt andet omfatte en dom for at have begået en alvorlig forbrydelse.
- (42) Så længe en ansøger kan give en tilfredsstillende redegørelse herfor, bør manglende dokumenter ved indreisen eller anvendelse af falske dokumenter ikke i sig selv automatisk medføre anvendelse af en fremskyndet behandlingsprocedure eller grænseprocedure.
- (43) Hvis en ansøger enten udtrykkeligt trækker sin ansøgning tilbage på eget initiativ eller ikke opfylder de forpligtelser, der følger af denne forordning, forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen) eller direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om

modtagelsesforhold), og dermed stiltiende trækker sin ansøgning tilbage, bør ansøgningen ikke behandles yderligere og bør afvises som udtrykkeligt trukket tilbage eller frafaldet, og enhver yderligere ansøgning rettet til medlemsstaterne fra samme ansøger efter den afgørelse bør opfattes som en fornyet ansøgning. Den stiltiende tilbagetrækning bør dog ikke være automatisk, og ansøgeren bør have mulighed for at melde sig hos den besluttende myndighed og påvise, at vedkommendes manglende overholdelse af disse forpligtelser skyldtes omstændigheder, der ligger uden for vedkommendes kontrol.

- (44) Hvis en ansøger fremsætter en fornyet ansøgning uden at fremsætte ny dokumentation eller nye oplysninger, som i betydelig grad øger sandsynligheden for, at vedkommende kan anerkendes som en person, der kan indrømmes international beskyttelse, eller vedrører grundene til, at den tidligere ansøgning blev afvist, bør den fornyede ansøgning ikke behandles efter en ny fuldstændig behandlingsprocedure. I disse tilfælde bør ansøgningen efter en indledende behandling afvises eller erklæres åbenbart grundløs, hvis ansøgningen er så åbenbart ubegrundet eller har så åbenlyst karakter af misbrug, at den anses for at være udsigtsløs i henhold til princippet om res judicata. Den indledende behandling foretages på grundlag af skriftlige bemærkninger og en personlig samtale; den personlige samtale kan dog udelades i de tilfælde, hvor det fremgår af de skriftlige bemærkninger, at ansøgningen ikke bibringer relevante nye elementer eller oplysninger, eller at den er åbenbart ubegrundet og udsigtsløs. I forbindelse med fornyede ansøgninger kan der gøres undtagelser fra en persons ret til at forblive på en medlemsstats område, efter at en fornyet ansøgning er blevet afvist eller erklæret grundløs; i tilfælde af yderligere fornyede ansøgninger kan der ligeledes gøres undtagelser, så snart ansøgningen indgives i en medlemsstat, såfremt den foregående ansøgning er blevet afvist eller erklæret grundløs eller åbenbart grundløs ved endelig afgørelse.
- (45) Et afgørende kriterium for, om en ansøgning om international beskyttelse er velbegrundet, er, om ansøgeren er i sikkerhed i sit oprindelsesland. Da forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen) har til formål at opnå et højt konvergensniveau, hvad angår anerkendelse af tredjelandstatsborgere og statsløse som personer, der kan indrømmes international beskyttelse, fastsættes der i denne forordning fælles kriterier for at udpege de tredjelande, der er sikre oprindelseslande, og i betragtning af behovet for at styrke anvendelsen af begrebet "sikkert oprindelsesland" som et vigtigt redskab til at fremme hurtig behandling af ansøgninger, der sandsynligvis er grundløse, fastsættes der i denne forordning også en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande.
- (46) At et tredjeland er opført på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande udgør ikke en absolut garanti for sikkerhed for statsborgere fra dette tredjeland, og derfor fjerner det ikke behovet for at foretage en passende individuel undersøgelse af deres ansøgninger om international beskyttelse. Det siger sig selv, at den vurdering, der ligger til grund for at udpege et tredjeland som sikkert, kun kan tage hensyn til de generelle civile, lovgivningsmæssige og politiske forhold i dette land og til, om aktører, der står bag forfølgelse, tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, i praksis bliver straffet, hvis de bliver fundet skyldige i det pågældende land. Hvis en ansøger påviser, at der er gyldige grunde til ikke at anse landet som sikkert i vedkommendes særlige situation, kan udpegelsen af landet som værende sikkert derfor ikke længere betragtes som relevant for ansøgeren.
- (47) Denne forordning gør det muligt på EU-plan at udpege de tredjelande, der er sikre. Tredjelande bør udpeges som sikre på EU-plan via en ændring af denne forordning på

grundlag af de betingelser, der er fastsat i forordningen, efter at der er foretaget en detaljeret, evidensbaseret vurdering på baggrund af væsentlig forskning og en omfattende høring af medlemsstaterne og de relevante interessenter.

- (48) Fastsættelsen af en fælles EU-liste over sikre oprindelseslande og en fælles EU-liste over sikre tredjelande bør afhjælpe nogle af de eksisterende forskelle mellem medlemsstaternes nationale lister over sikre lande. Medlemsstaterne bør bevare retten til at anvende eller vedtage lovgivning, der giver mulighed for på nationalt plan at udpege andre tredjelande end dem, der er udpeget som sikre tredjelande på EU-plan eller er opført på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, men ved en sådan fælles udpegelse eller fastsættelsen af en sådan fælles liste bør det sikres, at alle medlemsstater anvender begrebet på en ensartet måde i forbindelse med ansøgere, hvis oprindelseslande er opført på den fælles liste, eller som har tilknytning til et sikkert tredjeland. Dette bør skabe større konvergens i anvendelsen af procedurer og herigennem også begrænse sekundære bevægelser blandt ansøgere om international beskyttelse. Derfor bør muligheden for at anvende nationale lister eller udpegelser ophøre senest fem år efter ikrafttrædelsen af denne forordning.
- (49) Kommissionen bør med bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur regelmæssigt evaluere situationen i de tredjelande, der er udpeget som sikre tredjelande på EU-plan, eller som er opført på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande. I tilfælde af en pludselig forværring af situationen i et sådant tredjeland bør Kommissionen være i stand til at suspendere udpegelsen af tredjelandet som et sikkert tredjeland på EU-plan eller tredjelandets opførelse på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande i en begrænset periode ved hjælp af en delegeret retsakt i henhold til artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Ydermere bør Kommissionen i så fald foreslå en ændring, som skal bevirke, at det pågældende tredjeland ikke længere er udpeget som et sikkert tredjeland på EU-plan eller opført på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande senest tre måneder efter vedtagelsen af den delegerede retsakt om suspension af tredjelandet.
- (50) Med henblik på denne begrundede vurdering bør Kommissionen tage højde for en række kilder til oplysninger, som den har til rådighed, herunder navnlig dens årlige fremskridtsrapporter for så vidt angår tredjelande, som Det Europæiske Råd har udnævnt til kandidatlande, regelmæssige rapporter fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil samt oplysninger fra medlemsstaterne, Den Europæiske Unions Asylagentur, FN's Højkommissariat for Flygtninge, Europarådet og andre relevante internationale organisationer. Kommissionen bør have mulighed for at forlænge suspensionen af et tredjelandets udpegelse som sikkert tredjeland på EU-plan eller et tredjelandets opførelse på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande med seks måneder og have mulighed for at forny en sådan forlængelse én gang. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (51) Hvis gyldighedsperioden for den delegerede retsakt og dens forlængelser udløber, uden at der vedtages en ny delegeret retsakt, bør suspensionen af tredjelandets udpegelse som et sikkert tredjeland på EU-plan eller dets opførelse på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande ophæves. Dette berører ikke eventuelle ændringsforslag med henblik på at fjerne tredjelandet fra listerne.

- (52) Kommissionen bør med bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur regelmæssigt evaluere situationen i tredjelande, der er blevet fjernet fra den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande eller sikre tredjelande, herunder hvis en medlemsstat underretter Kommissionen om, at den på grundlag af en begrundet vurdering finder, at det pågældende tredjeland, efter at der er sket ændringer i tredjelandets situation, igen opfylder betingelserne i denne forordning for at blive udpeget som sikkert. I sådanne tilfælde kan medlemsstaterne kun udpege det pågældende tredjeland som et sikkert oprindelsesland på nationalt plan, hvis Kommissionen ikke rejser indvendinger mod denne udpegelse. I tilfælde, hvor Kommissionen finder, at disse betingelser er opfyldt, kan den foreslå en ændring af listen over sikre tredjelande på EU-plan eller af den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande med henblik på at tilføje det pågældende tredjeland.
- (53) Som følge af konklusionerne af mødet den 20. juli 2015 i Rådet for Retlige og Indre Anliggender, hvor medlemsstaterne blev enige om, at det bør prioriteres højt, at samtlige medlemsstater foretager en vurdering af sikkerheden på Vestbalkan, organiserede Den Europæiske Unions Asylagentur med hensyn til sikre oprindelseslande et møde på ekspertniveau med medlemsstaterne den 2. september 2015, hvor der blev opnået bred enighed om, at Albanien, Bosnien-Hercegovina, Kosovo^{*29}, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Montenegro og Serbien bør betragtes som sikre oprindelseslande i henhold til denne forordning.
- (54) På grundlag af en række kilder til oplysninger, herunder navnlig rapporter fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og oplysninger fra medlemsstaterne, Den Europæiske Unions Asylagentur, FN's Højkommissariat for Flygtninge, Europarådet og andre relevante internationale organisationer, betragtes et antal tredjelande som sikre oprindelseslande.
- (55) For så vidt angår Albanien er der et tilstrækkeligt retsgrundlag for beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i form af materielle og proceduremæssige menneskerettigheder samt lovgivning om ikkeforskelsbehandling, herunder medlemskab af alle større internationale menneskerettighedstraktater. I 2014 konstaterede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at fire ud af 150 ansøgninger vedrørte tilsidesættelser af menneskerettighederne. Der er ikke påvist tilfælde af udvisning, udsendelse eller udlevering af egne statsborgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed vil være truet på grund af race, religion, nationalitet, seksuel orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland. I 2014 vurderede medlemsstaterne, at 7,8 % (1 040) af asylansøgningerne fra statsborgere i Albanien var begrundede. Mindst otte medlemsstater har udpeget Albanien som et sikkert oprindelsesland. Det Europæiske Råd har udnævnt Albanien til kandidatland. På tidspunktet herfor blev det vurderet, at Albanien opfyldte de kriterier, der blev fastsat på Det Europæiske Råds møde i København den 21. og 22. juni 1993, og som vedrører stabiliteten i de institutioner, der garanterer demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettighederne samt respekt for og beskyttelse af minoriteter, og Albanien skal fortsat opfylde disse kriterier for at blive medlem i overensstemmelse med anbefalingerne i den årlige fremskridtsrapport.

²⁹

* Denne betegnelse indebærer ingen stillingtagen til Kosovos status, og den er i overensstemmelse med FN's Sikkerhedsråds resolution 1244/99 og Den Internationale Domstols udtalelse om Kosovos uafhængighedserklæring.

- (56) For så vidt angår Bosnien-Hercegovina danner dets forfatning grundlag for fordeling af magten mellem landets konstituerende befolkningsgrupper. Der er et tilstrækkeligt retsgrundlag for beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i form af materielle og proceduremæssige menneskerettigheder samt lovgivning om ikkeforskelsbehandling, herunder medlemskab af alle større internationale menneskerettighedstraktater. I 2014 konstaterede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at fem ud af 1 196 ansøgninger vedrørte tilsidesættelser af menneskerettighederne. Der er ikke påvist tilfælde af udvisning, udsendelse eller udlevering af egne statsborgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed vil være truet på grund af race, religion, nationalitet, seksuel orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland. I 2014 vurderede medlemsstaterne, at 4,6 % (330) af asylansøgningerne fra statsborgere i Bosnien-Hercegovina var begrundede. Mindst ni medlemsstater har udpeget Bosnien-Hercegovina som et sikkert oprindelsesland.
- (57) For så vidt angår Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien er der et tilstrækkeligt retsgrundlag for beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i form af materielle og proceduremæssige menneskerettigheder samt lovgivning om ikkeforskelsbehandling, herunder medlemskab af alle større internationale menneskerettighedstraktater. I 2014 konstaterede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at seks ud af 502 ansøgninger vedrørte tilsidesættelser af menneskerettighederne. Der er ikke påvist tilfælde af udvisning, udsendelse eller udlevering af egne statsborgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed vil være truet på grund af race, religion, nationalitet, seksuel orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland. I 2014 vurderede medlemsstaterne, at 0,9 % (70) af asylansøgningerne fra statsborgere i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien var begrundede. Mindst syv medlemsstater har udpeget Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien som et sikkert oprindelsesland. Det Europæiske Råd har udnævnt Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien til kandidatland. På tidspunktet herfor blev det vurderet, at Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien opfyldte de kriterier, der blev fastsat på Det Europæiske Råds møde i København den 21. og 22. juni 1993, og som vedrører stabiliteten i de institutioner, der garanterer demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettighederne samt respekt for og beskyttelse af minoriteter. Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien skal fortsat opfylde disse kriterier for at blive medlem i overensstemmelse med anbefalingerne i den årlige fremskridtsrapport.
- (58) For så vidt angår Kosovo* er der et tilstrækkeligt retsgrundlag for beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i form af materielle og proceduremæssige menneskerettigheder samt lovgivning om ikkeforskelsbehandling. Kosovos* ikketiltrædelse af relevante internationale menneskerettighedsinstrumenter såsom den europæiske menneskerettighedskonvention skyldes manglende international konsensus for så vidt angår dets status som suveræn stat. Der er ikke påvist tilfælde af udvisning, udsendelse eller udlevering af egne statsborgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed ville være truet på grund af deres race, religion, nationalitet, seksuelle

orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland. I 2014 vurderede medlemsstaterne, at 6,3 % (830) af asylansøgningerne fra statsborgere i Kosovo* var begrundede. Mindst seks medlemsstater har udpeget Kosovo* som et sikkert oprindelsesland.

- (59) Denne forordning berører ikke medlemsstaternes stillingtagen til Kosovos status, som fastlægges i overensstemmelse med deres nationale praksis og folkeretten. Desuden udgør hverken begreberne, ordlyden eller definitionerne i denne forordning en anerkendelse fra Unionens side af Kosovo som uafhængig stat eller en anerkendelse fra de enkelte medlemsstaters side af Kosovo som uafhængig stat, hvis de ikke tidligere har taget dette skridt. Navnlig indebærer anvendelsen af udtrykket "land" ikke en anerkendelse af landet som stat.
- (60) For så vidt angår Montenegro er der et tilstrækkeligt retsgrundlag for beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i form af materielle og proceduremæssige menneskerettigheder samt lovgivning om ikkeforskelsbehandling, herunder medlemskab af alle større internationale menneskerettighedstraktater. I 2014 konstaterede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at en ud af 447 ansøgninger vedrørte tilsidesættelser af menneskerettighederne. Der er ikke påvist tilfælde af udvisning, udsendelse eller udlevering af egne statsborgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed vil være truet på grund af race, religion, nationalitet, seksuel orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland. I 2014 vurderede medlemsstaterne, at 3,0 % (40) af asylansøgningerne fra statsborgere i Montenegro var begrundede. Mindst ni medlemsstater har udpeget Montenegro som et sikkert oprindelsesland. Det Europæiske Råd har udnævnt Montenegro til kandidatland, og der er indledt forhandlinger. På tidspunktet herfor blev det vurderet, at Montenegro opfyldte de kriterier, der blev fastsat ved Det Europæiske Råds møde i København den 21. og 22. juni 1993, og som vedrører stabiliteten i de institutioner, der garanterer demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettighederne samt respekt for og beskyttelse af minoriteter. Montenegro skal fortsat opfylde disse kriterier for at blive medlem i overensstemmelse med anbefalingerne i den årlige fremskridtsrapport.
- (61) For så vidt angår Serbien danner forfatningen grundlag for, at minoriteter kan udøve selvstyre inden for uddannelse, anvendelse af sprog, information og kultur. Der er et tilstrækkeligt retsgrundlag for beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i form af materielle og proceduremæssige menneskerettigheder samt lovgivning om ikkeforskelsbehandling, herunder medlemskab af alle større internationale menneskerettighedstraktater. I 2014 konstaterede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at 16 ud af 11 490 ansøgninger vedrørte tilsidesættelser af menneskerettighederne. Der er ikke påvist tilfælde af udvisning, udsendelse eller udlevering af egne statsborgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed vil være truet på grund af race, religion, nationalitet, seksuel orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland. I 2014 vurderede medlemsstaterne, at 1,8 % (400) af asylansøgningerne fra statsborgere i Serbien var

begrundede. Mindst ni medlemsstater har udpeget Serbien som et sikkert oprindelsesland. Det Europæiske Råd har udnævnt Serbien til kandidatland, og der er påbegyndt forhandlinger. På tidspunktet herfor blev det vurderet, at Serbien opfyldte de kriterier, der blev fastsat ved Det Europæiske Råds møde i København den 21. og 22. juni 1993, og som vedrører stabiliteten i de institutioner, der garanterer demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettighederne samt respekt for og beskyttelse af minoriteter. Serbien skal fortsat opfylde disse kriterier for at blive medlem i overensstemmelse med anbefalingerne i den årlige fremskridtsrapport.

- (62) For så vidt angår Tyrkiet er der et tilstrækkeligt retsgrundlag for beskyttelse mod forfølgelse og mishandling i form af materielle og proceduremæssige menneskerettigheder samt lovgivning om ikkeforskelsbehandling, herunder medlemskab af alle større internationale menneskerettighedstraktater. I 2014 konstaterede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at 94 ud af 2 899 ansøgninger vedrørte tilsidesættelser af menneskerettighederne. Der er ikke påvist tilfælde af udvisning, udsendelse eller udlevering af egne statsborgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed vil være truet på grund af race, religion, nationalitet, seksuel orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland. I 2014 vurderede medlemsstaterne, at 23,1 % (310) af asylansøgningerne fra borgere fra Tyrkiet var begrundede. En medlemsstat har udpeget Tyrkiet som et sikkert oprindelsesland. Det Europæiske Råd har udnævnt Tyrkiet til kandidatland, og der er indledt forhandlinger. På det tidspunkt blev det vurderet, at Tyrkiet i tilstrækkelig grad opfyldte de kriterier, der blev fastsat ved Det Europæiske Råds møde i København den 21. og 22. juni 1993, og som vedrører stabiliteten i de institutioner, der garanterer demokrati, retsstatsprincippet, menneskerettighederne samt respekt for og beskyttelse af minoriteter, og Tyrkiet skal fortsat opfylde disse kriterier for at blive medlem i overensstemmelse med anbefalingerne i den årlige fremskridtsrapport.
- (63) Med hensyn til fratagelse af flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus, især i lyset af den regelmæssige revurdering af status, der skal udføres på grundlag af forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), bør medlemsstaterne sikre, at de personer, der er tildelt international beskyttelse, underrettes behørigt om en eventuel revurdering af deres status og inden for en rimelig frist får mulighed for at forelægge deres synspunkt i form af en skriftlig meddelelse og ved en personlig samtale, inden myndighederne kan træffe en begrundet afgørelse om at fratage dem deres status.
- (64) Afgørelser vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, herunder afgørelser om udtrykkelig eller stiltiende tilbagetrækning af ansøgninger, og afgørelser om fratagelse af flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus bør omfattes af et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et andet judicielt organ i overensstemmelse med alle de krav og betingelser, der er fastsat i artikel 47 i EU's charter om grundlæggende rettigheder. For at sikre procedures effektivitet bør ansøgeren indgive sin anmodning om efterprøvelse inden for en bestemt frist. For at ansøgeren kan overholde sine frister og med henblik på at sikre reel adgang til domstolsprøvelse, bør vedkommende have mulighed for tolkebistand og have ret til gratis juridisk bistand og repræsentation.

- (65) For at ansøgeren skal være i stand til at udøve sin ret til adgang til effektive retsmidler, bør vedkommende have mulighed for at forblive på en medlemsstats område, indtil fristen for indgivelse af en anmodning om efterprøvelse i første instans udløber, eller, hvis retten udøves inden fristens udløb, indtil behandlingen af sagen er afsluttet. Det er kun i de begrænsede tilfælde, som er fastsat i denne forordning, at en anmodning om efterprøvelse ikke automatisk har opsættende virkning, og at ansøgeren vil skulle anmode domstolen eller det andet judicielle organ om udsættelse af gennemførelsen af en afgørelse om tilbagesendelse, eller at domstolen på egen hånd vil udsætte gennemførelsen af afgørelsen. I tilfælde hvor der gøres undtagelser fra retten til adgang til effektive retsmidler med automatisk opsættende virkning, bør ansøgerens ret til et forsvar sikres tilstrækkeligt ved at yde vedkommende den tolkning og juridiske bistand, der er nødvendig, og ved at give ansøgeren tilstrækkelig tid til at forberede og indgive sin anmodning til domstolen eller det andet judicielle organ. Ydermere bør domstolen eller det andet judicielle organ inden for disse rammer være i stand til at behandle afslag på international beskyttelse ud fra de retlige og faktiske omstændigheder. Ansøgeren bør have mulighed for at forblive på området, indtil der træffes afgørelse i proceduren med henblik på at afgøre, hvorvidt ansøgeren kan forblive på området. Denne afgørelse bør dog træffes senest efter en måned.
- (66) Under hensyn til behovet for lighed i forvaltningen af ansøgninger og for effektivitet i den fælles procedure for international beskyttelse bør der fastsættes frister for både den administrative procedure og for efterprøvelse i hvert fald i første instans. Dette bør gøres med forbehold af en korrekt og komplet efterprøvelse, og derfor bør der opretholdes en vis grad af fleksibilitet i sager, som omfatter komplicerede faktiske eller retlige forhold.
- (67) I henhold til artikel 72 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde berører denne forordning ikke medlemsstaternes beføjelser med hensyn til opretholdelse af lov og orden og beskyttelse af den interne sikkerhed.
- (68) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse)³⁰ finder anvendelse på medlemsstaternes behandling af personoplysninger i forbindelse med anvendelsen af nærværende forordning.
- (69) Al behandling af personoplysninger, som foretages af Den Europæiske Unions Asylagentur inden for rammerne af denne forordning, bør foretages efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001³¹ og forordning (EU) XXX/XXX (forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur)³² og bør især overholde principperne om nødvendighed og proportionalitet.
- (70) Alle personoplysninger, som indsamles ved registrering eller indgivelse af ansøgninger om international beskyttelse og under den personlige samtale, bør betragtes som en del af ansøgerens sagsakter og bør opbevares i en årrække, da tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som anmoder om international beskyttelse i én medlemsstat, kan forsøge at anmode om international beskyttelse i en anden

³⁰ EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1.

³¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

³² EUT L [...] af [...], s. [...].

medlemsstat eller indgive fornyede ansøgninger i den samme eller en anden medlemsstat i de efterfølgende år. Da de fleste tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som er forblevet i Unionen gennem flere år, vil have opnået fast status eller endog statsborgerskab i en medlemsstat efter en periode på ti år fra det tidspunkt, hvor de blev tildelt international beskyttelse, bør dette være den periode, der anses for nødvendig at lagre personoplysninger i, herunder fingeraftryk og ansigtsbilleder.

- (71) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning, især hvad angår formidling af oplysninger og dokumenter til ansøgerne samt foranstaltninger vedrørende ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier, herunder mindreårige, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011³³ om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.
- (72) For at kunne reagere på pludselige forværringer af situationen i et tredjeland, der er udpeget som et sikkert tredjeland på EU-plan eller er opført på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, bør beføjelsen til at vedtage retsakter i henhold til artikel 290 i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde delegeres til Kommissionen med henblik på suspension i en periode på seks måneder af tredjelandets udpegelse som et sikkert tredjeland på EU-plan eller tredjelandets opførelse på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, hvis Kommissionen på grundlag af en begrundet vurdering finder, at betingelserne i denne forordning ikke længere er opfyldt. Det er særlig vigtigt, at Kommissionen under sit forberedende arbejde gennemfører hensigtsmæssige høringer, herunder eksperthøringer, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i de af Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelsen af delegerede retsakter.
- (73) Denne forordning omhandler ikke de procedurer mellem medlemsstaterne, der er reguleret ved forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen).
- (74) Denne forordning bør finde anvendelse på ansøgere, som forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen) gælder for, i tillæg til og uden at berøre bestemmelserne i nævnte forordning.
- (75) Gennemførelsen af denne forordning bør evalueres med jævne mellemrum.
- (76) Målet for denne forordning, nemlig at fastsætte en fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af denne forordnings omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

³³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (77) *[I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har disse medlemsstater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]*

ELLER

[I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og med forbehold af artikel 4 i samme protokol deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i disse medlemsstater.]

ELLER

[(XX) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Det Forenede Kongerige ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.]

(XX) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Irland (ved skrivelse af ...) meddelt, at landet ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]

ELLER

[(XX) I medfør af artikel 3 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Det Forenede Kongerige meddelt (ved skrivelse af ...), at landet ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.]

(XX) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager Irland ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.]

- (78) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

- (79) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som især anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Denne forordning tilstræber navnlig at sikre, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1, 4, 8, 18, 19, 21, 23, 24, og 47 i nævnte charter fremmes —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

Denne forordning fastsætter en fælles procedure for tildeling og fratagelse af international beskyttelse som omhandlet i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på alle ansøgninger om international beskyttelse, der fremsættes på medlemsstaternes område, herunder ved den ydre grænse og i medlemsstaternes territorialfarvande eller transitområder, samt på fratagelse af international beskyttelse.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på ansøgninger om international beskyttelse eller anmodninger om diplomatisk eller territorielt asyl, der indgives til medlemsstaternes repræsentationer.

Artikel 3

Udvidelse af anvendelsesområdet

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende denne forordning på ansøgninger om beskyttelse, som forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen) ikke finder anvendelse på.

Artikel 4

Definitioner

1. I denne forordning gælder følgende definitioner, der er omhandlet i artikel 2 i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen):
 - (a) "Genève-konventionen "
 - (b) "flygtning"
 - (c) "person under subsidær beskyttelse"
 - (d) "international beskyttelse"
 - (e) "flygtningestatus"
 - (f) "subsidær beskyttelsesstatus"
 - (g) "mindreårig"
 - (h) "uledsaget mindreårig"
2. Ud over stk. 1 gælder følgende definitioner:
 - (a) "ansøgning om international beskyttelse" eller "ansøgning": en anmodning om beskyttelse i en medlemsstat, der fremsættes af en tredjelandsstatsborger eller statsløs, når der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus.

- (b) "ansøger": en tredjelandstatsborger eller statsløs, der har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, hvorom der endnu ikke er truffet endelig afgørelse
- (c) "ansøger med behov for særlige proceduremæssige garantier": en ansøger, hvis evne til at kunne udøve de rettigheder og overholde de forpligtelser, der er omhandlet i denne forordning, er begrænsede som følge af individuelle omstændigheder
- (d) "endelig afgørelse": en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), herunder en afgørelse om at afvise ansøgningen eller en afgørelse om at afvise en ansøgning som udtrykkeligt er trukket tilbage eller frafaldet, og som ikke længere kan være genstand for efterprøvelse i den pågældende medlemsstat
- (e) "besluttende myndighed": ethvert judicielt eller administrativt organ i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans
- (f) "værge": en person eller en organisation, der er udpeget til at bistå og repræsentere en uledsaget mindreårig med henblik på at varetage barnets tarv og vedkommendes generelle forsorg i forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i denne forordning, og udøve retlig handleevne for den mindreårige, når det er nødvendigt
- (g) "fratagelse af international beskyttelse": en afgørelse truffet af en besluttende myndighed om at tilbagekalde, afslutte eller afslå at forlænge en persons flygtningestatus eller subsidiære beskyttelsesstatus
- (h) "forblive i medlemsstaten": at forblive på medlemsstatens område, herunder ved grænsen eller i transitområder i den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse er fremsat eller behandles
- (i) "forny et ansøgning": en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives i en medlemsstat, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning, herunder i tilfælde, hvor ansøgningen er blevet afvist som udtrykkeligt trukket tilbage eller som frafaldet, efter at den stiltiende er blevet trukket tilbage
- (j) "ansvarlig medlemsstat": den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning efter reglerne i forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen).

Artikel 5

Ansvarlige myndigheder

1. Hver medlemsstat udpeger en besluttende myndighed. Den besluttende myndighed har følgende opgaver:
 - (a) modtage, registrere og behandle ansøgninger om international beskyttelse
 - (b) træffe afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse
 - (c) træffe afgørelser om inddragelse, ophævelse eller afslag på forlængelse af en persons flygtningestatus eller subsidiære status som omhandlet i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).

2. Hver medlemsstat sikrer, at den besluttende myndighed råder over de fornødne midler, herunder et tilstrækkeligt antal kompetente ansatte, til at varetage dens opgaver i overensstemmelse med denne forordning. Til det formål vurderer hver medlemsstat regelmæssigt behovene hos den besluttende myndighed for at sikre, at den altid er i stand til at behandle ansøgninger om international beskyttelse på en effektiv måde, navnlig når den modtager et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger på en gang.
3. Følgende myndigheder har til opgave at modtage og registrere ansøgninger om international beskyttelse samt oplyse ansøgerne om, hvor og hvordan de kan indgive en ansøgning om international beskyttelse:
 - (a) grænsevagter
 - (b) politi
 - (c) immigrationsmyndigheder
 - (d) myndigheder med ansvar for detentionsfaciliteter.Medlemsstaterne kan også overdrage disse opgaver til andre myndigheder.
4. Den besluttende myndighed i den ansvarlige medlemsstat kan med henblik på modtagelse, registrering og behandling af ansøgninger om international beskyttelse bistås af:
 - (a) myndighederne i en anden medlemsstat, som af den ansvarlige medlemsstat har fået overdraget opgaven med modtagelse, registrering og behandling af ansøgninger om international beskyttelse
 - (b) sagkyndige, der er udstationeret ved Den Europæiske Unions Asylagentur i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur).
5. Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndigheds personale, eller enhver anden myndighed, der er ansvarlig for at modtage og registrere ansøgninger om international beskyttelse i henhold til stk. 3, har det relevante kendskab og får den nødvendige oplæring og vejledning til at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med anvendelsen af denne forordning.

Artikel 6

Fortrolighedsprincippet

1. De myndigheder, der anvender denne forordning, sikrer, at alle de oplysninger, som de får kendskab til i forbindelse med deres arbejde, behandles fortroligt.
2. Under hele proceduren for international beskyttelse, og efter der er truffet en endelig afgørelse, må myndighederne ikke:
 - (a) give oplysninger til de formodede ansvarlige for forfølgelse af eller alvorlig overlast mod ansøgeren om vedkommendes individuelle ansøgning om international beskyttelse eller om, at der er indgivet en ansøgning
 - (b) indhente oplysninger i nogen form fra de formodede ansvarlige for forfølgelse af eller alvorlig overlast mod ansøgeren på en måde, der vil føre til, at de ansvarlige får direkte oplysninger om, at vedkommende har fremsat en ansøgning, hvis dette vil indebære en risiko for ansøgerens fysiske integritet eller en sådan risiko for personer, som vedkommende har forsørgerpligt over

for, eller risiko for vedkommendes familiemedlemmers frihed og sikkerhed, hvis de stadig bor i oprindelseslandet.

KAPITEL II

GRUNDLÆGGENDE PRINCIPPER OG GARANTIER

AFDELING I

ANSØGERNES RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE

Artikel 7

Ansøgernes forpligtelser

1. Ansøgeren fremsætter sin ansøgning i den medlemsstat, som vedkommende først indrejste i, eller hvis vedkommende lovligt opholder sig i en medlemsstat, fremsætter vedkommende ansøgningen i denne medlemsstat, jf. artikel 4 i forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen).
2. Ansøgeren samarbejder med de ansvarlige myndigheder, så de kan fastslå vedkommendes identitet samt registrere, muliggøre indgivelsen af og behandle ansøgningen ved at:
 - (a) tilvejebringe de oplysninger, der er nævnt i artikel 27, stk. 1, andet afsnit, litra a) og b)
 - (b) afgive fingeraftryk og ansigtsbillede som omhandlet i forordning (EU) XXX/XXX (Eurodacforordningen).³⁴
 - (c) indgive sin ansøgning i henhold til artikel 28 inden for den fastsatte frist og forelægge alle relevante oplysninger, som vedkommende har til sin rådighed, og som er nødvendige for at underbygge den pågældendes ansøgning
 - (d) udlevere dokumenter, som er i vedkommendes besiddelse, og som er relevante for behandlingen af ansøgningen.
3. Hvis en ansøger nægter at samarbejde ved at undlade at afgive de oplysninger, der er nødvendige for behandlingen af ansøgningen, og ved at undlade at afgive sine fingeraftryk og sit ansigtsbillede, og hvis de ansvarlige myndigheder har informeret den pågældende korrekt om vedkommendes forpligtelser og har sikret, at den pågældende person har haft en reel mulighed for at opfylde disse forpligtelser, så skal vedkommendes ansøgning afvises som frafaldet i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i artikel 39.
4. Ansøgeren underretter den besluttende myndighed i den medlemsstat, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig, om sin bopæl eller adresse eller et telefonnummer, hvor vedkommende kan kontaktes af den besluttende myndighed eller andre kompetente myndigheder. Vedkommende meddeler eventuelle ændringer til den besluttende myndighed. Ansøgeren accepterer at modtage enhver meddelelse på den seneste bopæl eller adresse, som vedkommende har oplyst, navnlig når vedkommende indgiver en ansøgning i overensstemmelse med artikel 28.

³⁴

EUT L [...] af [...], s. [...].

5. Ansøgeren forbliver på den medlemsstats område, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen).
6. Ansøgeren overholder forpligtelsen til regelmæssigt at melde tilbage til de kompetente myndigheder eller til at møde personligt op hos disse straks eller på et nærmere angivet tidspunkt eller til at forblive på et nærmere bestemt område på medlemsstatens område i overensstemmelse med direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om modtagelsesforhold), som krævet af den medlemsstat, hvor vedkommende er forpligtet til at opholde sig i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen).
7. I tilfælde hvor det er nødvendigt for behandlingen af en ansøgning, kan de ansvarlige myndigheder kræve, at ansøgeren kropsvisiteres, eller at vedkommendes ejendele ransages. Med forbehold af undersøgelser, der foretages af sikkerhedsgrunde, skal legemsundersøgelse af ansøgeren efter denne forordning foretages af en person af samme køn under fuld respekt for principperne om den menneskelige værdighed og den fysiske og psykiske integritet.

Artikel 8

Ansøgernes generelle garantier

1. Under den i kapitel III omhandlede administrative procedure nyder ansøgerne de garantier, der er fastsat i stk. 2 til 8 i denne artikel.
 2. Den besluttende myndighed underretter ansøgerne på et sprog, som de forstår eller med rimelighed kan forventes at forstå, om følgende:
 - (a) retten til at indgive en individuel ansøgning
 - (b) den procedure, der skal følges
 - (c) deres rettigheder og forpligtelser under proceduren, herunder forpligtelsen til at forblive på den medlemsstats område, hvor de er forpligtet til at opholde sig i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen)
 - (d) de mulige konsekvenser, hvis vedkommende ikke opfylder sine forpligtelser og ikke samarbejder med myndighederne
 - (e) den tidsramme, der gælder for proceduren
 - (f) de midler, der står til ansøgernes rådighed med henblik på at opfylde forpligtelsen til at fremlægge de oplysninger, der er angivet i artikel 4 i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen)
 - (g) konsekvenserne af udtrykkeligt eller stiltiende at trække ansøgningen tilbage
 - (h) resultatet af den besluttende myndigheds afgørelse, begrundelsen for denne afgørelse samt konsekvensen af et afslag på international beskyttelse og måden, hvorpå en sådan afgørelse kan anfægtes.
- De i første afsnit omhandlede oplysninger skal gives i god tid for at gøre det muligt for ansøgerne at udøve de rettigheder, som de er tilsikret ved denne forordning, og for at gøre det muligt for dem at overholde de forpligtelser, der er fastsat i artikel 7.
3. Den besluttende myndighed sørger for tolkebistand til ansøgerne i forbindelse med indgivelsen af deres sag til den besluttende myndighed og til domstole eller judicielle

organer, i de tilfælde, hvor der ikke kan sikres en tilstrækkelig grad af kommunikation uden tolk. Tolketjenesterne betales med offentlige midler.

4. Den besluttende myndighed giver ansøgerne mulighed for at kommunikere med FN's Højkommissariat for Flygtninge eller andre organisationer, der yder juridisk eller anden rådgivning til ansøgere i overensstemmelse med national lovgivning.
5. Den besluttende myndighed sikrer, at ansøgerne, i lighed med deres eventuelle værger, juridiske rådgivere eller andre rådgivere, har adgang til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra e), og som er nødvendige for behandlingen af ansøgninger, og til de oplysninger fra sagkyndige, der er omhandlet i artikel 33, stk. 3, hvis den besluttende myndighed har ladet oplysningerne indgå i grundlaget for afgørelsen.
6. Den besluttende myndighed underretter inden for en rimelig frist ansøgerne om den afgørelse, der er truffet om deres ansøgning. Hvis en værge, juridisk rådgiver eller anden rådgiver formelt repræsenterer ansøgeren, kan den besluttende myndighed underrette denne om afgørelsen i stedet for ansøgeren.

Artikel 9

Ret til at forblive i medlemsstaten under behandlingen af ansøgningen

1. Ansøgere har ret til at forblive i den ansvarlige medlemsstat, men kun med henblik på proceduren og indtil den besluttende myndighed har truffet afgørelse efter den administrative procedure, der er fastsat i kapitel III.
2. Retten til at forblive giver ikke ret til opholdstilladelse, og den giver ikke ansøgeren ret til at indrejse på andre medlemsstaters område uden tilladelse som omhandlet i artikel 6 i direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om modtagelsesforhold).
3. De ansvarlige myndigheder i medlemsstaterne kan ophæve ansøgerens ret til at forblive på deres område under den administrative procedure, hvis:
 - (a) en person indgiver en fornyet ansøgning i medfør af artikel 42 og i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i artikel 43
 - (b) en person overgives eller udleveres til en anden medlemsstat i overensstemmelse med forpligtelser, der følger af en europæisk arrestordre³⁵, eller til et tredjeland eller til internationale straffedomstole eller -retter.
4. En medlemsstat kan kun udlevere en ansøger til et tredjeland i medfør af stk. 3, litra b), hvis den besluttende myndighed finder det godtgjort, at en afgørelse om udlevering ikke vil føre til direkte eller indirekte refoulement i strid med den pågældende medlemsstats internationale forpligtelser og EU-forpligtelser.

³⁵ Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1).

AFDELING II

PERSONLIGE SAMTALER

Artikel 10

Samtale om ansøgningens formalitet

1. Inden den besluttende myndighed tager stilling til, om en ansøgning om international beskyttelse kan realitetsbehandles, skal ansøgeren have mulighed for under en samtale at redegøre for, hvorfor vedkommende mener, ansøgningen bør realitetsbehandles.
2. I forbindelse med denne samtale skal ansøgeren have mulighed for at give en fyldestgørende begrundelse for, hvorfor afvisningsgrundene i artikel 36, stk. 1, ikke er relevante henset til de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i ansøgerens sag.

Artikel 11

Samtale om ansøgningens realitet

1. Inden den besluttende myndighed træffer en realitetsafgørelse vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, skal ansøgeren tilbydes en samtale om ansøgningens realitet.
2. I forbindelse med denne samtale skal ansøgeren have passende mulighed for at forelægge de elementer, der er nødvendige for at underbygge ansøgningen i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), og ansøgeren skal tilvejebringe alle til rådighed stående elementer så fuldstændigt som muligt. Ansøgeren skal have mulighed for at give en forklaring på de elementer, som måtte mangle, eller på enhver uoverensstemmelse eller modsigelse i sine erklæringer.
3. Den person, som forestår samtalen om ansøgningens realitet, må ikke bære uniform fra militær eller retshåndhævende myndigheder.

Artikel 12

Krav til personlige samtaler

1. Ansøgeren skal tilbydes en personlig samtale om sin ansøgning i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i denne forordning.
2. Personlige samtaler skal finde sted under forhold, der sikrer passende fortrolighed og som giver ansøgerne mulighed for at give en fyldestgørende redegørelse for grundene til deres ansøgning.
3. Den personlige samtale forestås af personale fra den besluttende myndighed, som kan bistås af personale fra myndigheder i andre medlemsstater, jf. artikel 5, stk. 4, litra a), eller sagkyndige, der er indsat af Den Europæiske Unions Asylagentur, jf. artikel 5, stk. 4, litra b).
4. Hvis ansøgninger om international beskyttelse indgivet samtidigt af et stort antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse i praksis gør det vanskeligt for den besluttende myndighed at afholde personlige samtaler med hver ansøger rettidigt, kan den besluttende myndighed bistås med afholdelsen af sådanne samtaler af personale fra

myndigheder i andre medlemsstater, jf. artikel 5, stk. 4, litra a) og sagkyndige, der er udpeget af Den Europæiske Unions Asylagentur, jf. artikel 5, stk. 4, litra b).

5. Den personlige samtale kan undlades i følgende situationer, hvor den besluttende myndighed:
- (a) kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus eller en afgørelse på grundlag af den foreliggende dokumentation om, at ansøgningen kan realitetsbehandles eller
 - (b) finder, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som vedkommende ikke selv er herre over.

Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted under henvisning til litra b), har ikke negativ indvirkning på den besluttende myndigheds afgørelse. Denne myndighed skal give ansøgeren en reel mulighed for at fremlægge yderligere oplysninger. I tilfælde hvor der er tvivl om ansøgerens tilstand, konsulterer den besluttende myndighed lægefagligt personale for at fastslå, om den tilstand, der medfører, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i samtalen, er af forbigående eller varig karakter.

6. Den person, som forestår samtalen, skal kunne tage hensyn til de personlige og generelle omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, herunder ansøgerens kulturelle oprindelse, alder, køn, seksuel orientering, kønsidentitet og sårbarhed. Personale, der forestår samtaler med ansøgere, skal også have erhvervet generelt kendskab til problemer, der kan have negativ indvirkning på ansøgernes evne til at deltage i samtalen som f.eks. tegn på, at vedkommende tidligere kan have været udsat for tortur.
7. Det personale, der forestår samtaler med ansøgere, herunder sagkyndige, der er udpeget af Den Europæiske Unions Asylagentur, skal på forhånd have modtaget den relevante oplæring, herunder i de forhold, der er anført i artikel 7, stk. 5, i forordning (EU) XXX/XXX (forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur), herunder angående den internationale menneskerettighedslovgivning, EU's asyllovgivning og reglerne om adgang til proceduren for international beskyttelse, herunder for personer, som kan kræve særlige proceduremæssige garantier.
8. I forbindelse med den personlige samtale stilles der en tolk til rådighed, som kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, der forestår samtalen. Kommunikationen skal finde sted på det sprog, som ansøgeren foretrækker, medmindre der er et andet sprog, som ansøgeren forstår og kan kommunikere klart på.

Hvis ansøgeren anmoder herom, bør den besluttende myndighed så vidt muligt sørge for, at interviewere og tolke er af samme køn som ansøgeren, medmindre den besluttende myndighed har grund til at antage, at en sådan anmodning skyldes grunde, der ikke har at gøre med ansøgerens vanskelighed ved udførligt at redegøre for begrundelsen for ansøgningen.

9. Det forhold, at der ikke finder en personlig samtale sted, er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse.

Artikel 13

Rapporter om og optagelse af personlige samtaler

1. Den besluttende myndighed eller enhver anden myndighed eller sagkyndige, som bistår den, eller som forestår den personlige samtale, udarbejder en grundig og faktuel rapport, der indeholder alle væsentlige oplysninger, eller et referat af alle personlige samtaler.
2. Den personlige samtale optages ved brug af metoder til lyd- eller videooptagelse. Ansøgeren underrettes på forhånd herom.
3. Ansøgeren skal have mulighed for mundtligt eller skriftligt at fremsætte bemærkninger til eller afklare eventuelle oversættelsesfejl eller misforståelser i rapporten eller afskriften ved afslutningen af den personlige samtale eller inden for en bestemt frist, og inden den besluttende myndighed træffer afgørelse. Med henblik herpå skal ansøgeren, om nødvendigt med tolkebistand, underrettes om rapportens fulde indhold eller om de væsentlige oplysninger i afskriften. Ansøgeren anmodes derefter om at bekræfte, at rapportens indhold eller afskriften afspejler den personlige samtale korrekt.
4. Nægter en ansøger at bekræfte, at rapportens indhold eller afskriften afspejler den personlige samtale korrekt, skal begrundelsen herfor anføres i ansøgerens sagsakter. En sådan nægtelse er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen.
5. Ansøgerne og deres juridiske rådgivere eller andre rådgivere skal have adgang til rapporten eller afskriften og optagelsen, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse.
6. Hvis ansøgningen er behandlet i henhold til den fremskyndede behandlingsprocedure, kan den besluttende myndighed give adgang til rapporten eller afskriften af optagelsen, samtidig med at afgørelsen træffes.
7. De ansvarlige myndigheder gemmer enten optagelsen eller afskriften i ti år fra datoen for den endelige afgørelse. Optagelsen slettes efter udløbet af denne periode eller, i de tilfælde, hvor den vedrører en person, som har erhvervet statsborgerskab i en af medlemsstaterne inden udløbet af denne frist, så snart medlemsstaten bliver klar over, at den pågældende har erhvervet et sådant statsborgerskab.

AFDELING III

JURIDISK BISTAND OG REPRÆSENTATION

Artikel 14

Ret til juridisk bistand og repræsentation

1. Ansøgere har i alle faser af proceduren ret til på effektiv vis at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er godkendt som sådan eller har tilladelse hertil efter national ret, om spørgsmål, der vedrører deres ansøgning.
2. Uden at dette berører ansøgerens ret til at vælge sin egen advokat eller anden rådgiver for egen regning, kan en ansøger anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation i alle faser af proceduren, jf. artikel 15 og artikel 17. Ansøgeren underrettes om sin ret til at anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation i alle faser af proceduren.

Artikel 15

Gratis juridisk bistand og repræsentation

1. Medlemsstaterne yder på ansøgerens anmodning gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med den administrative procedure, der er fastsat i kapitel III og proceduren for efterprøvelse, der er fastsat i kapitel V.
2. Med henblik på den administrative procedure skal den gratis juridiske bistand og repræsentation som minimum omfatte:
 - (a) oplysning om proceduren på baggrund af ansøgerens individuelle situation
 - (b) bistand i forbindelse med udarbejdelse af ansøgningen og forberedelse til den personlige samtale, herunder om nødvendigt deltagelse i den personlige samtale
 - (c) forklaring af årsagerne til og konsekvenserne af et afslag på indrømmelse af international beskyttelse samt oplysninger om, hvordan afgørelsen kan anfægtes.
3. Ydelse af gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med den administrative procedure kan nægtes, hvis:
 - (a) ansøgeren råder over tilstrækkelige midler
 - (b) ansøgningen anses for at være udsigtsløs
 - (c) ansøgningen er en fornyet ansøgning
4. I forbindelse med proceduren for efterprøvelse omfatter gratis juridisk bistand og repræsentation som minimum udarbejdelse af de nødvendige retsdokumenter, forberedelse af efterprøvelse af afgørelsen og deltagelse i høringen ved en domstol eller et judicielt organ på vegne af ansøgeren.
5. Ydelse af gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med proceduren for efterprøvelse kan nægtes, hvis:
 - (a) ansøgeren råder over tilstrækkelige midler
 - (b) ansøgningen anses for at være udsigtsløs
 - (c) den administrative prøvelse eller domstolsprøvelsen sker i anden instans eller derover i henhold til national lovgivning, herunder genbehandling eller fornyet prøvelse.

I tilfælde hvor en myndighed, der ikke er en domstol eller et judicielt organ, beslutter ikke at yde gratis juridisk bistand og repræsentation, fordi klagen anses for udsigtsløs, har ansøgeren ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et andet judicielt organ i forbindelse med denne afgørelse, og ansøgeren har til dette formål ret til at anmode om gratis juridisk bistand og repræsentation.

Artikel 16

Omfanget af juridisk bistand og repræsentation

1. En juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er godkendt som sådan eller har tilladelse til at yde sådan rådgivning i henhold til national ret, og som bistår eller repræsenterer en ansøger i overensstemmelse med national ret, skal have adgang til

de oplysninger i ansøgerens sagsakter, på grundlag af hvilke der er eller vil blive truffet afgørelse.

2. Den besluttende myndighed kan afvise at give adgang til oplysningerne i ansøgerens sagsakter, hvis videregivelse af oplysninger eller kilder ville bringe statens sikkerhed, sikkerheden for de organisationer eller personer, der giver oplysningerne, eller sikkerheden for den eller de personer, som oplysningerne vedrører, i fare, eller hvis efterforskningsinteresser i forbindelse med den behandling af ansøgninger om international beskyttelse, som medlemsstaternes kompetente myndigheder foretager, eller medlemsstaternes internationale forbindelser ville blive bragt i fare. I disse tilfælde skal den besluttende myndighed:

- (a) give domstole eller andre judicielle organer adgang til sådanne oplysninger eller kilder i forbindelse med proceduren for efterprøvelse og
- (b) sikre, at ansøgerens ret til forsvar respekteres.

For så vidt angår litra b) giver den besluttende myndighed navnlig adgang til oplysninger eller kilder til en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, som har været gennem en sikkerhedsundersøgelse, for så vidt som oplysningerne er relevante for behandlingen af ansøgningen eller for at kunne træffe afgørelse om fratagelse af international beskyttelse.

3. Den juridiske rådgiver eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer en ansøger, skal have adgang til aflukkede områder, såsom detentionsfaciliteter og transitområder, med henblik på at rådføre sig med ansøgeren i overensstemmelse med direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om modtagelsesforhold).
4. En ansøger har ret til ved den personlige samtale at være ledsaget af en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der er anerkendt eller godkendt som sådan i henhold til national ret. Den juridiske rådgiver eller anden rådgiver har beføjelse til at gribe ind under den personlige samtale.
5. Den besluttende myndighed kan kræve, at ansøgeren selv er til stede ved den personlige samtale, selv om en juridisk rådgiver eller anden rådgiver repræsenterer vedkommende i henhold til national ret, og kan kræve, at ansøgeren selv besvarer de spørgsmål, der stilles.
6. Uden at det berører artikel 22, stk. 5, forhindrer en juridisk rådgivers eller anden rådgivers fravær ikke den besluttende myndighed i at afholde en personlig samtale med ansøgeren.

Artikel 17

Betingelser for at få gratis juridisk bistand og repræsentation

1. Gratis juridisk bistand og repræsentation ydes af de juridiske rådgivere eller andre rådgivere, som er godkendt i henhold til national ret til at bistå eller repræsentere ansøgere, eller ikke-statslige organisationer, der er akkrediteret i henhold til national lovgivning til at yde rådgivning eller repræsentation.
2. Medlemsstaterne fastsætter særlige procedureregler vedrørende de nærmere bestemmelser for indgivelse og behandling af anmodninger om gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med ansøgninger om international beskyttelse, eller de anvender de gældende regler for indenlandske krav af tilsvarende karakter,

forudsat at disse regler ikke gør adgangen til gratis juridisk bistand og repræsentation umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig.

3. Medlemsstaterne kan også indføre økonomiske eller tidsmæssige begrænsninger i forbindelse med gratis juridisk bistand og repræsentation, forudsat at dette ikke vilkårligt begrænser adgangen til juridisk bistand og repræsentation. For så vidt angår gebyrer og andre udgifter må behandlingen af ansøgere ikke være mindre gunstig end den behandling, der generelt gives medlemsstaternes egne statsborgere i forbindelse med juridisk bistand.
4. Medlemsstaterne kan anmode om helt eller delvist at få godtgjort alle de udgifter, som de har afholdt, hvis og når ansøgerens finansielle situation har forbedret sig betydeligt, eller hvis afgørelsen om at afholde sådanne udgifter er blevet truffet på grundlag af urigtige oplysninger fra ansøgeren.

Artikel 18

FN's Flygtningehøjkommissariats rolle

1. Medlemsstaterne skal give FN's Højkommissariat for Flygtninge tilladelse til:
 - (a) at få adgang til ansøgere, herunder ansøgere, der opholder sig i modtagelsescentre, detentionscentre, ved grænsen og i transitområderne
 - (b) med ansøgerens samtykke at få adgang til oplysninger om individuelle ansøgninger om international beskyttelse, om udviklingen i proceduren og om de afgørelser, der træffes
 - (c) som led i udførelsen af sine overvågningsopgaver i henhold til Genèvekonventionens artikel 35 at fremsætte sine synspunkter om individuelle ansøgninger om international beskyttelse for en hvilken som helst kompetent myndighed i en hvilken som helst fase af proceduren.
2. Stk. 1 finder også anvendelse på en organisation, som arbejder på den pågældende medlemsstats område på vegne af FN's Højkommissariat for Flygtninge ifølge en aftale med medlemsstaten.

AFDELING IV

SÆRLIGE GARANTIER

Artikel 19

Ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier

1. Den besluttende myndighed vurderer konsekvent, om den enkelte ansøger har behov for særlige proceduremæssige garantier. Denne vurdering kan medtages i de gældende nationale procedurer eller i den vurdering, der er omhandlet i artikel 21 i direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om modtagelsesforhold) og skal ikke nødvendigvis have form af en administrativ procedure.

I forbindelse med denne vurdering overholder den besluttende myndighed de generelle principper for vurdering af særlige proceduremæssige behov som omhandlet i artikel 20.
2. I tilfælde, hvor ansøgere er identificeret som ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier, skal de tilbydes passende støtte til, at de kan udøve de

rettigheder og overholde de forpligtelser, der er omhandlet i denne forordning under hele proceduren for international beskyttelse.

3. I tilfælde hvor en sådan passende støtte ikke kan ydes inden for rammerne af den fremskyndede behandlingsprocedure i artikel 40 eller grænseproceduren i artikel 41, navnlig når den besluttende myndighed finder, at ansøgeren har behov for særlige proceduremæssige garantier som følge af tortur, voldtægt eller anden form for grov vold af psykisk, fysisk, seksuel eller kønsrelateret karakter, afholder den besluttende myndighed sig fra eller ophører med at anvende disse procedurer i relation til ansøgeren.
4. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastsætte de nærmere bestemmelser og specifikke foranstaltninger til vurdering og håndtering af særlige proceduremæssige behov hos ansøgere, herunder uledsagede mindreårige. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58.

Artikel 20

Generelle principper for vurderingen af særlige proceduremæssige behov

1. Processen med at finde frem til ansøgere med særlige proceduremæssige behov iværksættes af de myndigheder, der er ansvarlige for modtagelse og registrering af ansøgninger, så snart der fremsættes en ansøgning, og videreføres af den besluttende myndighed, når ansøgningen indgives.
2. Personalet hos de myndigheder, der er ansvarlige for modtagelse og registrering af ansøgninger, angiver i forbindelse med registreringen af ansøgningen, om en ansøger fremviser de første indikationer på sårbarhed, som kan kræve særlige proceduremæssige garantier, og som kan udledes af fysiske tegn eller af ansøgerens udtalelser eller adfærd.

Oplysningen om, at en ansøger viser de første tegn på sårbarhed, anføres i ansøgerens sagsakter sammen med en beskrivelse af de tegn på sårbarhed hos ansøgeren, som kan kræve særlige proceduremæssige garantier.

Medlemsstaterne sikrer, at personalet hos de myndigheder, der er omhandlet i artikel 5, er uddannet i at opdage de første tegn på sårbarhed hos ansøgere, som kan kræve særlige proceduremæssige garantier, og at det modtager instrukser med henblik herpå.

3. I de tilfælde, hvor der er tegn på, at ansøgere kan have været udsat for tortur, voldtægt eller andre alvorlige former for psykisk, fysisk, seksuel eller kønsrelateret vold, og at dette kan påvirke deres evne til at deltage effektivt i proceduren, henviser den besluttende myndighed ansøgerne til en læge eller en psykolog med henblik på yderligere vurdering af deres psykiske og fysiske tilstand.

Den besluttende myndighed tager hensyn til resultatet af denne undersøgelse, når den tager stilling til, hvilken type særlig proceduremæssig støtte, der kan ydes til ansøgeren.

Denne undersøgelse berører ikke den lægeundersøgelse, der er omhandlet i artikel 23 og artikel 24.

4. De ansvarlige myndigheder varetager behovet for særlige proceduremæssige garantier som fastsat i denne artikel, selv om dette behov først bliver synligt i en

senere fase af proceduren, uden at de er tvunget til at lade proceduren om international beskyttelse gå om.

Artikel 21

Garantier for mindreårige

1. Medlemsstaterne tager først og fremmest hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af denne forordning.
2. Den besluttende myndighed giver mindreårige mulighed for en personlig samtale, herunder når der fremsættes en ansøgning på den mindreåriges vegne i henhold til artikel 31, stk. 6, og artikel 32, stk. 1, medmindre dette åbenlyst ikke er i barnets tarv. I sådanne tilfælde begrundes den besluttende myndigheds afgørelse om ikke at give mindreårige mulighed for en personlig samtale.

Enhver personlig samtale af denne art skal forestås af en person, der har det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov og rettigheder, og den skal foregå på en børnevenlig og kontekstbestemt måde.

3. Afgørelser om ansøgninger fra mindreårige træffes af personale fra den besluttende myndighed, der har den nødvendige viden om mindreåriges særlige behov og rettigheder.

Artikel 22

Særlige garantier for uledsagede mindreårige

1. De ansvarlige myndigheder udpeger hurtigst muligt og senest fem arbejdsdage fra det tidspunkt, hvor en uledsaget mindreårig fremsætter en ansøgning, en person eller en organisation som værge.

Udpeges en organisation som repræsentant, udpeger denne en person, der er ansvarlig for at varetage værgens opgaver.

Den besluttende myndighed oplyser omgående den uledsagede mindreårig om udpegelsen af vedkommendes værge.

2. Den besluttende myndighed underretter værgen om alle relevante faktuelle oplysninger, formelle skridt og frister, som vedrører den uledsagede mindreårig.
3. Med henblik på at varetage barnets tarv og den uledsagede mindreåriges generelle forsorg skal værgen:
 - (a) repræsentere og bistå den uledsagede mindreårig i forbindelse med de procedurer, der er fastsat i denne forordning, og
 - (b) sætte den uledsagede mindreårig i stand til at udøve de rettigheder og overholde de forpligtelser, der omhandles i denne forordning.

4. Værgen udfører sine opgaver i overensstemmelse med princippet om hensynet til barnets tarv, skal have den fornødne ekspertise og må ikke være dømt for børnerelaterede forbrydelser eller lovovertrædelser.

Den person, der fungerer som værge, udskiftes kun, hvis de ansvarlige myndigheder vurderer, at vedkommende ikke i tilstrækkelig grad har udført sine opgaver som værge. Organisationer eller enkeltpersoner, hvis interesser er eller vil kunne være i konflikt med den uledsagede mindreåriges interesser, kan ikke udpeges som værge.

5. De ansvarlige myndigheder må ikke gøre en værge ansvarlig for et så uforholdsmæssigt stort antal uledsagede mindreårige på samme tid, at det ville gøre vedkommende ude af stand til at udføre sine opgaver effektivt.

Medlemsstaterne udpeger organer eller personer, der er ansvarlige for udførelsen af værgernes opgaver og for jævnligt at føre tilsyn med og kontrollere, at værgerne udfører deres opgaver på tilfredsstillende vis. De pågældende enheder eller personer evaluerer klager indgivet af uledsagede mindreårige over deres værge.

6. Værgen oplyser den uledsagede mindreårige om betydningen og de mulige følger af den personlige samtale og om nødvendigt om, hvordan den mindreårige kan forberede sig på den personlige samtale. Værgen og, hvis det er relevant, en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt som sådan eller har tilladelse hertil, skal være til stede under den personlige samtale og have mulighed for at stille spørgsmål eller fremsætte bemærkninger inden for de rammer, der fastlægges af den person, der forestår samtalen. Den besluttende myndighed kan kræve, at den uledsagede mindreårige selv er til stede ved den personlige samtale, selv om værgen er til stede.

AFDELING V

LÆGEUNDERSØGELSER

Artikel 23

Lægeundersøgelse

1. Finder den besluttende myndighed det relevant for vurderingen af en ansøgning om international beskyttelse i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), lader den med forehold af ansøgerens samtykke foretage en lægeundersøgelse af ansøgeren for at finde tegn og symptomer, der kunne indikere tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast.
2. Lægeundersøgelsen foretages af kvalificeret lægeligt personale. Medlemsstaterne kan udpege det lægelige personale, der kan foretage sådanne lægeundersøgelser. Lægeundersøgelserne betales med offentlige midler.
3. Foretages der ikke nogen lægeundersøgelse som omhandlet i stk. 1, underretter den besluttende myndighed ansøgerne om, at de på eget initiativ og for egen regning kan få foretaget en lægeundersøgelse for at finde tegn og symptomer, der kunne indikere tidligere forfølgelse eller alvorlig overlast.
4. Resultaterne af lægeundersøgelsen forelægges hurtigst muligt den besluttende myndighed, som vurderer dem sammen med de øvrige oplysninger i ansøgningen.
5. Hvis en ansøger afviser at gennemgå en lægeundersøgelse, er det ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse.

Artikel 24

Lægeundersøgelse af uledsagede mindreårige

1. Lægeundersøgelser kan anvendes for at fastslå uledsagede mindreåriges alder i forbindelse med behandlingen af en ansøgning, hvor der på grundlag af erklæringer fra ansøgeren eller andre relevante elementer, herunder en psykologisk vurdering, er

tvivl om, hvorvidt ansøgeren er under 18 år. Hvis lægeundersøgelsen ikke fører til noget afgørende resultat, eller hvis resultatet omfatter et aldersinterval under 18 år, antager medlemsstaten, at ansøgeren er mindreårig.

2. De lægeundersøgelser, som har til formål at fastslå uledsagede mindreåriges alder, må ikke finde sted uden samtykke fra dem eller deres værger.
3. Alle lægeundersøgelser skal foregå under fuld respekt for individets værdighed, og de undersøgelser, der vælges, skal udføres så skånsomt som muligt og foretages af kvalificerede sundhedspersoner for at muliggøre så pålideligt et resultat som muligt.
4. Når der anvenders lægeundersøgelser til at fastslå uledsagede mindreåriges alder, sikrer den besluttende myndighed, at uledsagede mindreårige inden behandlingen af deres ansøgning om international beskyttelse underrettes på et sprog, som de kan forstå eller med rimelighed kan formodes at forstå, om muligheden for, at deres alder bestemmes ved hjælp af en lægeundersøgelse. De skal blandt andet underrettes om undersøgelsesmetoden og om mulige konsekvenser, som resultatet af undersøgelsen kan have for behandlingen af deres ansøgning, samt om muligheden for, at de eller deres værge kan afvise lægeundersøgelsen, og konsekvenserne heraf.
5. Uledsagede mindreåriges eller deres værgers afvisning af lægeundersøgelsen kan kun betragtes som en afkræftelig formodning om, at ansøgeren ikke er mindreårig, og er ikke til hinder for, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen om international beskyttelse.
6. En medlemsstat anerkender afgørelser vedrørende vurdering af alder, som andre medlemsstater har truffet på grundlag af en lægeundersøgelse, der er foretaget i henhold til denne artikel, og som er baseret på metoder, som er anerkendt i henhold til medlemsstatens nationale lovgivning.

KAPITEL III

ADMINISTRATIV PROCEDURE

AFDELING I

ADGANG TIL PROCEDUREN

Artikel 25

Fremsættelse af en ansøgning om international beskyttelse

1. Der fremsættes en ansøgning om international beskyttelse, når en tredjelandstatsborger eller statsløs person over for embedsmænd i den besluttende myndighed eller andre myndigheder, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, eller artikel 5, stk. 4, udtrykker ønske om international beskyttelse.

Hvis disse embedsmænd er i tvivl om, hvorvidt en bestemt erklæring skal opfattes som en ansøgning, skal de udtrykkeligt spørge den pågældende om, hvorvidt vedkommende ønsker at få tildelt international beskyttelse.
2. Når en tredjelandstatsborger eller statsløs fremsætter en ansøgning om international beskyttelse, skal vedkommende betragtes som ansøger om international beskyttelse, indtil der er truffet endelig afgørelse om denne ansøgning.

Artikel 26

Opgaver, der påhviler de ansvarlige myndigheder, når der fremsættes en ansøgning

1. De myndigheder, der er ansvarlige for modtagelse og registrering af ansøgninger, skal:
 - (a) oplyse ansøgere om deres rettigheder og forpligtelser, der navnlig er anført i artikel 27, 28 og 31 for så vidt angår registrering og indgivelse af ansøgninger, artikel 7 for så vidt angår ansøgeres forpligtelser og følgerne af manglende overholdelse af disse forpligtelser, artikel 9 for så vidt angår ansøgeres ret til at forblive på den ansvarlige medlemsstats område, og artikel 8 for så vidt angår de generelle garantier, som gælder for ansøgere
 - (b) registrere ansøgningen efter artikel 27
 - (c) i forbindelse med registreringen oplyse ansøgeren om, hvor og hvordan en ansøgning om international beskyttelse skal indgives.
 - (d) underrette de myndigheder, der er ansvarlige for modtagelsesforhold i henhold til direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om modtagelsesforhold).
2. Når der fremsættes en ansøgning, kan Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastsætte indholdet af den information, der skal gives til asylansøgerne. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58.

Artikel 27

Registrering af ansøgninger om international beskyttelse

1. De myndigheder, der er ansvarlige for modtagelse og registrering af ansøgninger om international beskyttelse, registrerer en ansøgning omgående og senest tre arbejdsdage, efter at den er fremsat. De registrerer desuden følgende oplysninger:
 - (a) navn, fødselsdato, køn, nationalitet og andre af ansøgerens personoplysninger
 - (b) arten og antallet af eventuelle identitets- eller rejsedokumenter, ansøgeren er i besiddelse af
 - (c) ansøgningsdato, sted, hvor ansøgningen er fremsat, og den myndighed, hvortil ansøgningen er fremsat.

Hvis de oplysninger, der er omhandlet i litra a) og b), allerede er indhentet af medlemsstaterne, før ansøgningen fremsættes, anmodes der ikke om disse oplysninger igen.
2. Hvis oplysningerne er tilvejebragt af den besluttende myndighed eller af en anden myndighed, der bistår denne med henblik på behandling af ansøgningen, kan der på registreringstidspunktet indsamles yderligere oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af ansøgningen.
3. Hvis et stort antal tredjelandsstatsborgeres eller statsløses samtidige fremsættelse af ansøgninger om international beskyttelse i praksis gør det vanskeligt at registrere ansøgningerne inden tre arbejdsdage fra den dato, hvor ansøgningerne fremsættes, kan medlemsstatens myndigheder forlænge denne frist til ti arbejdsdage.
4. De ansvarlige myndigheder gemmer alle i stk. 1 nævnte data samt alle andre relevante oplysninger, der er indsamlet i medfør af stk. 2, i ti år fra datoen for den

endelige afgørelse. Oplysningerne slettes efter udløbet af denne frist eller, i de tilfælde, hvor oplysningerne vedrører en person, som har erhvervet statsborgerskab i en medlemsstat inden fristens udløb, så snart medlemsstaten bliver klar over, at den pågældende har erhvervet et sådant statsborgerskab.

Artikel 28

Indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse

1. Ansøgeren indgiver ansøgningen inden ti arbejdsdage fra den dato, hvor ansøgningen er registreret, forudsat at vedkommende får reel mulighed herfor inden for denne frist.
2. Den myndighed, der er ansvarlig for modtagelse og registrering af ansøgninger om international beskyttelse, giver ansøgeren reel mulighed for at indgive en ansøgning inden for den frist, der er fastsat i stk. 1.
3. Hvis et stort antal tredjelandsstatsborgeres eller statsløses samtidige fremsættelse af ansøgninger om international beskyttelse i praksis gør det vanskeligt at give mulighed for at indgive ansøgningen inden for den frist, der er fastsat i stk. 1, giver den ansvarlige myndighed ansøgeren mulighed for at indgive sin ansøgning senest en måned fra den dato, hvor ansøgningen er registreret.
4. Ansøgere er, når de indgiver en ansøgning, forpligtet til at fremlægge alle de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), og som er nødvendige for at underbygge deres ansøgning. Når ansøgere har indgivet deres ansøgning, skal de have mulighed for at fremlægge eventuelle yderligere elementer, der er relevante for dens behandling, indtil der inden for rammerne af den administrative procedure er truffet en afgørelse vedrørende ansøgningen.

Den myndighed, der er ansvarlig for modtagelse og registrering af ansøgninger om international beskyttelse, underretter ansøgeren om, at denne, efter at der er truffet afgørelse om ansøgningen, kun kan fremlægge nye elementer, som er relevante for behandlingen af ansøgningen, og som vedkommende ikke kunne have haft kendskab til på et tidligere tidspunkt, eller som vedrører ændringer i vedkommendes situation.

5. Ansøgninger om international beskyttelse skal indgives personligt og på et nærmere angivet sted. Til dette formål skal ansøgeren, når ansøgningen registreres, tildeles en tid hos de myndigheder, til hvem ansøgningen kan indgives.
6. De ansvarlige myndigheder gemmer de i stk. 4 omhandlede oplysninger i ti år fra datoen for den endelige afgørelse. Oplysningerne slettes efter udløbet af denne frist eller, i de tilfælde, hvor oplysningerne vedrører en person, som har erhvervet statsborgerskab i en medlemsstat inden fristens udløb, så snart medlemsstaten bliver klar over, at den pågældende har erhvervet et sådant statsborgerskab.

Artikel 29

Dokumenter til ansøgeren

1. Myndighederne i den medlemsstat, hvori der fremsættes en ansøgning om international beskyttelse, giver i forbindelse med registreringen af ansøgningen ansøgeren et dokument, der bekræfter, at der er fremsat en ansøgning, og hvoraf det fremgår, at ansøgeren kan forblive på den pågældende medlemsstats område med henblik på at indgive sin ansøgning som fastsat i denne forordning.

2. Myndighederne i den medlemsstat, hvor ansøgningen indgives, giver senest tre arbejdsdage efter ansøgningens indgivelse ansøgeren et dokument i vedkommendes eget navn, som:
 - (a) angiver ansøgerens identitet ved som minimum at medtage de oplysninger, som er omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra a) og b), som er kontrollerede og ajourførte, når det er nødvendigt, samt et foto af ansøgeren, underskrift, ansøgerens aktuelle bopæl og tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen
 - (b) angiver navnet på den udstedende myndighed, dato og sted for udstedelsen og dokumentets gyldighedsperiode.
 - (c) bekræfter personens status som ansøger
 - (d) angiver, at ansøgeren har ret til at forblive på den pågældende medlemsstats område, samt om ansøgeren kan færdes frit på hele eller en del af den pågældende medlemsstats område
 - (e) angiver, at dokumentet ikke er et gyldigt rejsedokument og viser, at ansøgeren ikke må rejse til de øvrige medlemsstaters område uden tilladelse, før proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen) er ansvarlig for at behandle ansøgningen, har fundet sted
 - (f) angiver, hvorvidt ansøgeren har tilladelse til at påtage sig lønnet beskæftigelse.
3. I tilfælde hvor en anden medlemsstat udpeges som ansvarlig for behandlingen af ansøgningen efter proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen), giver myndighederne i den pågældende medlemsstat inden for tre arbejdsdage efter overførslen af ansøgeren til denne medlemsstat ansøgeren det dokument, der er omhandlet i stk. 2.
4. Det i stk. 2 omhandlede dokument vil være gyldigt i en periode på seks måneder, der kan forlænges for at sikre, at dokumentet er gyldigt i hele den periode, hvor ansøgeren har ret til at forblive på den ansvarlige medlemsstats område.

Den gyldighedsperiode, som er angivet på dokumentet, udgør ikke en ret til at forblive, hvis denne rettighed er bortfaldet eller suspenderet.
5. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter fastsætte formen og indholdet af de dokumenter, der skal gives til ansøgere i forbindelse med registrering og indgivelse af ansøgninger. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 58.

Artikel 30

Adgang til proceduren i detentionsfaciliteter og ved grænseovergangssteder

1. Hvis der er tegn på, at tredjelandsstatsborgere eller statsløse personer, der tilbageholdes i detentionsfaciliteter eller befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser, kan have brug for international beskyttelse, oplyser de ansvarlige myndigheder dem om muligheden for at søge om international beskyttelse, navnlig når:
 - (a) det er sandsynligt, at personen er en uledsaget mindreårig

- (b) der er tydelige tegn på, at den pågældende har psykiske eller andre lidelser, der gør vedkommende ude af stand til at udtrykke sit behov for international beskyttelse
 - (c) den pågældende er ankommet fra et bestemt oprindelsesland, og det er sandsynligt, at vedkommende har behov for international beskyttelse på grund af en kendt situation i det pågældende tredjeland.
- 2. De ansvarlige myndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der er tolketjenester til rådighed for at lette adgangen til proceduren for international beskyttelse.
 - 3. Organisationer og personer, der tilbyder vejledning og rådgivning, skal have reel adgang til tredjelandsstatsborgere, der tilbageholdes i detentionsfaciliteter eller befinder sig ved grænseovergangssteder, herunder transitområder, ved de ydre grænser.

Medlemsstaterne kan indføre begrænsninger af en sådan adgang, når det i henhold til national ret er nødvendigt af hensyn til sikkerheden, den offentlige orden eller den administrative forvaltning af et grænseovergangssted eller en detentionsfacilitet, under forudsætning af at adgangen ikke begrænses i alvorlig grad eller umuliggøres.

Artikel 31

Ansøgning på vegne af en ægtefælle, partner, mindreårig eller en voksen, for hvem der består forsørgerpligt

- 1. En ansøger kan indgive en ansøgning på vegne af sin ægtefælle eller partner i et stabilt og varigt forhold, mindreårige eller voksne uden rets- og handleevne, for hvem der består forsørgerpligt.
- 2. Den i stk. 1 omhandlede ægtefælle eller partner skal i fortrolighed underrettes om de relevante proceduremæssige konsekvenser af, at der indgives en ansøgning på vedkommendes vegne, og om vedkommendes ret til at indgive en særskilt ansøgning om international beskyttelse. Hvis ægtefællen eller partneren ikke giver sit samtykke til, at der indgives en ansøgning på vedkommendes vegne, skal den pågældende have mulighed for at indgive en ansøgning i eget navn.
- 3. Hvis en ansøger ikke indgiver en ansøgning på vegne af sin ægtefælle eller partner, jf. stk. 1, inden for de ti arbejdsdage, der er nævnt i artikel 28, stk. 1, skal ægtefællen eller partneren have mulighed for at indgive en ansøgning i eget navn, inden for en yderligere periode på ti arbejdsdage regnet fra udløbet af den første periode på ti arbejdsdage. Hvis ægtefællen eller partneren stadig ikke indgiver en ansøgning inden for disse ti arbejdsdage, skal ansøgningen afvises som frafaldet i overensstemmelse med proceduren i artikel 39.
- 4. Hvis en ansøger ikke som omhandlet i stk. 1 indgiver en ansøgning på vegne af den voksne person, for hvem ansøgeren har forsørgerpligt, inden for de ti arbejdsdage, der er nævnt i artikel 28, stk. 1, indgiver den besluttende myndighed en ansøgning på vegne af denne voksne person, hvis den på grundlag af en individuel vurdering af vedkommendes personlige situation er af den opfattelse, at den voksne person kan have behov for international beskyttelse.
- 5. I tilfælde hvor en person har indgivet en ansøgning på vegne af sin ægtefælle eller partner i et fast og varigt forhold eller voksne personer uden rets- og handleevne, for

hvem der består forsørgerpligt, skal hver af disse personer tilbydes en personlig samtale.

6. En mindreårig har ret til at indgive en ansøgning i eget navn, hvis vedkommende har proceshabilitet i henhold til den nationale lovgivning i den pågældende medlemsstat, eller gennem en voksen, der er ansvarlig for vedkommende i henhold til lovgivningen eller sædvane i den pågældende medlemsstat, herunder vedkommendes forældre eller andre juridiske eller sædvanemæssige omsorgspersoner eller voksne familiemedlemmer i tilfælde af ledsagede mindreårige, eller gennem en værge i tilfælde af en uledsaget mindreårig.
7. For så vidt angår ledsagede mindreårige anses indgivelse af en ansøgning foretaget af den voksne person, der er ansvarlig for vedkommende som omhandlet i stk. 6, også for at udgøre indgivelse af en ansøgning om international beskyttelse på vegne af den mindreårig.
8. Hvis den voksne person, som er ansvarlig for den ledsagede mindreårig, ikke indgiver en ansøgning på egne vegne, skal den ledsagede mindreårig på tidspunktet for udarbejdelsen af vedkommendes ansøgning informeres tydeligt om muligheden og proceduren for indgivelse af en ansøgning i eget navn.
9. Hvis den voksne person, som er ansvarlig for den ledsagede mindreårig, ikke indgiver en ansøgning på vegne af den mindreårig inden for de ti arbejdsdage, der er fastsat i artikel 28, stk. 1, skal den mindreårig oplyses om muligheden for at indgive sin ansøgning i eget navn og have mulighed for at gøre dette inden for en yderligere periode på ti arbejdsdage regnet fra udløbet af den første periode på ti arbejdsdage, hvis vedkommende har proceshabilitet i henhold til den nationale lovgivning i den pågældende medlemsstat. Hvis den mindreårig ikke indgiver sin ansøgning i eget navn inden for disse yderligere ti arbejdsdage, skal ansøgningen afvises som frafaldet i overensstemmelse med proceduren i artikel 39.
10. Med henblik på at tage stilling til, om en ansøgning kan realitetsbehandles i tilfælde af en særskilt ansøgning fra en ægtefælle, partner eller mindreårig i henhold til artikel 36, stk. 1, litra d), underkastes en ansøgning om international beskyttelse en indledende undersøgelse af, om der foreligger oplysninger vedrørende ægtefællens, partnerens eller den mindreåriges situation, som berettiger en særskilt ansøgning.

Hvis der foreligger oplysninger vedrørende ægtefællens, partnerens eller den mindreåriges situation, som berettiger en særskilt ansøgning, skal denne særskilte ansøgning viderebehandles med henblik på at træffe en individuel afgørelse. Hvis dette ikke er tilfældet, skal denne særskilte ansøgning afvises uden realitetsbehandling, uden at dette berører den korrekte behandling af ansøgninger indgivet på vegne af ægtefællen, partneren eller den mindreårig.

Artikel 32

Ansøgninger indgivet af uledsagede mindreårige

1. En uledsaget mindreårig indgiver en ansøgning i eget navn, hvis vedkommende har proceshabilitet i henhold til den nationale lovgivning i den pågældende medlemsstat, eller hvis vedkommendes værge indgiver den på den mindreåriges vegne. Værgen bistår og oplyser den uledsagede mindreårig behørigt om, hvordan og hvor en ansøgning skal indgives.

2. For så vidt angår en uledsaget mindreårig begynder den periode på ti arbejdsdage, som vedkommende har til at indgive ansøgningen i, og som er omhandlet i artikel 28, stk. 1, at løbe fra det øjeblik, hvor den uledsagede mindreåriges værge er udpeget og har mødtes med den mindreårige. Hvis værgen ikke indgiver en ansøgning på vegne af den uledsagede mindreårige inden for de ti arbejdsdage, indgiver den besluttende myndighed en ansøgning på vegne af den uledsagede mindreårige, hvis den på grundlag af en individuel vurdering af vedkommendes personlige situation er af den opfattelse, at den mindreårige kan have behov for international beskyttelse.
3. De organer, der er omhandlet i artikel 10 i direktiv 2008/115/EF, har ret til at indgive en ansøgning om international beskyttelse på vegne af en uledsaget mindreårig, hvis disse organer på grundlag af en individuel vurdering af vedkommendes personlige situation er af den opfattelse, at den mindreårige kan have behov for international beskyttelse.

AFDELING II

BEHANDLINGSPROCEDURE

Artikel 33

Behandling af ansøgninger

1. Medlemsstaterne behandler ansøgninger om international beskyttelse i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i kapitel II.
2. Den besluttende myndighed træffer afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse efter en passende undersøgelse af, om en ansøgning kan realitetsbehandles, eller efter en behandling af dennes realitet. Den besluttende myndighed behandler ansøgninger objektivt og upartisk og på individuelt grundlag. Med henblik på behandling af ansøgningen tager den hensyn til følgende:
 - (a) relevante erklæringer og dokumentation forelagt af ansøgeren, herunder oplysninger om, hvorvidt ansøgeren har været eller kan blive udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast
 - (b) alle relevante, nøjagtige og ajourførte oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland på det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om ansøgningen, herunder hjemlandets love og andre bestemmelser og den måde, hvorpå de anvendes, samt andre relevante oplysninger, der er indhentet fra Den Europæiske Unions Asylagentur, FN's Højkommissariat for Flygtninge og relevante internationale menneskerettighedsorganisationer eller andre kilder
 - (c) den fælles analyse af de oplysninger om oprindelseslandet, der er omhandlet i artikel 10 i forordning (EU) XXX/XXX (forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur)
 - (d) ansøgerens personlige stilling og forhold, herunder faktorer som baggrund, køn og alder, seksuel orientering og kønsidentitet, for på grundlag af ansøgerens personlige forhold at vurdere, om de handlinger, som vedkommende har været eller kan blive udsat for, kan udgøre forfølgelse eller alvorlig overlast
 - (e) om de aktiviteter, som ansøgeren har deltaget i siden vedkommende forlod hjemlandet, udelukkende eller hovedsagelig har haft til formål at skabe de

nødvendige betingelser for at indgive ansøgning om international beskyttelse med henblik på at vurdere, om disse aktiviteter ville betyde, at vedkommende ved tilbagevenden til hjemlandet kunne blive udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast

- (f) om ansøgeren med rimelighed kunne forventes at lade sig beskytte af et andet land, i hvilket vedkommende kunne kræve statsborgerskab.
3. Det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelse, skal have tilstrækkeligt kendskab til de relevante standarder, der finder anvendelse inden for asyl- og flygtningeretten. Personalet skal have mulighed for at søge nødvendig rådgivning fra sagkyndige om særlige spørgsmål, for eksempel af lægelig art eller vedrørende kultur, børn eller køn. Om nødvendigt kan personalet indsende forespørgsler til Den Europæiske Unions Asylagentur, jf. artikel 9, stk. 2, litra b), i forordning (EU) XXX/XXX (forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur).
 4. Dokumenter, der er relevante for den besluttende myndigheds behandling af ansøgninger, skal oversættes, hvis det er nødvendigt for denne behandling.
 5. Behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse kan prioriteres i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II, navnlig hvis:
 - (a) ansøgningen sandsynligvis er velbegrundet
 - (b) ansøgeren har særlige modtagelsesbehov som omhandlet i artikel 20 i direktiv XXX/XXX/EU (direktivet om modtagelsesforhold) eller har behov for særlige proceduremæssige garantier, navnlig hvis der er tale om en uledsaget mindreårig.

Artikel 34

Behandlingsprocedurens varighed

1. Den behandling, hvorved det skal afgøres, om en ansøgning kan realitetsbehandles i henhold til artikel 36, stk. 1, må ikke vare længere end én måned fra indgivelsen af ansøgningen.

Hvis den medlemsstat, hvori der først indgives ansøgning, anvender begrebet første asylland og sikkert tredjeland som omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra a) og b), er fristen for en sådan behandling i henhold til artikel 3, stk. 3, litra a), i forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen) på ti arbejdsdage.
2. Den besluttende myndighed sørger for, at realitetsbehandlingen af ansøgningen afsluttes så hurtigt som muligt og ikke senere end seks måneder fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen, dog således at det ikke sker på bekostning af en korrekt og komplet behandling.
3. Den besluttende myndighed kan forlænge denne frist på seks måneder med en periode på højst tre måneder, hvis:
 - (a) et uforholdsmæssigt højt antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse samtidigt søger om international beskyttelse, og det derfor i praksis er vanskeligt at afslutte proceduren inden for fristen på seks måneder
 - (b) de faktiske eller retlige forhold er komplekse.

4. Hvor en ansøgning er omfattet af proceduren i forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen), begynder den i stk. 2 omhandlede frist på seks måneder at løbe fra det tidspunkt, hvor det afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i overensstemmelse med nævnte forordning, ansøgeren befinder sig på den pågældende medlemsstats område, og vedkommende er blevet modtaget i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen).
5. Den besluttende myndighed kan udsætte afslutningen af behandlingsproceduren, hvis den ikke med rimelighed kan forventes at træffe afgørelse inden for de frister, der er fastsat i stk. 2 og i artikel 40, stk. 4, for så vidt angår den fremskyndede procedure, på grund af en usikker situation i oprindelseslandet, som forventes at være midlertidig. I sådanne tilfælde skal den besluttende myndighed:
 - (a) foretage en evaluering af situationen i det pågældende oprindelsesland mindst hver anden måned
 - (b) inden for en rimelig frist underrette de berørte ansøgere om årsagen til udsættelsen.

Medlemsstaten underretter inden for en rimelig frist Kommissionen og Den Europæiske Unions Asylagentur om udsættelsen af procedurerne for det pågældende oprindelsesland. Den besluttende myndighed skal under alle omstændigheder afslutte behandlingsproceduren senest 15 måneder efter indgivelsen af ansøgningen.

AFDELING III

AFGØRELSE OM ANSØGNINGER

Artikel 35

Den besluttende myndigheds afgørelser

1. En afgørelse om en ansøgning om international beskyttelse affattes skriftligt og meddeles ansøgeren hurtigst muligt og på et sprog, som vedkommende forstår eller med rimelighed kan forventes at forstå.
2. Hvis en ansøgning afvises uden realitetsbehandling, som grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidær beskyttelsesstatus, som udtrykkeligt trukket tilbage eller som frafaldet, skal de faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen. Oplysninger om, hvordan et afslag på international beskyttelse kan anfægtes, gives skriftligt, medmindre ansøgeren allerede er blevet oplyst herom på anden vis.
3. For så vidt angår ansøgninger på vegne af ægtefæller, partnere, mindreårige eller voksne personer uden rets- og handleevne, for hvem der består forsørgerpligt, og hvis ansøgningen hviler på samme grundlag, kan den besluttende myndighed træffe en enkelt afgørelse, der omfatter alle ansøgere, medmindre dette vil medføre, at en ansøgers særlige forhold videregives, hvorved dennes interesser skades, især i tilfælde af forfølgelse på grund af køn, seksuel orientering, kønsidentitet eller alder. I sådanne tilfælde tilstilles den pågældende person en separat afgørelse.

Artikel 36

Afgørelse om realitetsbehandling af ansøgningen

1. Den besluttende myndighed vurderer, om en ansøgning kan realitetsbehandles i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II, og afviser en ansøgning, hvis et af følgende forhold gør sig gældende:
 - (a) et land, som ikke er en medlemsstat, anses for at være det første asylland for ansøgeren i henhold til artikel 44, medmindre det står klart, at det pågældende land ikke vil modtage eller tilbagetage ansøgeren
 - (b) et land, som ikke er en medlemsstat, anses for at være et sikkert tredjeland for ansøgeren i henhold til artikel 45, medmindre det står klart, at det pågældende land ikke vil modtage eller tilbagetage ansøgeren
 - (c) ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye relevante elementer eller oplysninger, som vedrører undersøgelsen af, om ansøgeren kan indrømmes international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), eller som vedrører det tidligere anvendte afvisningsgrundlag
 - (d) en ægtefælle, partner eller ledsaget mindreårig indgiver en ansøgning, efter at vedkommende har indvilliget i at få en ansøgning indgivet på sine vegne, og der ikke er nogen omstændigheder i forbindelse med ægtefællens, partnerens eller den mindreåriges situation, der berettiger en særskilt ansøgning.
2. En ansøgning realitetsbehandles ikke i de tilfælde, hvor en ansøgning i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen) ikke behandles, herunder når en anden medlemsstat har indrømmet ansøgeren international beskyttelse, eller når en ansøgning afvises i henhold til stk. 1.
3. Stk. 1, litra a) og b), finder ikke anvendelse på en person med subsidær beskyttelsesstatus, der i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (genbosætningsforordningen)³⁶ er genbosat i forbindelse med en fremskyndet procedure.
4. Hvis den første medlemsstat, som en ansøgning indgives i, efter behandlingen af ansøgningen i henhold til artikel 3, stk. 3, litra a), i forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen), finder, at ansøgningen kan antages til realitetsbehandling, behøver den ansvarlige medlemsstat ikke at anvende betingelsen i stk. 1, litra a) og b), igen.
5. Hvis den besluttende myndighed umiddelbart mener, at en ansøgning kan afvises som åbenbart grundløs, er den ikke forpligtet til at udtale sig om, hvorvidt ansøgningen kan realitetsbehandles.

Artikel 37

Realitetsafgørelse

1. Under den besluttende myndigheds realitetsbehandling af en ansøgning træffer myndigheden afgørelse om, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes som flygtning, og afgør, hvis dette ikke er tilfældet, om ansøgeren er berettiget til subsidær beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).

³⁶ EUT L [...] af [...], s. [...].

2. Den besluttende myndighed afviser en ansøgning som grundløs, hvis den har fastslået, at ansøgeren ikke er berettiget til international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).
3. Den besluttende myndighed erklærer en grundløs ansøgning for åbenbart grundløs i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 40, stk. 1, litra a), b), c), d) og e).

Artikel 38

Udtrykkelig tilbagetrækning af ansøgninger

1. En ansøger kan på eget initiativ og på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af proceduren trække sin ansøgning tilbage.
2. Hvis en ansøgning udtrykkeligt trækkes tilbage af ansøgeren, træffer den besluttende myndighed afgørelse om at afvise ansøgningen som udtrykkeligt trukket tilbage eller som grundløs, hvis den besluttende myndighed på det tidspunkt, hvor en ansøgning udtrykkeligt trækkes tilbage, allerede har fastslået, at ansøgeren ikke kan have ret til international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).

Artikel 39

Stiltiende tilbagetrækning af ansøgninger

1. Den besluttende myndighed afviser en ansøgning som frafaldet, hvis:
 - (a) ansøgeren ikke har indgivet en ansøgning i henhold til artikel 28, selv om vedkommende har haft reel mulighed for at gøre det
 - (b) en ægtefælle, partner eller mindreårig ikke har indgivet en ansøgning, efter at ansøgeren har undladt at indgive ansøgningen på egne vegne, jf. artikel 31, stk. 3, og artikel 31, stk. 8
 - (c) ansøgeren nægter at samarbejde ved at undlade at give de oplysninger, som er nødvendige for den ansøgning, der skal behandles, og ved at undlade at afgive sine fingeraftryk og sit ansigtsbillede i henhold til artikel 7, stk. 3
 - (d) ansøgeren ikke er mødt op til en personlig samtale, selv om han var forpligtet til at gøre det i henhold til artikel 10-12
 - (e) ansøgeren har forladt sin bopæl uden at informere de kompetente myndigheder eller uden tilladelse, jf. artikel 7, stk. 4
 - (f) ansøgeren gentagne gange ikke har overholdt den meldepligt, som er pålagt vedkommende i henhold til artikel 7, stk. 5.
2. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, suspenderer den besluttende myndighed behandlingen af ansøgningen og sender en skriftlig meddelelse til ansøgeren på den bopæl eller adresse, der er omhandlet i artikel 7, stk. 4, og oplyser vedkommende om, at behandlingen af vedkommendes ansøgning er blevet indstillet, og at ansøgningen vil blive endeligt afvist som frafaldet, medmindre ansøgeren melder sig hos den besluttende myndighed inden for en frist på en måned fra den dag, hvor den skriftlige meddelelse er sendt.
3. Hvis ansøgeren melder sig hos den besluttende myndighed inden for den fastsatte frist på en måned og kan bevise, at den manglende overholdelse skyldes

omstændigheder, der ligger uden for vedkommendes kontrol, genoptager den besluttende myndighed behandlingen af ansøgningen.

4. Hvis ansøgeren ikke melder sig hos den besluttende myndighed inden for denne frist på en måned og ikke kan bevise, at den manglende overholdelse skyldes omstændigheder, der ligger uden for vedkommendes kontrol, anser den besluttende myndighed ansøgningen for at være trukket stiltiende tilbage.
5. Hvis en ansøgning stiltiende trækkes tilbage, træffer den besluttende myndighed afgørelse om at afvise ansøgningen som frafaldet eller som grundløs, hvis den besluttende myndighed på det tidspunkt, hvor en ansøgning stiltiende trækkes tilbage, allerede har fastslået, at ansøgeren ikke har ret til international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).

AfDELING IV

SÆRLIGE PROCEDURER

Artikel 40

Fremskyndet behandlingsprocedure

1. I overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II fremskynder den besluttende myndighed realitetsbehandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, hvis:
 - (a) ansøgeren ved indgivelsen af sin ansøgning og redegørelsen for sagens faktiske omstændigheder kun har fremlagt elementer, der ikke er relevante for at fastslå, om vedkommende kan indrømmes international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen)
 - (b) ansøgeren har afgivet klart inkonsekvente og modstridende, klart usande eller åbenbart usandsynlige forklaringer, som er i strid med tilstrækkeligt kontrollerede oplysninger om oprindelseslandet, hvilket klart gør det utroværdigt, at vedkommende kan indrømmes international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen)
 - (c) ansøgeren har vildledt myndighederne ved at fremlægge falske oplysninger eller dokumenter eller ved at tilbageholde relevante oplysninger eller dokumenter vedrørende sin identitet eller nationalitet, som kunne have fået negativ indvirkning på afgørelsen
 - (d) ansøgeren udelukkende indgiver en ansøgning for at forsinke eller forhindre fuldbyrdelsen af en tidligere eller forestående afgørelse, som medfører udsendelse af vedkommende fra en medlemsstats område
 - (e) et tredjeland kan betragtes som et sikkert oprindelsesland for ansøgeren i henhold til denne forordning
 - (f) ansøgeren af tungtvejende grunde kan anses for at være til fare for medlemsstaternes nationale sikkerhed eller offentlige orden
 - (g) ansøgeren ikke har overholdt de forpligtelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, og artikel 20, stk. 3, i forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen), medmindre vedkommende godtgør, at den manglende overholdelse skyldes omstændigheder, der ligger uden for vedkommendes kontrol

- (h) ansøgningen er en fornyet ansøgning, og den er så åbenbart udegrundet eller har så åbenlyst karakter af misbrug, at den anses for at være udsigtsløs.
2. Den besluttende myndighed afslutter den fremskyndede behandlingsprocedure senest to måneder efter indgivelsen af ansøgningen. Undtagelsesvis afslutter den besluttende myndighed i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, litra d), den fremskyndede procedure inden for otte arbejdsdage.
 3. Hvis en ansøgning er omfattet af proceduren i forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen), begynder de i stk. 2 omhandlede frister at løbe fra det tidspunkt, hvor det afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig i overensstemmelse med nævnte forordning, ansøgeren befinder sig på den pågældende medlemsstats område, og vedkommende er blevet modtaget i overensstemmelse med forordning (EU) XXX/XXX (Dublinforordningen).
 4. Hvis den besluttende myndighed vurderer, at behandlingen af ansøgningen omfatter faktiske eller retlige forhold, som er for komplekse til at blive behandlet efter en fremskyndet behandlingsprocedure, kan den fortsætte realitetsbehandlingen i henhold til artikel 34 og 37. I sådanne tilfælde, eller hvis det i øvrigt ikke er muligt at træffe en afgørelse inden for de frister, der er fastsat i stk. 2, skal ansøgeren underrettes om procedureændringen.
 5. Den fremskyndede procedure kan kun anvendes på uledsagede mindreårige, hvis:
 - (a) ansøgeren kommer fra et tredjeland, der betragtes som et sikkert oprindelsesland efter de betingelser, der er fastsat i artikel 47
 - (b) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan anses for at udgøre en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret.

Artikel 41

Grænseprocedure

1. Den besluttende myndighed kan i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i kapitel II, ved medlemsstatens grænse eller i dens transitområder, tage stilling til, om:
 - (a) en ansøgning, der er indgivet dér i henhold til artikel 36, stk. 1, kan realitetsbehandles eller
 - (b) træffe afgørelse vedrørende en ansøgnings realitet i de tilfælde, der er genstand for den fremskyndede procedure, der er omhandlet i artikel 40.
2. Den i stk. 1 omhandlede stillingtagen sker så hurtigt som muligt, dog således at det ikke sker på bekostning af en korrekt og komplet behandling af ansøgningen, og senest fire uger efter det tidspunkt, hvor ansøgningen indgives.
3. Hvis der ikke er taget stilling til ansøgningen inden for fire uger, som omhandlet i stk. 2, skal ansøgeren ikke længere tilbageholdes ved grænsen eller i transitområderne men have tilladelse til indrejse på medlemsstatens område, så ansøgningen kan blive behandlet i overensstemmelse med denne forordnings øvrige bestemmelser.
4. Hvis der ankommer et uforholdsmæssigt højt antal tredjelandsstatsborgere eller statsløse, som indgiver ansøgning om international beskyttelse ved grænsen eller i et

transitområde, og det i praksis gør det vanskeligt at anvende bestemmelserne i stk. 1 på disse steder, kan grænseproceduren også anvendes på steder i nærheden af grænsen eller transitområdet.

5. Grænseproceduren kan i henhold til artikel 8-11 i direktiv (EU) nr. XXX/XXX (direktivet om modtagelsesforhold) anvendes på uledsagede mindreårige, hvis:

- (a) ansøgeren kommer fra et tredjeland, der betragtes som et sikkert oprindelsesland efter de betingelser, der er fastsat i artikel 47
- (b) tungtvejende grunde taler for, at ansøgeren kan anses for at udgøre en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ansøgeren er blevet tvangsudsendt på grund af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed eller offentlige orden i henhold til national ret
- (c) der er rimelig grund til at betragte et tredjeland som et sikkert tredjeland for ansøgeren efter betingelserne i artikel 45
- (d) ansøgeren har vildledt myndighederne ved at fremlægge falske oplysninger eller dokumenter eller ved at tilbageholde relevante oplysninger eller dokumenter vedrørende sin identitet eller nationalitet, som kunne have fået negativ indvirkning på afgørelsen.

Litra d) anvendes kun, når der er vægtige grunde, der lader formode, at ansøgeren forsøger at skjule relevante elementer, der sandsynligvis ville føre til et afslag på international beskyttelse, og under forudsætning af at ansøgeren har haft en reel mulighed for at fremlægge velunderbyggede begrundelser for sin adfærd.

Artikel 42

Fornyede ansøgninger

- 1. Efter at der er givet endeligt afslag på en forudgående ansøgning, betragtes en ny ansøgning, der indgives i en medlemsstat af den samme ansøger, som en fornyet ansøgning af den ansvarlige medlemsstat.
- 2. En fornyet ansøgning vil blive underkastet en indledende behandling, hvor den besluttende myndighed tager stilling til, om der er fremkommet, eller om ansøgeren har fremlagt, nye relevante elementer eller oplysninger, som i væsentlig grad øger sandsynligheden for, at ansøgeren kan indrømmes international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), eller som vedrører grundene til, at den tidligere ansøgning blev afvist .
- 3. Den indledende behandling foretages på grundlag af skriftlige bemærkninger og en personlig samtale i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier, der er fastsat i kapitel II. Den personlige samtale kan udelades i de tilfælde, hvor det fremgår af de skriftlige bemærkninger, at ansøgningen ikke bibringer relevante nye elementer eller oplysninger, eller at den er åbenbart ubegrundet og udsigtsløs.
- 4. Der skal indledes en ny procedure for behandling af en ansøgning om international beskyttelse, når:
 - (a) der er fremkommet, eller ansøgeren har fremlagt, relevante nye elementer eller oplysninger som omhandlet i stk. 2, litra a)

- (b) ansøgeren uden egen skyld var ude af stand til at fremlægge disse elementer eller oplysninger under proceduren i forbindelse med den tidligere ansøgning, medmindre det anses for at være urimeligt ikke at tage hensyn til disse elementer eller oplysninger.
5. Når betingelserne for at indlede en ny procedure som nævnt i stk. 4, ikke er opfyldt, afviser den besluttende myndighed ansøgningen eller afviser den som åbenbart grundløs, når ansøgningen er så åbenbart ubegrundet eller har så åbenlyst karakter af misbrug, at den anses for at være udsigtsløs.

Artikel 43

Undtagelser fra retten til at forblive på området i tilfælde af fornyede ansøgninger

Uden at dette berører princippet om non-refoulement kan medlemsstaterne se bort fra retten til at forblive på deres område og fravige artikel 54, stk. 1, hvis:

- (a) en fornyet ansøgning er blevet afvist af den besluttende myndighed, eller den er blevet anset som åbenbart grundløs
- (b) der fremsættes en eller flere fornyede ansøgninger i en medlemsstat, efter at der er truffet en endelig afgørelse om afvisning af en tidligere fornyet ansøgning, eller den er blevet anset som grundløs eller åbenbart grundløs.

AFDELING V

BEGREBERNE OM SIKRE LANDE

Artikel 44

Begrebet første asylland

1. Et tredjeland betragtes som første asylland for en bestemt ansøger, hvis:
- (a) ansøgeren før rejsen til EU har nydt beskyttelse i overensstemmelse med Genève-konventionen i dette land, og vedkommende fortsat kan være omfattet af denne beskyttelse eller
 - (b) ansøgeren før rejsen til EU på anden vis har nydt tilstrækkelig beskyttelse i dette land, og vedkommende fortsat kan være omfattet af denne beskyttelse.
2. Den besluttende myndighed anser en ansøger for at være omfattet af tilstrækkelig beskyttelse som omhandlet i stk. 1, litra b), når den finder det godtgjort, at:
- (a) ansøgerens liv og frihed ikke er truet på grund af race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politisk overbevisning
 - (b) ansøgeren ikke risikerer at lide alvorlig overlast som defineret i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen)
 - (c) princippet om non-refoulement overholdes i overensstemmelse med Genèvekonventionen
 - (d) forbuddet mod udsendelse overholdes, hvis udsendelse ville være i strid med retten til ikke at blive udsat for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som fastsat i international ret
 - (e) ansøgeren har ret til lovligt ophold

- (f) ansøgeren har tilstrækkelig adgang til arbejdsmarkedet, modtagelsesfaciliteter, sundhedspleje og uddannelse og
 - (g) ansøgeren har ret til familiesammenføring i overensstemmelse med internationale menneskerettighedsstandarder.
3. Før vedkommendes ansøgning kan afvises i henhold til artikel 36, stk. 1, litra a), skal ansøgeren have mulighed for at anfægte anvendelsen af begrebet første asyl land i vedkommendes særlige situation ved indgivelse af ansøgningen og under samtalen om, hvorvidt ansøgningen kan realitetsbehandles.
 4. For så vidt angår uledsagede mindreårige må begrebet første asyl land kun anvendes, hvis medlemsstaternes myndigheder fra myndighederne i det pågældende tredjeland først har modtaget tilsagn om, at disse myndigheder overtager ansvaret for den uledsagede mindreårige, og at vedkommende straks indrømmes en af de former for beskyttelse, der er omhandlet i stk. 1.
 5. Hvis begrebet første asyl land anvendes til at afvise en ansøgning, skal den besluttende myndighed:
 - (a) give ansøgeren de nødvendige oplysninger
 - (b) give ansøgeren et dokument, der på det pågældende tredjelands sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen som en konsekvens af anvendelsen af begrebet første asyl land ikke har været realitetsbehandlet.
 6. Hvis det pågældende tredjeland ikke tillader ansøgeren at indrejse eller genindrejse på dens område, tilbagekalder den besluttende myndighed afgørelsen om at afvise ansøgningen og giver adgang til proceduren i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II og kapitel III, afdeling I.
 7. Medlemsstaterne underretter hvert år Kommissionen og Den Europæiske Unions Asylagentur om de lande, hvor begrebet første asyl land anvendes.

Artikel 45

Begrebet sikkert tredjeland

1. Et tredjeland udpeges som et sikkert tredjeland, under forudsætning af at:
 - (a) ansøgerens liv og frihed ikke er truet på grund af race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, eller politisk overbevisning
 - (b) ansøgeren ikke risikerer at lide alvorlig overlast som defineret i forordning (EU) XXX/XXX
 - (c) princippet om non-refoulement overholdes i overensstemmelse med Genèvekonventionen
 - (d) forbuddet mod udsendelse overholdes, hvis udsendelse ville være i strid med retten til ikke at blive udsat for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som fastsat i international ret
 - (e) der er mulighed for at modtage beskyttelse i overensstemmelse med de grundlæggende beskyttelsesstandarder i Genèvekonventionen eller tilstrækkelig beskyttelse som omhandlet i artikel 44, stk. 2, i det omfang det er relevant.

Vurderingen af, om et tredjeland kan udpeges som et sikkert tredjeland efter denne forordning, baseres på en række informationskilder, herunder især oplysninger fra medlemsstaterne, Den Europæiske Unions Asylagentur, EU-Udenrigstjenesten, FN's Højkommissariat for Flygtninge, Europarådet og andre relevante organisationer.

2. Begrebet sikkert tredjeland anvendes:
 - (a) hvis et tredjeland er blevet udpeget som et sikkert tredjeland i medfør af artikel 50
 - (b) hvis et tredjeland udpeges som et sikkert tredjeland på EU-plan eller
 - (c) i individuelle sager i forbindelse med en bestemt ansøger.
3. Efter en individuel behandling af ansøgningen betragter den besluttende myndighed kun et tredjeland som et sikkert tredjeland for en bestemt ansøger, hvis den er overbevist om, at tredjelandet er sikkert for den konkrete ansøger i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i stk. 1, og hvis den har fastslået, at:
 - (a) der er en forbindelse mellem ansøgeren og det pågældende tredjeland, som gør, at det ville være fornuftigt for vedkommende at tage til det pågældende land, blandt andet fordi ansøgeren er rejst gennem dette tredjeland, der geografisk ligger tæt på ansøgerens oprindelsesland
 - (b) ansøgeren ikke har fremlagt vægtige grunde til ikke at betragte landet som et sikkert tredjeland i vedkommendes særlige situation.
4. Før en ansøgning kan afvises i henhold til artikel 36, stk. 1, litra b), skal ansøgeren have mulighed for at anfægte anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland i vedkommendes særlige situation ved indgivelse af ansøgningen og under samtalen om, hvorvidt ansøgningen kan realitetsbehandles.
5. For så vidt angår uledsagede mindreårige må begrebet sikkert tredjeland kun anvendes, hvis medlemsstaternes myndigheder fra myndighederne i det pågældende tredjeland først har modtaget bekræftelse på, at disse myndigheder overtager ansvaret for den uledsagede mindreårige, og at vedkommende straks indrømmes en af de former for beskyttelse, der er omhandlet i stk. 1, litra e).
6. Hvis begrebet sikkert tredjeland anvendes til at afvise en ansøgning, skal den besluttende myndighed:
 - (a) give ansøgeren de nødvendige oplysninger og
 - (b) give ansøgeren et dokument, der på det pågældende tredjelands sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen som en konsekvens af anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland ikke har været realitetsbehandlet.
7. Hvis det pågældende tredjeland ikke tillader ansøgeren at indrejse eller genindrejse på dens område, tilbagekalder den besluttende myndighed afgørelsen om at afvise ansøgningen og giver adgang til proceduren i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II og kapitel III, afdeling I.

Artikel 46

Udpegnings af sikre tredjelands på EU-plan

1. Tredjelands udpeges som sikre tredjelands på EU-plan på de betingelser, der er fastsat i artikel 45, stk. 1.

2. Kommissionen evaluerer regelmæssigt situationen i tredjelande, der er udpeget som sikre tredjelande på EU-plan, med bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur og på grundlag af andre informationskilder, som er omhandlet i artikel 45, stk. 1, andet afsnit.
3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at suspendere betegnelsen af et tredjeland som et sikkert tredjeland på EU-plan på de betingelser, der er fastlagt i artikel 49.

Artikel 47

Begrebet sikkert oprindelsesland

1. Et land kan udpeges som et sikkert oprindelsesland efter denne forordning, hvis det på grundlag af de retlige forhold, anvendelsen af lovgivningen inden for rammerne af et demokratisk system og den generelle politiske situation kan påvises, at der generelt ikke sker forfølgelse, som defineret i artikel 9 i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen) eller anvendes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, og at der ikke forekommer trusler om vilkårlig vold i forbindelse med en international eller intern væbnet konflikt.
2. Vurderingen af, om et tredjeland kan udpeges som et sikkert oprindelsesland efter denne forordning, baseres på en række informationskilder, herunder især oplysninger fra medlemsstaterne, Den Europæiske Unions Asylagentur, EU-Udenrigstjenesten, FN's Højkommissariat for Flygtninge, Europarådet samt andre relevante organisationer, og der tages hensyn til den fælles analyse af de oplysninger om oprindelseslandet, som er omhandlet i artikel 10 i forordning (EU) XXX/XXX (forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur).
3. Ved denne vurdering skal der blandt andet tages hensyn til, i hvilket omfang der ydes beskyttelse mod forfølgelse og mishandling:
 - (a) i henhold til det pågældende lands relevante love og administrative bestemmelser og deres anvendelse i praksis
 - (b) ved overholdelse af de rettigheder og frihedsrettigheder, der er fastsat i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder eller den Internationale konvention om civile og politiske rettigheder eller FN's konvention mod tortur, herunder navnlig de rettigheder, der ikke kan fraviges i henhold til artikel 15, stk. 2, i nævnte europæiske konvention
 - (c) via det forhold, at landet ikke anvender udvisning, udsendelse eller udlevering af egne borgere til tredjelande, hvor der blandt andet er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur, forfølgelse eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor deres liv eller frihed ville være truet på grund af race, religion, nationalitet, seksuel orientering, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske anskuelser, eller hvorfra der er en alvorlig risiko for udvisning, udsendelse eller udlevering til et andet tredjeland
 - (d) ved at sørge for, at der findes effektive retsmidler mod krænkelse af disse rettigheder og frihedsrettigheder.
4. Et tredjeland, som udpeges som et sikkert oprindelsesland i overensstemmelse med denne forordning, kan efter en individuel behandling af ansøgningen kun betragtes som et sikkert oprindelsesland for en bestemt ansøger, hvis:

- (a) ansøgeren er statsborger i det pågældende land eller
- (b) ansøgeren er statsløs og tidligere havde sit sædvanlige opholdssted i dette land og
- (c) ansøgeren ikke har fremlagt vægtige grunde til ikke at betragte landet som et sikkert oprindelsesland i vedkommendes særlige situation.

Artikel 48

Udpegning af sikre oprindelseslande på EU-plan

1. Tredjelande, som er opført på listen i bilag 1 til denne forordning, udpeges som sikre tredjelande på EU-plan på de betingelser, der er fastsat i artikel 45, stk. 47.
2. Kommissionen evaluerer regelmæssigt situationen i tredjelande, som er opført på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, med bistand fra Den Europæiske Unions Asylagentur og på grundlag af de andre informationskilder, som er omhandlet i artikel 45, stk. 2.
3. I henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning (EU) XXX/XXX (forordningen om Den Europæiske Unions Asylagentur) kan Kommissionen anmode Den Europæiske Unions Asylagentur om at fremlægge oplysninger om bestemte tredjelande, som kunne komme i betragtning til optagelse på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande.
4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter med henblik på at suspendere opførelsen af et tredjeland på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande på de betingelser, der er fastlagt i artikel 49.

Artikel 49

Suspension og ophævelse af udpegningen af et tredjeland som et sikkert tredjeland på EU-plan eller opførelse af landet på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande

1. I tilfælde af pludselige ændringer i situationen i et tredjeland, som på EU-plan er udpeget som et sikkert tredjeland, eller som er opført på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, foretager Kommissionen en begrundet vurdering af, hvorvidt det pågældende tredjeland opfylder betingelserne i artikel 45 eller artikel 47, og vedtager, hvis Kommissionen ikke længere betragter disse betingelser som opfyldt, en delegeret retsakt, som suspenderer udpegningen af tredjelandet som et sikkert tredjeland på EU-plan eller tredjelandets opførelse på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande i en periode på seks måneder.
2. Kommissionen evaluerer løbende situationen i det pågældende tredjeland under hensyntagen til blandt andet oplysninger fra medlemsstaterne vedrørende efterfølgende ændringer i situationen i landet.
3. Hvis Kommissionen har vedtaget en delegeret retsakt i henhold til stk. 1 om at suspendere udpegningen af et tredjeland som et sikkert tredjeland på EU-plan eller opførelsen af et tredjeland på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, fremsætter den senest tre måneder efter vedtagelsen af den pågældende delegerede retsakt et forslag efter den almindelige lovgivningsprocedure om at ændre denne forordning med henblik på at fjerne tredjelandet fra listen over sikre tredjelande på EU-plan eller fra den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande.
4. Hvis Kommissionen ikke fremsætter et sådant forslag inden tre måneder efter vedtagelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i stk. 2, ophører den

delegerede retsakt om at suspendere udpegningen af et tredjeland som et sikkert tredjeland på EU-plan eller opførelsen af et tredjeland på den fælles EU-liste over sikre oprindelseslande, med at have virkning. Hvis Kommissionen fremsætter et sådant forslag inden for tre måneder, tillægges Kommissionen beføjelser til, på grundlag af en begrundet vurdering, at forlænge gyldigheden af denne delegerede retsakt for en periode på seks måneder med mulighed for at forlænge gyldigheden yderligere én gang.

Artikel 50

Udpegning af tredjelande som sikre tredjelande eller sikre oprindelseslande på nationalt plan

1. Medlemsstaterne kan med henblik på behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse i en periode på fem år fra denne forordnings ikrafttræden opretholde eller indføre ny lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre tredjelande og sikre oprindelseslande ud over dem, der er udpeget på EU-plan, eller som er opført på den fælles EU-liste i bilag 1.
2. Hvis et tredjlands udpegning som sikkert tredjeland på EU-plan eller et tredjlands opførelse på den fælles EU-liste i bilag 1 til denne forordning er blevet suspenderet i henhold til artikel 49, stk. 1, må medlemsstaterne ikke udpege det pågældende land som et sikkert tredjeland eller sikkert oprindelsesland på nationalt plan, og de må heller ikke anvende begrebet sikkert tredjeland på ad hoc-basis i forhold til en bestemt ansøger.
3. Hvis et tredjeland ikke længere er udpeget som et sikkert tredjeland på EU-plan, eller hvis et tredjeland er blevet fjernet fra den fælles EU-liste i bilag I til forordningen i overensstemmelse med den almindelige lovgivningsprocedure, kan en medlemsstat meddele Kommissionen, at den mener, at landet som følge af ændringer i situationen i landet igen opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 45, stk. 1, og artikel 47.
Meddelelsen skal indeholde en begrundet vurdering af landets opfyldelse af de betingelser, der er fastsat i artikel 45, stk. 1, og artikel 47, herunder en beskrivelse af de specifikke ændringer i tredjelandets situation, som gør, at landet igen opfylder disse betingelser.
Den meddelende medlemsstat må kun udpege det pågældende tredjeland som et sikkert tredjeland eller som et sikkert oprindelsesland på nationalt plan, hvis Kommissionen ikke gør indsigelse herimod.
4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og Den Europæiske Unions Asylagentur om de tredjelande, der er udpeget som sikre tredjelande eller sikre oprindelseslande på nationalt plan, umiddelbart efter udpegningen. Medlemsstaterne informerer en gang årligt Kommissionen og agenturet om de andre sikre tredjelande, på hvilke begrebet er anvendt på ad hoc-basis i forbindelse med bestemte ansøgere.

KAPITEL IV

PROCEDURER FOR FRATAGELSE AF INTERNATIONAL BESKYTTELSE

Artikel 51

Fratagelse af international beskyttelse

Den besluttende myndighed påbegynder en undersøgelse med henblik på at fratage en bestemt person international beskyttelse, hvis der fremkommer nye elementer eller oplysninger, som tyder på, at der er grundlag for at genoverveje, om ansøgeren er berettiget til international beskyttelse, og navnlig i de tilfælde, der er nævnt i artikel 15 og artikel 21 i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).

Artikel 52

Procedureregler

1. Hvis den kompetente myndighed overvejer at fratage en tredjelandstatsborger eller statsløs person international beskyttelse, herunder i forbindelse med en regelmæssig statusevaluering som omhandlet i artikel 15 og artikel 21 i forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen), er denne person omfattet af følgende garantier, navnlig:
 - (a) den pågældende person skal skriftligt underrettes om, at den kompetente myndighed genovervejer, om vedkommende kan anerkendes som en person med ret til international beskyttelse og om grundene hertil og
 - (b) den pågældende person skal inden for en rimelig frist og i form af en skriftlig meddelelse og ved en personlig samtale have lejlighed til at begrunde, hvorfor vedkommende ikke skal fratages sin internationale beskyttelse.
2. For så vidt angår stk. 1 sikrer medlemsstaterne følgende:
 - (a) at den kompetente myndighed kan indhente nøjagtige og ajourførte oplysninger om den generelle situation i de berørte personers oprindelseslande fra forskellige kilder, for eksempel fra Den Europæiske Unions Asylagentur og FN's flygtningehøjkommissær, hvis det er relevant og
 - (b) at oplysninger, såfremt der i den enkeltes sag indsamles sådanne med henblik på at genoverveje den internationale beskyttelse, ikke indhentes fra de ansvarlige for forfølgelsen eller den alvorlige overlast på en sådan måde, at disse får direkte meddelelse om, at den berørte er en person med international beskyttelse, hvis status genovervejes, eller på en sådan måde, at den fysiske integritet for den berørte person eller de personer, denne har forsørgerpligt over for, eller friheden og sikkerheden for de familiemedlemmer, som fortsat er bosat i oprindelseslandet, bringes i fare.
3. Den kompetente myndigheds afgørelse om at fratage en person international beskyttelse meddeles skriftligt. De faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen, og der gives skriftlige oplysninger om, hvordan afgørelsen kan anfægtes.
4. Når den besluttende myndighed har truffet afgørelse om at fratage en person international beskyttelse, finder bestemmelserne i artikel 8, stk. 3, og artikel 15-18 anvendelse.
5. Uanset denne artikels stk. 1-4 ophører den internationale beskyttelse fra medlemsstaternes side, når en person, der er indrømmet international beskyttelse, utvetydigt har givet afkald på at blive anerkendt som berettiget hertil. International beskyttelse ophører også, hvis en personen, der er indrømmet international beskyttelse, erhverver statsborgerskab i den medlemsstat, der havde indrømmet international beskyttelse.

KAPITEL V

PROCEDURE FOR EFTERPRØVELSE

Artikel 53

Retten til effektive retsmidler

1. Ansøgere har i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et andet judicielt organ til prøvelse af følgende:
 - (a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse, herunder en afgørelse:
 - i) om afvisning af en ansøgning , jf. artikel 36, stk. 1
 - ii) om afvisning af en ansøgning som grundløs eller åbenbart grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, jf. artikel 37, stk. 2, og stk. 3, eller artikel 42, stk. 4
 - iii) om afvisning af en ansøgning som udtrykkeligt trukket tilbage eller frafaldet, jf. artikel 38 og 39
 - iv) truffet efter grænseproceduren, jf. artikel 41.
 - (b) en afgørelse truffet i henhold til artikel 52 om fratagelse af international beskyttelse.
2. Personer, der anerkendes som værende berettiget til subsidiær beskyttelse, har ret til effektive retsmidler, hvis der er truffet en afgørelse, i henhold til hvilken en ansøgning anses for grundløs med hensyn til flygtningestatus.
3. Et effektivt retsmiddel som omhandlet i stk. 1, skal omfatte en fuldstændig og ex nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvis det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til forordning (EU) XXX/XXX (kvalifikationsforordningen).

Ansøgeren kan kun fremsætte nye elementer, som er relevante for behandlingen af vedkommendes ansøgning, og som ansøgeren ikke kunne have haft kendskab til på et tidligere tidspunkt, eller som vedrører ændringer i vedkommendes situation.
4. Domstole eller andre judicielle organer har gennem den besluttende myndighed, ansøgeren eller på anden måde adgang til de generelle oplysninger, der er omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra b) og c).
5. Dokumenter, der er relevante for domstole eller andre judicielle organers behandling af ansøgninger i forbindelse med proceduren for efterprøvelse, oversættes om nødvendigt, hvis de ikke allerede var oversat, jf. artikel 33, stk. 4.
6. Ansøgere skal anmode om efterprøvelse af de i stk. 1 omhandlede afgørelser:
 - (a) inden en uge i tilfælde af en afgørelse om afvisning af en fornyet ansøgning eller afvisning af en fornyet ansøgning som åbenbart grundløs

- (b) inden to uger i tilfælde af en afgørelse om afvisning af en ansøgning , i tilfælde af en afgørelse om afvisning af en ansøgning som udtrykkeligt trukket tilbage eller frafaldet eller i tilfælde af en afgørelse om afvisning af en ansøgning som grundløs eller åbenbart grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus efter en fremskyndet behandlingsprocedure eller en grænseprocedure, eller mens ansøgeren er frihedsberøvet
- (c) inden en måned i tilfælde af en afgørelse om afvisning af en ansøgning som grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, hvis behandlingen ikke er fremskyndet, eller i tilfælde af en afgørelse om fratagelse af international beskyttelse.

Med henblik på litra b), kan medlemsstaterne fastsætte, afgørelser, der er truffet i henhold til grænseproceduren, automatisk efterprøves.

De frister, der er omhandlet i dette stykke, løber fra den dato, hvor den besluttende myndigheds afgørelse meddeles ansøgeren, eller fra det tidspunkt, hvor den juridiske rådgiver eller anden rådgiver udpeges, hvis ansøgeren har anmodet om gratis juridisk bistand og repræsentation.

Artikel 54

Opsættende virkning

1. Den ansvarlige medlemsstat tillader ansøgerne at forblive på dens område, indtil fristen for at udøve retten til et effektivt retsmiddel er udløbet, og, såfremt ansøgeren har udøvet denne ret inden udløbet af fristen, indtil behandlingen af sagen er afsluttet.
2. En domstol eller et andet judicielt organ har beføjelse til at afgøre, om ansøgeren kan forblive på den ansvarlige medlemsstats område, enten på ansøgerens anmodning eller på eget initiativ, hvis ansøgerens ret til at forblive i medlemsstaten ophører som følge af en af følgende kategorier af afgørelser:
 - (a) en afgørelse, i henhold til hvilken en ansøgning anses for åbenbart grundløs eller afvises som grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i de tilfælde, som er omfattet af en fremskyndet behandlingsprocedure eller grænseproceduren
 - (b) en afgørelse om afvisning af en ansøgning i henhold til artikel 36, stk. 1, litra a) og c)
 - (c) en afgørelse om afvisning af en ansøgning som udtrykkeligt trukket tilbage eller frafaldet i henhold til henholdsvis artikel 38 eller artikel 39.
3. En domstol eller et andet judicielt organ har beføjelse til at afgøre, om ansøgeren kan forblive på den ansvarlige medlemsstats område, forudsat at:
 - (a) ansøgeren har den nødvendige tolkebistand, juridiske bistand og tilstrækkelig tid til at forberede anmodningen og forelægge domstolen eller det judicielle organ sine argumenter for at indrømme vedkommende ret til at forblive på området, indtil efterprøvelsen er afsluttet, og
 - (b) domstolen eller det andet judicielle organ i forbindelse med undersøgelsen af en anmodning om at opholde sig på den ansvarlige medlemsstats område undersøger afgørelsen om afvisning af at yde international beskyttelse på grundlag af de retlige og faktiske omstændigheder.

4. Medlemsstaterne tillader, at ansøgeren forbliver på deres område, indtil proceduren med henblik på at afgøre, hvorvidt ansøgeren kan forblive på området, er afsluttet. Afgørelsen træffes senest en måned efter indgivelsen af anmodningen om efterprøvelse.
5. En ansøger, der indgiver en yderligere anmodning om efterprøvelse af en første eller efterfølgende afgørelse, har ikke ret til at forblive på medlemsstatens område, medmindre en domstol eller et andet judicielt organ på ansøgerens anmodning eller på eget initiativ beslutter andet. Afgørelsen træffes senest en måned efter indgivelsen af denne yderligere anmodning om efterprøvelse.

Artikel 55

Varigheden af efterprøvelsen i første instans

1. Med forbehold af en korrekt og komplet behandling af en anmodning om efterprøvelse træffer domstolene eller de andre judicielle organer afgørelse i første instans inden for følgende frister fra det tidspunkt, hvor anmodningen indgives:
 - (a) inden seks måneder i tilfælde af en afgørelse om afvisning af ansøgningen som grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, hvis behandlingen ikke er fremskyndet, eller i tilfælde af en afgørelse om fratagelse af international beskyttelse
 - (b) inden to måneder i tilfælde af en afgørelse om afvisning af en ansøgning, eller i tilfælde af en afgørelse om afvisning af en ansøgning som udtrykkeligt trukket tilbage eller frafaldet eller som grundløs eller åbenbart grundløs med hensyn til flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus efter en fremskyndet behandlingsprocedure eller en grænseprocedure, eller mens ansøgeren er frihedsberøvet
 - (c) inden for en måned i tilfælde af en afgørelse om at afvise en fornyet ansøgning uden realitetsbehandling eller om at anse den for åbenbart grundløs.
2. I forbindelse med sager, som omfatter komplicerede faktiske eller retlige forhold, kan de frister, der er fastsat i stk. 1, forlænges med yderligere tre måneder.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 56

Anfægtelse fra offentlige myndigheders side

Denne forordning berører ikke offentlige myndigheders ret til at anfægte administrative eller retlige afgørelser i henhold til national lovgivning.

Artikel 57

Samarbejde

1. Hver medlemsstat udpeger et nationalt kontaktpunkt og sender Kommissionen dets adresse. Kommissionen videresender oplysningerne til de øvrige medlemsstater.
2. Medlemsstaterne træffer i samarbejde med Kommissionen alle nødvendige foranstaltninger til at indlede et direkte samarbejde, herunder informationsudveksling, mellem de ansvarlige myndigheder.

3. Når medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 27, stk. 3, artikel 28, stk. 3, og artikel 34, stk. 3, underretter de snarest muligt Kommissionen og Den Europæiske Unions Asylagentur, når grundene til, at de har anvendt disse ekstraordinære foranstaltninger, ophører, og mindst en gang om året. Denne underretning skal så vidt muligt indeholde oplysninger om den procentvise andel af ansøgningerne, for hvilke der er anvendt undtagelsesbestemmelser, set i forhold til det samlede antal ansøgninger, der er behandlet i løbet af perioden.

Artikel 58

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af udvalget. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011³⁷.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011 sammenholdt med dennes artikel 5.

Artikel 59

Delegerede retsakter

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tildeles Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. De beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, der er omhandlet i stk. 1, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Delegationen af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en sådan delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En sådan delegeret retsakt og dens forlængelser træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på en måned fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har oplyst Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse.

Artikel 60

Overvågning og evaluering

³⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

Senest [to år efter denne forordnings ikrafttræden] og hvert femte år derefter forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning i medlemsstaterne og foreslår ændringer, hvis det er relevant.

Medlemsstaterne skal senest ni måneder inden denne frist udløber på Kommissionens anmodning fremsende den de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af dens rapport.

Artikel 61

Ophævelse

Direktiv 2013/32/EU ophæves.

Henvisninger til det ophævede direktiv betragtes som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 62

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning anvendes fra [seks måneder efter ikrafttrædelsesdatoen].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand